

Queixa núm. 258/94

La senyora M. exposa que l'any 1989 va sofrir un accident de circulació, amb motiu del qual es va celebrar judici de faltes l'any 1991.

L'any 1992 va ser dictada sentència definitiva per l'Audiència Provincial de Tarragona, en virtut de la qual el Consorcio de Compensación de Seguros havia de pagar, com a responsable civil, una quantitat de diners a la senyora M., per raó de múltiples seqüeles.

El mes de juny de 1994, l'esmentat organisme encara no havia procedit al pagament, malgrat haver-hi estat requerit diverses vegades pel jutjat.

Manca de personal

Queixa núm. 644/94

El Col·legi d'Advocats de Figueres ens manifesta la seva profunda preocupació per la situació que travessa l'Administració de Justícia en aquest partit judicial a conseqüència de les constants vacants tant de jutges com de secretaris, així com del personal auxiliar, la qual cosa va arribar a l'extrem de haver de tancar durant un temps la Secció Civil del Jutjat número 3 per manca de personal.

Queixes núms. 96/94, 174/94, 1269/94, 1695/94, 1719/94

Els ciutadans que ens han dirigit aquestes queixes fan palès el malestar que els causa la paralització en la tramitació dels seus expedients judicials, deguda en tots els casos a la manca de jutge titular en diferents jutjats de Catalunya.

Jutjats Penals

Queixa núm. 622/94

L'Oficina d'Informació al Consumidor de Vilanova del Camí es dirigeix a la nostra Institució fent-se ressò de la problemàtica derivada del fet que els judicis penals relatius als delictes comesos a la comarca d'Anoia no se celebrin al cap del partit judicial sinó que s'hagin de celebrar a Barcelona.

Segons ens exposen, aquests desplaçaments (que en moltes ocasions són reiteratius perquè se suspelen els judicis) comporten una pèrdua considerable de temps i de diners per a les persones que intenten col·laborar amb la justícia i creen un sentiment de fracàs entre la població. Això es tradueix, en moltes ocasions, en el fet que molts ciutadans preferixen no denunciar el delicte del qual han estat víctimes o no presentar-se com a testimonis.

Cap a una nova resposta del dret penal: conciliació-reparació víctima-delinqüent

Al llarg dels últims anys hi ha una discussió emergent en l'àmbit de la justícia, sobre com enfortir la posició de la víctima en el dret i el procediment penal. A més de l'increment dels drets de protecció i informació (als quals vam fer referència en l'Informe anterior, recomanant la creació d'una oficina d'assistència a les víctimes del delicte –vegeu BOPC núm 203, de 16 de març de 1994, pàg. 13141–) hom reclama actualment l'oportunitat d'una participació activa de la víctima en el procediment.

En aquest context, la conciliació víctima-delinqüent sembla obrir la possibilitat d'integrar els interessos legítims de la víctima amb una nova concepció del Dret Penal que no consideri la pena privativa de llibertat com a única resposta davant el fet delictiu.

Efectivament, avui es parla de «crisi» del Dret Penal quan es constaten les insuficiències de l'ordenament jurídic-punitiu amb una àmplia sensació d'ineficàcia que a vegades ho omple tot o quasi tot, i els mateixos jutges apliquen sovint el Dret Penal amb la sensació que la solució positiva –exigència ineludible del principi de legalitat– no coincideix amb allò que la immensa majoria de la societat espera per resposta vàlida i eficaç al fet delictiu.

D'una banda, l'empresonament com a reacció de l'Estat davant el delinqüent, malgrat allò que propugnen la Constitució i les lleis, no aconsegueix, sovint, la reeducació i la resocialització del qui ha comès un acte il·lícit; per la qual cosa, la tendència de la política criminal internacional s'allunya de la pena privativa de llibertat, en l'àmbit de la petita i mitjana criminalitat, que veu més com un obstacle que com una via a la resocialització.

D'altra banda, la privació de llibertat del delinqüent torna a perjudicar la víctima, donat que dificulta i fins arriba a impedir la reparació dels danys per part del mateix delinqüent: qui es troba a la presó, i per aquest motiu ha perdut la feina, no té normalment diners per indemnitzar la víctima. Tanmateix, qui ha de pagar la multa a l'Estat es queda sovint sense mitjans per rescabalar l'afectat, ni que sigui en part. També hem de tenir en compte que mitjançant el càstig, la voluntat del delinqüent a favor de la reparació es redueix dràsticament, vist que pensa que el seu delicte ha estat expiat per la pena, per la qual cosa no troba cap raó per fer altres prestacions.

Aquesta conseqüència de la pena privativa de llibertat xoca frontalment amb els interessos de la víctima, que no s'interessa gaire per la persecució penal i el càstig, sinó més aviat cerca ajuda en una situació crítica o bé en alguna manera d'aconseguir una forma de reparació o compensació.

Davant aquesta situació, s'obre l'oportunitat de combinar amb la conciliació i la reparació noves esperances tant envers els interessos de les víctimes com en la resocialització dels delinqüents. Això és així perquè si s'utilitza aquella mesura per arribar a un «compromís» delinqüent-víctima, o sigui per aconseguir una reconciliació, el delinqüent és mo-

tivat a enfrontar-se amb el delicte i les conseqüències socials, aprèn d'admetre la reparació com un fet just i hi veu una prestació constructiva socialment.

No hi ha dubte que la reparació s'ofereix com un instrument més adequat que la pena per aconseguir una de les finalitats del Dret Penal: la restauració de la pau jurídica.

Això és així perquè amb el càstig del delinqüent la pertorbació social que ha ocasionat no desapareix mentre perdura el perjudici de la víctima. Només quan la víctima ha estat restituïda en els seus drets i les conseqüències del delicte han estat eliminades es pot afirmar que el conflicte social ha estat resolt correctament.

Davant la pena privativa de llibertat, que suposa fonamentalment càstig, la reparació va més enllà, de tal manera que intenta paliar els efectes provocats per l'acció antijurídica col·locant les coses en la posició que tenien abans del fet delictiu o en la posició a la qual havien d'arribar, conforme a les precisions del legislador, en ordenar la realització d'una acció o prohibir-ne una altra.

Si bé en ocasions serà impossible dur a terme aquesta reparació ideal, el sistema conciliador permet de trobar a cada supòsit una solució socialment constructiva i justament adequada.

En molts casos serà suficient una compensació per rescalbalament econòmic del dany. Si el delinqüent és insolvent, però, pot en tot cas disculpar-se davant la víctima i afavorir-la amb prestacions professionals, reparant el seu cotxe o la seva casa, etc. Si això no fos factible, pot fer treballs d'utilitat comuna com la neteja de carrers o instal·lacions municipals o prestar serveis auxiliars en hospitals o residències.

No es tracta d'abolir l'actual sistema penal, sinó d'introduir-hi, al costat de les penes i les mesures de seguretat, una tercera via de sanció; és a dir, la reparació es confirma com una resposta més davant el delicte, junt amb les altres dues, i les pot substituir o moderar segons el cas.

Aquest efecte moderador o eventualment substitutiu de la reparació es legitima pels principis de subsidiarietat i proporcionalitat bàsics en el Dret Penal. Segons aquest, la pena, com la ingerència més greu en la llibertat de l'individu, només pot utilitzar-se quan no es disposa de cap mitjà més suau per al manteniment o la restauració de la pau social. Així, si la reparació és suficient per resoldre el conflicte social, la pena ha de cedir, i si no n'hi ha prou amb la reparació, haurà de servir, com a mínim, per moderar la pena en la seva durada i configuració.

El Síndic considera que en aquest moment que es debat un nou Codi Penal i la posada en funcionament d'una nova justícia municipal, el legislador té l'oportunitat de fer un pas endavant en la concepció del dret punitiu envers els delictes menys greus, com ja s'ha fet des de fa anys en altres països (Anglaterra, Escòcia, Alemanya, Països Baixos i nombrosos estats federals dels Estats Units d'Amèrica, entre d'altres), l'experiència dels quals ha demostrat uns resultats satisfactoris.

La delinqüència comuna i la petita delinqüència típica de la inseguretat ciutadana necessiten una resposta unitària,

ràpida i eficaç per a l'autor i la víctima. D'altra banda, l'experiència demostra que hi ha molts supòsits de conflictes la solució dels quals no és la imposició d'uns dies de privació de llibertat o una multa. Ens referim a aquells casos, tan nombrosos, en els quals la víctima i el delinqüent es coneixen (relacions de veïnat, de família, etc.) i que el delicte ha estat el resultat i l'expressió de problemes preexistents entre ells.

En aquests supòsits, la resposta formal del dret penal «castigant-los» tots dos o bé l'un o l'altre provoca sentiments de rancúnia i venjança que desemboquen en la presentació continuada de noves denúncies que, lluny de resoldre el problema, l'agreugen com més va més.

En tots aquests casos, la conciliació de la víctima amb el delinqüent s'ofereix com una possible solució derivada d'una forma totalment diferent de plantejar-se el tractament del conflicte entre persones, abandonant els papers estigmatitzadors de víctima i delinqüent a favor d'una comprensió de la responsabilitat que solucioni el problema i que s'orienti al futur.

Dins aquest context, la nova figura del jutge municipal podria tenir un paper decisiu si la seva tasca no reproduïx el model de justícia penal convencional i s'orienta a restablir les relacions entre els ciutadans apel·lant a una implicació directa de les persones afectades i a una restitució comunicativa de la justícia, la qual cosa s'aconseguirà intentant una conciliació víctima-delinqüent (en lloc de la posició d'enfrontament en què els col·loca l'actual sistema) en una fase prèvia a la condemna judicial. Si tots dos arribessin a un acord, es produiria un sobreseïment de l'expedient —a partir de l'aplicació del principi d'oportunitat— i s'iniciaria una fase de reparació del dany.

Per finalitzar, només cal recordar les recomanacions del Consell d'Europa als Estats membres fetes la primavera de 1987, que acaben dient: «L'atenció a la víctima no és una qüestió d'invertir els termes: a una millor atenció a la víctima, més repressió al delinqüent. És simplement reconèixer que el dret penal modern ha de tenir en compte tres elements: autor, víctima i societat, i en conseqüència, acceptar les reparacions en l'esmentat marc.»

Estem segurs que la conciliació víctima-delinqüent i, sobretot, un tipus de resposta diferent entre l'un i l'altre, que faciliti la reparació, podria ajudar a millorar el clima social, afavoriria una millor disposició de la víctima respecte al delinqüent i contribuiria a una major responsabilització del delinqüent enfront de la víctima, a qui d'aquesta forma es dóna l'oportunitat del coneixement personal i el del dany que ha produït.

Indemnització estatal de les víctimes

Malgrat que les formes d'un arranjament material o immaterial entre l'autor i la víctima són força positives, cal assenyalar que continua sense resoldre el problema que en molts casos la víctima es queda finalment amb les mans

buides perquè l'autor del fet no ha estat descobert o agafat. Per això calen programes d'indemnització estatal de les víctimes.

D'una gravetat especial és la situació de les víctimes d'actes de violència, pel fet general d'estar perjudicades i malmeses per les repercussions psíquiques del delictes i sobretot si la seva capacitat de guany ha estat reduïda.

A aquest efecte la majoria dels països europeus creen les corresponents lleis sobre la indemnització estatal de les víctimes en el transcurs dels anys setanta: la Gran Bretanya ho va fer l'any 1964, Suècia va seguir-la el 1971, Àustria el 1972, Dinamarca el 1976, els Països Baixos, Noruega, la República Federal d'Alemanya i finalment França el 1977. Als anys vuitanta s'hi uniren Bèlgica, Luxemburg i Suïssa.

A Espanya, mitjançant la Llei Orgànica 9/1984, de desembre de 1984, es concedí un dret de rescabament davant l'Estat solament a les víctimes d'actes terroristes, per la qual cosa som molt lluny de la normativa europea.

Davant d'aquesta problemàtica, el Síndic considera que, per raons d'equitat i solidaritat social, l'Estat s'ha d'ocupar de la situació de les víctimes de delictes violents que han patit lesions o danys, com també de les persones que estaven a càrrec de les víctimes mortes per aquests delictes. Per tant, recomana l'adhesió de l'Estat Espanyol al Conveni Europeu sobre la indemnització a les víctimes de delictes violents, de 24 de novembre de 1983, en el qual s'estableixen les disposicions mínimes sobre les quals els Estats adherits es comprometen a adoptar les disposicions legislatives necessàries per dur-les a efecte.

2. Els centres penitenciaris a Catalunya

En l'Informe que l'any 1993 vam presentar al Parlament de Catalunya, ja es va palesar que una de les primeres actuacions del Síndic de Greuges vinculades amb el món penitenciarí era visitar tots els centres penitenciaris de Catalunya; les visites efectuades l'últim semestre de 1993 (Trinitat, Wad-Ras, Model, Ponent i Quatre Camins) foren comentades en l'esmentat Informe.

Durant l'any 1994 el Síndic ha visitat la resta de presons de Catalunya. Els resultats d'aquestes visites es detallen a la secció 12 –Actuacions d'Ofici– d'aquest Informe, (vegeu A/O 776/94, *Can Brians*; A/O 855/94, *Tarragona*; A/O 856/94, *Girona i Figueres* i A/O 857/94, *pavelló penitenciarí de l'hospital de Terrassa*) i durant el gener de 1995 s'han tornat a visitar la Model i Tarragona, per comprovar el grau de compliment de les consideracions efectuades arran l'última visita (vegeu A/O 2340/94 i A/O 855/94 respectivament). Per gestions concretes s'han efectuat desplaçaments a Can Brians i a Wad-Ras.

D'altra banda, durant el passat exercici el Síndic de Greuges inicià unes actuacions d'ofici per comprovar l'actual estat dels dipòsits municipals de detinguts de Catalunya i poder actualitzar el contingut de l'informe extraordinari que

sobre aquestes dependències va publicar la Institució l'any 1991, considerant que els dipòsits municipals són el primer graó en el qual les persones privades de llibertat prenen consciència de la seva situació, (vegeu *queixa núm. 2582/93 promoguda pel Jutjat Degà d'Arenys de Mar*).

A hores d'ara, malgrat que no s'han visitat tots els dipòsits municipals, sinó únicament els de Vic, Arenys de Mar, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Sant Feliu de Llobregat, Ripoll, Amposta, Valls, Tortosa, Reus, Blanes i Mataró, el Síndic ja ha pogut constatar una millora substancial en l'estat d'aquestes dependències.

Podem anticipar, tanmateix, que la persistent manca de regulació legal relativa als dipòsits dificulta enormement la tasca de les administracions responsables d'aquestes dependències.

Tal com assenyalàvem en l'Informe monogràfic de 1991, les úniques normes aplicables són la disposició final 5a. de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local, l'article 378 del Reglament Penitenciari, en la versió donada pel Reial Decret 2715/1986 de 12 de desembre, i les ordres que periòdicament actualitzen la quantitat assignada als dipòsits en concepte de despeses per detinguts i dia. Conseqüentment, no existeix cap reglament sobre qüestions tan transcendents com; la classificació dels dipòsits per categories en funció de la població que atenen, condicions materials i funcionals que han de complir, o límit màxim de permanència dels detinguts.

Cal recordar que l'esmentada disposició final 5a. de la Llei 7/1985 estableix que els municipis assumiran, en règim de competència delegada, l'execució del servei de dipòsits de detinguts, si bé no s'hi fixen la dotació econòmica ni altres condicions en què s'ha de prestar aquest servei delegat.

En conseqüència, el Síndic de Greuges s'ha de limitar a estudiar la situació actual dels dipòsits catalans i, si s'escau, efectuar una recomanació a l'Administració central, a través del Defensor del Poble, per tal que siguin assignades als ajuntaments les partides pressupostàries suficients que permetin la prestació digna d'aquest servei delegat i instar que es reguli amb més concreció i profunditat l'establiment dels dipòsits de detinguts.

Aquest darrer any, en l'àmbit penitenciarí, el Síndic de Greuges ha obert 11 expedients d'actuació d'ofici, als quals genèricament ja ens hem referit en els paràgrafs anteriors.

En relació amb els 31 escrits de queixa presentats pels ciutadans en l'àmbit penitenciarí, en primer lloc hem de ressenyar que en un 30% han estat formulats per ciutadans que han d'ingressar per primer cop a la presó per complir condemna entre dos i quatre anys; normalment es tracta de persones rehabilitades amb un entorn familiar i laboral normalitzat que solliciten la intervenció del Síndic per ajornar o evitar el compliment d'aquests condemnes.

Davant aquesta problemàtica, el Síndic, a la vista de les circumstàncies personals dels interessats, tal com preveu l'article 251 del vigent Reglament Penitenciari, es limita a informar de la possibilitat de sol·licitar l'aplicació de l'esmentat article, amb l'objecte que l'afectat sigui classificat

inicialment en tercer grau de tractament penitenciari (*vegeu queixa núm. 1985/94*).

El segon motiu numèricament més important que ha estat objecte de queixa entre la població reclusa ha estat el retard en la resposta de l'Administració penitenciària a la respectiva petició de trasllat de centre penitenciari. En aquest sentit, cal precisar que aquestes peticions de trasllat són efectuades per reclusos ingressats en centres penitenciaris d'arreu de l'Estat que, per motius familiars, volen complir la condemna en un centre penitenciari de Catalunya o bé reclusos que desitgen ser traslladats a presons d'altres comunitats autònomes. En aquests casos la resolució depèn de la Direcció General d'Assumptes Penitenciaris del Ministeri de Justícia, i l'Administració Penitenciària de la Generalitat s'ha de limitar a traslladar aquestes peticions a l'òrgan competent de l'Administració Central.

En relació amb els trasllats en què és plenament competent la Conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya, és a dir, els dels reclusos que pretenen el trasllat dintre de Catalunya, tenim constància que la demora respon a la manca de places en el centre sol·licitat i que és conseqüència de la massificació que en major o menor grau afecta tots els centres penitenciaris que depenen de la Generalitat. Amb tot, aquestes peticions es resolen quan les circumstàncies ho permeten.

Finalment, en el tercer grup de queixes englobaríem qüestions circumstancials, com disconformitat amb sancions imposades, disconformitat amb regressions de grau i altres qüestions d'ordre intern (*vegeu queixa núm. 1751/94 relativa al trasllat d'una reclusa a un centre hospitalari*). Respecte a la problemàtica plantejada en aquesta queixa, hem de fer constar que des del dia 1 de novembre de 1994 els trasllats dels reclusos malalts han estat confiats als Mossos d'Esquadra, segons acord de la Junta de Seguretat de Catalunya.

Un dels problemes que el Síndic de Greuges ha pogut copsar en quasi tots els centres penitenciaris ha estat la massificació d'interns en els centres.

Malgrat que el novembre passat fou inaugurat un mòdul amb capacitat per a 400 interns, en el recinte penitenciari de Can Brians, que ha de permetre alleugerir temporalment la massificació d'algunes dependències penitenciaris, la solució requereix forçosament la construcció, si més no, d'un nou centre penitenciari a Catalunya, que permeti descongestionar els centres més massificats.

Considerem, però, que aquesta mesura hauria d'anar acompanyada per la implantació decidida de mesures alternatives a la privació de llibertat que, per les raons comentades en aquesta mateixa secció de Justícia sota el títol «Cap a una nova resposta del dret penal: conciliació-reparació víctima delinqüent», potenciessin la reeducació i reinserció social d'aquells ciutadans que, tot i haver vulnerat les normes de conducta social establertes, no és imprescindible que romanguin obligats a viure dins la presó, sinó que poden estar més a prop de la societat a la qual, tard o d'hora, han de tornar a incorporar-se.

En aquest sentit, ens haurem de tornar a referir a la conveniència d'introduir en el nostre ordenament jurídic certes institucions ja adoptades en altres països com és la «Probation», la condemna condicional, l'arrest domiciliari o de cap de setmana, o bé la prestació de treballs no remunerats en benefici de la comunitat, mesures totes elles alternatives a la privació de llibertat que, aplicades amb control i rigor, permetrien sens dubte palliar els danys causats al teixit social i al mateix temps contribuirien a una major eficàcia en la tasca de reinserir socialment els ciutadans que han delinquit.

Finalment, tal com hem assenyalat en anteriors informes, (*per tots vegeu el de 1993, BOPC núm 203, de 16 de març de 1994, pàg. 13144*) caldria plantejar-se i valorar en consciència els efectes que comporta l'obligació de complir una condemna quan ha transcorregut, entre la comissió del fet delictiu i l'aplicació de la pena, un període de temps tan considerable que ha permès al delinqüent reinserir-se plenament a la societat, de forma que la pena passa a tenir un caràcter merament retributiu i no de reinserció.

Queixa núm. 2582/93

Situació del dipòsit municipal de detinguts d'Arenys de Mar

Amb data 28 de desembre de 1993, el Síndic va rebre un escrit de la magistrada del Jutjat Degà d'Arenys de Mar informant sobre la situació del dipòsit municipal d'Arenys de Mar.

Davant el contingut de l'escrit i les valoracions relatives a l'estat de les dependències, el Síndic de Greuges decidí que l'assessor responsable de l'àrea penitenciària efectués una visita a l'esmentat dipòsit municipal.

Amb data 28 de gener de 1994, l'assessor es va entrevistar amb l'alcalde i el regidor de Governació d'Arenys, els quals li van detallar la problemàtica relativa al dipòsit de detinguts.

Segons els responsables municipals, a Arenys no hi ha cap altra dependència on instal·lar els detinguts i, malgrat disposar d'un edifici (l'Edifici Xifrer), que es podria habilitar per a aquesta funció, caldria fer-hi obres de restauració i rehabilitació que superarien amb escreix els cent milions de pessetes, despesa que el pressupost municipal no podia assumir.

Posteriorment es va visitar el dipòsit de detinguts. Com a qüestió prèvia, cal dir que des de la darrera inspecció efectuada pel Síndic de Greuges l'any 1990 fins a l'actualitat, s'han efectuat obres de millora en l'esmentat dipòsit, atès que, aprofitant l'espai que ocupava una cella, es van construir una petita sala on es practiquen les rodes de reconeixement i un petit despatx on el metge pot atendre els detinguts malalts. Antigament les primeres cures s'efectuaven a la sala destinada a guarda-roba de la policia municipal, amb el perill de contagi que això comportava.

Actualment el dipòsit disposa d'una dutxa amb aigua calenta, servei que no tenia l'any 1990. L'assessor va compro-

var personalment el funcionament d'aixetes i desguassos, que en aquell moment no presentaven cap irregularitat.

Cal destacar, i així ho vam fer avinent en aquell moment a l'Ajuntament d'Arenys de Mar, que s'hauria d'habilitar algun sistema de calefacció per a les cel·les amb l'objecte de pal·liar el fred i la humitat de les dependències; també s'ha d'augmentar considerablement el nivell de la neteja, sobretot de les cel·les i lavabos corresponents.

Respecte als àpats dels detinguts, se'ns va informar que els subministra un bar de menjars; els mateixos detinguts, dos dels quals hi estaven empresonats des de feia dos dies, ens van confirmar que el menjar era bo i suficient.

Quant a l'assistència mèdica, els responsables municipals ens van informar que el metge forense hi acudeix amb celeritat quan és necessària la seva presència i sempre que hi és requerit. Igualment, el dipòsit disposa d'una farmaciola on es poden trobar els medicaments d'ús més freqüent.

Aquestes observacions van ser traslladades al Jutjat Degà d'Arenys de Mar, juntament amb la consideració que el problema de fons, igual com succeeix en altres municipis, rau en la insuficiència i imperfecció de la normativa que regula el funcionament i organització dels Dipòsits Municipals de Detinguts.

Amb posterioritat a la tramitació d'aquesta queixa, el Síndic de Greuges va decidir efectuar una nova visita a tots els dipòsits municipals de detinguts de Catalunya per constatar-ne la situació actual i poder actualitzar l'informe que sobre dipòsits municipals de detinguts va presentar al Parlament de Catalunya l'any 1991.

Queixa núm. 1985/94

Classificació penitenciària. Tercer grau inicial

La senyora J. de 27 anys, va comparèixer davant el síndic de Greuges per obtenir assessorament abans d'ingressar en un centre penitenciari per complir una condemna de dos anys, quatre mesos i un dia de presó menor.

La jove estava molt preocupada pel fet de veure privada la seva llibertat i la pèrdua d'un treball que havia d'iniciar properament.

El Síndic va informar la compareixent de la possibilitat d'ingressar voluntàriament en un centre penitenciari i, en virtut de les seves circumstàncies, sol·licitar la classificació del tercer grau inicial, com a pas previ per accedir a la Secció Oberta i poder incorporar-se al treball.

Un cop la senyora J. va ingressar voluntàriament en un centre penitenciari, el 2 de novembre de 1994, el Síndic de Greuges féu un seguiment de la situació de la interessada. Així, poc temps després estava adscrita a la Secció Oberta

de Dones, amb la possibilitat d'ocupar el lloc de treball ofert i reinserir-se en la societat, amb l'única obligació d'anar a la presó a pernoctar.

Queixa núm. 1751/94

Trasllat de reclusos malalts a un centre hospitalari

La senyora M. interna en un centre penitenciari català, es va adreçar al Síndic de Greuges denunciant una suposada manca d'assistència mèdica i un considerable retard a ser traslladada des de la presó a un centre hospitalari.

Davant els fets manifestats en la queixa i per tal d'actuar amb la màxima celeritat, un representant del Síndic va comparèixer al centre penitenciari on estava internada la promotora, ja totalment recuperada, amb la finalitat d'entrevistar-se amb el responsable del centre penitenciari, el cap dels serveis mèdics del centre i la mateixa interessada, per tal d'esbrinar els fets denunciats.

De les converses tingudes amb les persones indicades es va poder concloure que l'interna havia estat puntualment atesa pels serveis mèdics del centre penitenciari, en totes les ocasions en què ho havia sol·licitat.

No obstant això, en la darrera revisió mèdica que se li va efectuar, el facultatiu va ordenar que fos ingressada d'urgència en un centre hospitalari.

Aquesta ordre mèdica, amb l'autorització de la Direcció del Centre Penitenciari, va comportar que s'avisés telefònicament la Policia Nacional per efectuar el trasllat de la malalta. Tanmateix, van passar cinc hores fins que es produí el trasllat de la reclusa malalta.

Davant d'aquest fet, el Síndic de Greuges, prèvia habilitació del Defensor del Poble, per raó de manca de competències, va sol·licitar al Governador Civil de Barcelona la preceptiva informació amb vista a esbrinar el considerable retard que es produí en el trasllat de la senyora M., amb l'objecte que, un cop es disposés de la informació, el mateix Síndic en pogués donar trasllat al Defensor del Poble, perquè fos aquella institució que, en virtut de les seves competències, resolgués el que considerés oportú.

En el moment de redactar aquest Informe, el Síndic solament pot informar que el Governador Civil ens ha comunicat que les conduccions per motius sanitaris es qualifiquen d'urgència normal o d'urgència vital. En el primer cas, el trasllat s'efectua amb la major brevetat possible en funció dels efectius disponibles i les necessitats del servei. Quan es tracta d'una urgència vital, el cas té prioritat absoluta.

El cas concret de la senyora M. fou qualificat d'urgència normal i aquell dia no fou possible efectuar el trasllat amb més celeritat.

SECCIÓ 9: QUEIXES PRIVADES - INCONCRETES

I. INTRODUCCIÓ

En aquest capítol comentem les qüestions que, com assenyalàvem el 1993, tot i excedir la missió que aquesta Institució té encomanada, el Síndic ha considerat convenient de fer conèixer al Parlament, atès que els ciutadans les han plantejades i permeten una aproximació a problemes i mancances que pateix la societat i a les preocupacions d'una part dels seus membres.

En aquest àmbit, la Institució ha resolt 306 consultes, atès 6 visites i rebut 83 queixes, que classifiquem en dos grups –queixes privades i queixes inconcretas (en el cas que se'ns exposin opinions sense denunciar cap actuació concreta)– el nombre respectiu de les quals és desglossat en els annexos estadístics d'aquest Informe.

II. TEMES SELECCIONATS I QUEIXES ILLUSTRATIVES

1. Queixes privades

En aquesta secció englobem les queixes rebudes per la Institució que versen sobre relacions jurídic-privades, i que demanen un consell jurídic, la mediació del Síndic de Greuges i fins i tot la seva resolució.

Moltes d'aquestes queixes es justifiquen en la manca de recursos econòmics i en la desconfiança que els seus promotors senten davant l'Administració de Justícia.

Entre aquestes queixes n'hi ha sobre les relacions laborals, relacions de transcendència patrimonial de l'àmbit civil i mercantil, etc.

Quant al primer grup de queixes que fan referència a l'àmbit de les relacions de treball, les que es reben afecten principalment els conflictes entre empresa i treballadors (acomiadaments, sancions i reclamacions de quantitat, etc.).

En les de tipus civil, cal destacar les que afecten les relacions contractuals, entre les quals podem incloure les pròpies de l'àmbit dels arrendaments urbans, ja sia per reclamació de danys, reparacions a fer en els habitatges o per resolució de contractes. En aquest apartat també ens trobem amb queixes que denuncien conflictes sorgits dins les comunitats de propietaris i amb altres particulars (*vegeu queixa núm. 1910/94, en la que es denuncia l'actuació d'un vigilant de seguretat*).

Pel que fa a queixes relacionades amb entitats jurídic-privades, s'han de citar en primer lloc les referents a actuacions d'entitats financeres. En aquestes queixes, el Síndic orienta els promotors vers el Defensor del Client de l'entitat d'estalvi o bancària (*vegeu queixa núm. 98/94*) i, sempre que és pertinent, els afectats són informats de la possibilitat d'adreçar la corresponent reclamació al Banc d'Espanya (servei de reclamacions) i als òrgans similars existents a la

Comissió Nacional del Mercat de Valors i la Direcció General d'Assegurances, així com, si s'escau, a l'Agència de Protecció de Dades (*vegeu queixa núm. 1825/94, relativa a la inclusió en el Registre d'acceptacions impagades*).

Per últim, quant a les queixes contra mútues de previsió (*vegeu queixa núm. 245/94*) i companyies d'assegurances, sovint derivades de problemes sorgits arran d'accidents de circulació, aconsellem de recórrer a l'assistència lletrada per tal que, si escau, els interessats puguin defensar els seus drets i interessos davant els tribunals i determinar, doncs, les responsabilitats pertinents.

Així mateix, en aquestes queixes els promotors demanen contrastar informació que els permeti assolir unes certes garanties en el supòsit d'haver de pledejar davant els tribunals.

Aquestes queixes no s'insereixen dins de les competències atribuïdes al Síndic de Greuges, per la qual cosa no són admeses, si bé el Síndic aconsella als interessats, en les respostes que els dona, l'assistència d'un advocat per a la defensa dels seus interessos. D'altra banda, també se'ls informa de la possibilitat d'accés a la justícia gratuïta quan aleguen manca de recursos econòmics per litigar. Volem aprofitar aquest apartat per destacar la tasca d'informació duta a terme pels serveis d'orientació jurídica organitzats per alguns col·legis d'advocats, en especial el de Barcelona, amb la col·laboració del Departament de Justícia.

El fet que continuï havent-hi un gran nombre de queixes privades fa pensar que els ciutadans no estan encara prou informats de les competències del Síndic de Greuges. Una altra explicació d'aquesta profusió de queixes privades es pot trobar en la necessitat que pot sentir el ciutadà de rebre el suport d'una autoritat especialitzada en la defensa dels drets dels ciutadans.

Queixa núm. 1910/94

Denúncia de l'actuació d'un vigilant de seguretat

A finals de l'any 1994, el senyor V. denuncià al Síndic de Greuges l'incident que havia patit amb un guarda de seguretat d'una sala de festes, en intentar el promotor estacionar el seu vehicle davant de l'establiment, tot i que no hi havia en aquell indret cap senyalització que ho impedís ni cap gual que restringís l'estacionament.

Atès l'objecte d'aquesta queixa, vam informar en primer lloc el seu promotor que, no havent-hi hagut cap actuació de l'Administració pública, aquesta Institució no podia admetre a tràmit la queixa.

Així mateix, indicàrem a l'interessat les accions que podia exercir davant l'Administració. D'una banda li participàrem que la disposició i el manteniment de la senyalització de les vies públiques en aquell indret corresponia a l'Ajuntament, per la qual cosa, donat que denunciava una ocupació privativa de la via pública al marge de qualsevol permís

o llicència, podia presentar la denúncia a l'Ajuntament perquè la investigués.

D'altra banda, pel que fa referència a l'actuació del guarda de seguretat, vam comunicar a l'interessat que, d'acord amb allò que estableix la Llei 23/1992 de 30 de juliol, de Seguretat Privada, podia denunciar els fets al Govern Civil, que és l'òrgan que disposa de les competències de control quant a les actuacions dels esmentats vigilants de seguretat.

Queixa núm. 98/94

Sol·licitud d'informació per reclamar contra una entitat financera

Un veí de l'Hospitalet de Llobregat adreçà un escrit al Síndic de Greuges en el qual qüestionava determinats serveis que li havia prestat una entitat financera, per la qual cosa demanava l'orientació d'aquesta Institució.

Atès l'objecte de la queixa, vam informar el promotor que les competències d'aquesta Institució no l'habiliten per intervenir en assumptes de caràcter privat entre persones físiques o jurídiques.

Així mateix, es va esbrinar prèviament si efectivament s'havia creat la institució del Defensor del Client que pogués supervisar l'actuació d'aquella entitat financera, domiciliada fora de Catalunya.

Confirmat aquest fet, vam participar a l'interessat que podia adreçar la seva reclamació al defensor corresponent, per tal que en tingués coneixement i resolgués sobre el seu cas.

Queixa núm. 1825/94

Reclamació per inclusió al Registre d'Acceptacions Impagades (RAI)

A finals del mes de setembre el senyor J. s'adreçà al Síndic en representació d'una empresa constructora.

En el seu escrit de queixa exposava que aquesta empresa havia detectat últimament que l'aparició d'afectats en la Relació d'Acceptacions Impagades de les Entitats Bancàries era irregular. La seva representada hi figurava, tot i estar al corrent en tots els seus compromisos de pagament. Així mateix, també denunciava altres casos en els quals, tenint els afectats els corresponents comprovants de pagament, l'empresa sortia igualment en la dita relació.

Per tot això, demanava del Síndic de Greuges la seva intervenció per tal que pogués solucionar aquest problema, ja que s'estava danyant la credibilitat d'una empresa en les seves relacions mercantils.

Posats en contacte amb el promotor de la queixa, per tal de requerir-li més dades sobre aquesta qüestió, va comunicar-nos que havia plantejat la seva reclamació davant del Banc d'Espanya.

Posteriorment, vam comprovar que s'havia donat trasllat de la reclamació a l'Agència de Protecció de Dades, creada per la Llei Orgànica 5/1992 de 29 d'octubre, de Regulación del Tratamiento Automatizado de los Datos de Carácter Personal, ja que és l'organisme competent per resoldre aquestes qüestions.

Atenent, doncs les circumstàncies en què es trobava aquest cas, vam comunicar al promotor de la queixa que havia d'esperar que fos l'Administració qui ho resolgués, ja que feia molt poc temps que havia presentat la seva reclamació i vam demanar al mateix afectat que quan es dictés resolució ens ho comunicués, qüestió que a hores d'ara restem pendents de conèixer.

Queixa núm. 245/94

Dret a l'auxili de viduïtat d'una mutualitat de previsió

A principis d'any, la senyora G. va presentar una queixa davant el Síndic, pel fet que el seu marit, procurador dels tribunals, va morir l'any 1975 i segons les normes vigents en el moment de la defunció, les vídues no tenien reconegut cap auxili de viduïtat, sinó que simplement rebien una petita quantitat.

Així mateix, la interessada manifestà que el 1982 aquella normativa es va modificar i la mutualitat de previsió corresponent va crear una pensió mensual vitalícia, per la qual cosa, havent-s'hi adreçat la interessada i havent-ne obtingut resposta negativa, ella mateixa es considerarà afectada per un possible greuge comparatiu en relació amb la situació de les vídues afectades per situacions posteriors a l'any 1982. Recorria, doncs, al Síndic amb l'esperança que aquesta Institució podria tenir una solució satisfactòria.

Corresponent a la petició, vam indicar a la interessada que el Síndic de Greuges no pot intervenir en assumptes relatius a la previsió dels riscos que poden esdevenir a cada col·legiat, mitjançant la seva contribució en quotes, ja que afecten l'organització interna d'una mutualitat privada i els seus associats.

Això no obstant, vam informar la promotora de la queixa que, en la nostra opinió, efectivament, l'auxili interessat va ser creat amb molta posterioritat a la defunció del seu marit, pel qual motiu només li corresponia l'ajuda estipulada en aquell moment.

Amb aquestes consideracions, vam donar per clos el cas referit.

SECCIÓ 10: LA CONSULTA DIÀRIA

LA CONSULTA DIÀRIA

En aquesta secció donem compte del que ha estat al llarg de l'any el Servei d'Atenció al Ciutadà, que es presta tant als ciutadans que compareixen a la Institució demanant informació o exposant la seva queixa com als qui hi recorren per telèfon.

Bàsicament, es tracta d'analitzar en un primer moment si l'assumpte exposat pel ciutadà qüestiona alguna actuació de l'Administració, i si el Síndic de Greuges hi pot intervenir.

En el cas que el Síndic sigui competent, s'orienta el promotor sobre el procediment per formular la queixa, se'n selecciona la documentació més significativa per a la investigació i, si és el cas, es recullen per escrit les manifestacions del ciutadà que té dificultats per complir, personalment, la formalitat requerida a l'article 13.1 de la Llei del Síndic, que estableix que les queixes li han de ser presentades per l'interessat mitjançant un escrit raonat, acompanyat dels documents que poden servir per esclarir el cas.

En altres ocasions s'indica als ciutadans que han de plantejar, prèviament, el seu cas a l'Administració competent, per tal que resolgui allò que escaigui sobre la seva pretensió.

L'any 1994 comptabilitzem un total de 1357 visites, de les quals 891 són consultes resoltes en el moment de la compareixença personal o en hores immediatament posteriors, mentre que 243 visites s'han transformat en expedients de queixa. Les 223 que resten no van donar lloc a expedient, atès que el ciutadà, finalment, no va presentar la queixa.

A l'apartat estadístic d'aquest Informe, es presenta desglossada la quantificació per mesos del total de les visites, de les consultes ateses i agrupades en les seccions que presentem, de la temàtica que plantegen.

Quant a les seccions que incideixen més en les consultes dels ciutadans, són les de Justícia, les Privades i les d'Administració General.

A grans trets, destaquem que una gran part de les consultes rebudes que afecten actuacions de les administracions públiques —amb independència de les qüestions de fons que plantegen els ciutadans—, denuncien que l'Administració encara és poc àgil, lenta a tramitar els procediments i que no dóna resposta a les peticions que se li adrecen, amb el corresponent abús del silenci administratiu.

La imatge que a vegades encara té el ciutadà de l'Administració denota una malfiança vers un aparell administratiu complex, poc transparent i en el qual haurà de fer un llarg pelegrinatge per poder fer valer la seva pretensió.

En ocasions —si bé certament constitueixen una minoria—, els ciutadans desconeixen la forma com s'han d'adreçar a l'Administració o com recórrer contra les resolucions administratives que li han estat desfavorables.

Pel que fa al silenci administratiu, el ciutadà es queixa sovint que l'Administració pública no ha resolt de forma expressa i en un termini raonable de temps la seva pretensió. Per tant, el que demana són unes garanties mínimes respecte a l'activitat administrativa, que en general es podrien con-

cretar en una millor informació, eficàcia i agilitat dels serveis públics.

Per altra banda, continua havent-hi gran nombre de consultes referents a conflictes d'àmbit privat, en les quals els promotors demanen informació i assessorament per poder defensar els seus interessos, així com també en ocasions demanen la intervenció del Síndic perquè, com a figura imparcial i àrbitre, resolgui aquests conflictes. En aquestes situacions, cal explicar que el nostre àmbit d'actuació no abasta les qüestions d'índole privada i donar les orientacions comentades al capítol precedent de «queixes privades».

És en aquest camp de les relacions jurídico-privades que, sobretot en l'última part de l'any, han augmentat de forma important les consultes relatives als arrendaments urbans, el qual fet posa de manifest la preocupació de les persones afectades per la Llei 29/1994, de 24 de novembre, d'Arrendaments Urbans, que ha entrat en vigor el dia primer de gener de 1995. Les preguntes dels ciutadans que se'ns han adreçat han fet referència, bàsicament, a la regulació i aplicació de la subrogació en la posició d'arrendatari i a l'actualització de rendes.

Atesa la naturalesa de les consultes que se'ns han formulat, pensem que, si més no en un primer moment, el desco-neixement de la nova regulació és notable, no sols per part dels llogaters, sinó també d'alguns arrendadors que han d'aplicar-la. Ens consten els esforços que fan determinades organitzacions professionals per divulgar el contingut de la nova llei; però, atès que afecta capes molt àmplies de la població i en una qüestió especialment transcendent com l'ús de l'habitatge, considerem que l'Administració no ho pot tractar com una qüestió merament privada, sinó que ha de potenciar la informació als ciutadans, per tal que les persones amb pocs recursos no quedin indefenses pel fet de no saber quins són els seus drets i com defensar-los.

En tercer lloc, pel que fa a les consultes relatives al món de la justícia, el ciutadà continua tenint una opinió desfavorable d'aquesta Administració, donada la seva lentitud a resoldre. Fins i tot, els consultants sovint demanen si hi ha altres vies per resoldre conflictes de tipus jurídico-privat que no siguin d'haver d'acudir als tribunals de justícia.

Finalment, volem comentar els casos d'aquelles persones que recorren a la Institució i ens exposen que es troben en situacions extremes per precarietat de recursos econòmics, motivades per llargs períodes d'atur o bé perquè tenen uns ingressos tan limitats que els fan difícil quasi de poder sobreviure.

En tots aquest supòsits, adrecem aquestes persones als corresponents serveis socials, una vegada analitzada la situació que presenten. En ocasions, segons les circumstàncies, es fa un seguiment del cas per mitjà de la col·laboració que presten a la Institució uns estudiants de tercer any de l'Escola Universitària d'Assistents Socials de Barcelona, d'acord amb el conveni que el Síndic té subscrit amb l'escola, i el Col·legi Oficial de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya.

SECCIÓ 11: RECOMANACIONS I SUGGERIMENTS GENERALS

I. INTRODUCCIÓ

En aquesta secció s'informa de les setze actuacions del Síndic durant l'any 1994, que han finalitzat amb algunes recomanacions o suggeriments de caràcter general.

Val a dir que la major part d'actuacions del Síndic en què es considera necessari fer alguna consideració a l'Administració, la forma adoptada és l'advertiment o recordatori de deures legals i, en segon terme, de suggeriment.

En algunes ocasions, però, el Síndic formula una recomanació o un suggeriment d'abast general.

El Síndic anomena «recomanació» la resolució mitjançant la qual es posa de manifest a l'Administració o a l'òrgan legislatiu competent –directament o mitjançant un altre Comissionat parlamentari– la conveniència de dictar una determinada norma, legal o reglamentària, o de modificar les vigents, a l'efecte d'adequar el bloc de la legalitat a la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, els tractats i convenis internacionals ratificats per l'Estat espanyol, omplir un buit normatiu o eliminar una contradicció entre normes vigents.

Es designa amb el nom de «suggeriment» la resolució que emet el Síndic quan, malgrat no haver-hi una actuació administrativa irregular, creu oportú d'instar l'Administració –directament o mitjançant un altre Comissionat parlamentari– a prendre les mesures o adoptar els criteris, interpretatius o organitzatius, que considera adequats per remeiar un resultat injust o perjudicial a què condueix l'aplicació de les disposicions normatives. El caràcter general del suggeriment és determinat per la pluralitat de destinataris a què va adreçat.

Tot seguit enunciem les recomanacions i els suggeriments generals formulats, amb indicació dels capítols de l'Informe en què han estat citats.

ADMINISTRACIÓ GENERAL

-- Suggeriment als departament de Sanitat i de Governació, en relació amb l'acord entre l'Estat espanyol i la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya i l'accés a la funció pública.

-- Suggeriment al Departament de Governació, relatiu a la revisió de les decisions dels tribunals qualificadors en les proves d'accés a la funció pública.

-- Suggeriment al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, relatiu a l'abast de la normativa reguladora de l'autorització de transport.

-- Suggeriment a l'Institut Català de Crèdit Agrari, en relació amb el cobrament dels préstecs concedits.

-- Recomanació a l'Ajuntament de Tiana, sobre la necessitat de regular les parades de productes alimentaris del mercat municipal.

-- Recomanació a l'Ajuntament de Santpedor, sobre la regulació de tinença d'animals domèstics en domicilis particulars.

TRIBUTÀRIA

-- Recomanació a l'Ajuntament de Batea, de modificar l'ordenança municipal de la taxa de recollida de brossa.

-- Suggeriment al Departament d'Economia i Finances, sobre la conveniència d'agilitar el procediment de devolució d'ingressos indeguts.

SANITAT

-- Recomanació al Departament de Sanitat i Seguretat Social, relativa al desplegament de la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya.

CONSUM

-- Recomanació al Departament de Governació, relativa a la necessitat de regular les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió en els locals públics.

ENSENYAMENT I CULTURA

-- Suggeriment a la Universitat Autònoma de Barcelona, relatiu a la suspensió de l'executivitat dels actes administratius a propòsit de tramitació de beques universitàries.

-- Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu a la informació que donen els Instituts de Batxillerat als alumnes sobre la repetició dels estudis de COU.

-- Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu al règim de permanència en estudis de Formació Professional.

-- Suggeriment al Departament d'Ensenyament, en relació amb la tramitació d'un expedient sancionador a un alumne d'un centre docent.

-- Suggeriment a la Universitat Politècnica de Catalunya, relatiu a trasllats d'escola universitària.

-- Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu al règim de preinscripció en un centre docent.

II. ACTUACIONS RELACIONADES

Suggeriment als departaments de Sanitat i de Governació, en relació amb l'acord entre l'Estat espanyol i la Fe-

deració d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya i l'accés a la funció pública.(Queixa núm. 477/94)

El senyor G. denuncià el que considerava una discriminació per raó religiosa en l'accés a la funció pública de la Generalitat.

En algunes convocatòries a proves d'accés a la funció pública de la Generalitat —normalment les que tenen un nombre més elevat de participants— els tribunals estableixen en dissabte el dia de les proves. Això, segons el senyor G., pot comportar un incompliment de l'acord subscrit entre l'Estat Espanyol i la Federació d'Entitats religioses Evangèliques d'Espanya, que, a l'article 12, preveu:

«Los exámenes, oposiciones o pruebas selectivas convocadas para el ingreso en las administraciones públicas, que hayan de celebrarse dentro del período de tiempo expresado en el número anterior, serán señalados en una fecha alternativa para los fieles de la Iglesias a que se refiere el número 1 de este artículo, cuando no haya causa motivada que lo impida.»

La no previsió d'un dia alternatiu per a les proves sense una causa motivada que ho impedeixi implica un incompliment de l'acord.

La queixa de referència indicava que, gairebé en totes les convocatòries de l'ICS dels darrers anys, les proves de la fase d'oposició han estat convocades en dissabte sense preveure-hi un dia alternatiu, a diferència del que s'ha fet en altres exàmens, com ara els d'accés al MIR.

En la convocatòria objecte de queixa per proveir places vacants de personal sanitari d'equips d'atenció primària, medicina general, pediatria i practicant ATS de zona, dependents de l'ICS (nº de registre P.93), malgrat la sol·licitud que l'autor de la queixa va adreçar a l'ICS, l'exercici va ser convocat el matí del dissabte 12 de març de 1994, sense que d'altra banda s'indiqués les causes que van motivar la impossibilitat de fixar un dia alternatiu.

El mateix dia de presentació de la queixa, l'anterior a la celebració de les proves, el Síndic es va posar en contacte amb l'ICS per tal que aquest modificqués la seva posició o justificqués la causa que impedia de fer la prova un altre dia.

En resposta a la sol·licitud d'informe, l'ICS ens indicà que la necessitat de preparar l'adequada infraestructura per donar suport a una prova amb un volum molt considerable d'aspirants obligava l'Institut a disposar d'un espai adient, com el de les facultats de Geografia i Història, locals, d'altra banda, ja condicionats per les necessitats pròpies de les facultats. En el cas que ens ocupa, la facultat tenia programat de fer el dia 12 de març a la tarda la prova d'accés a la Universitat per a majors de 25 anys, la qual cosa obligava a haver d'abandonar les esmentades facultats a partir de les 14 hores del referit dia 12.

El Síndic considerà el motius al·legats pel Departament de Sanitat com a causa suficient per no modificar el dia de l'examen, i recordà a l'Administració que la fixació de les dates per a proves de selecció ha de respectar l'acord de cooperació establert per l'Estat amb la Federació d'Entitats

Religioses Evangèliques, la Federació de Comunitats Israelites i la Comissió Islàmica.

Per tant, en virtut d'aquest acord, vam instar que en endavant s'intenti en primer lloc establir les proves en dates que no plantegin conflicte als possibles aspirants que professessin una confessió religiosa reconeguda; si no és possible concertar una data que no vulneri aquests drets, caldria estudiar la possibilitat de preveure les proves en una data alternativa per a les persones que, al·legant aquests drets, ho hagin sol·licitat.

Si per les característiques del procés selectiu, no hi ha la possibilitat d'establir una data alternativa, davant qualsevol reclamació que es plantegi, caldrà informar-ne l'interessat, tot justificant la necessitat de fer les proves en la data determinada.

El Síndic considerà, doncs, que aquesta última obligació de motivar la impossibilitat d'establir una data alternativa havia estat vulnerada pel Departament en relació amb la reclamació formulada pel senyor G., ja que en cap moment no se li va fonamentar la denegació de la seva sol·licitud.

El Departament de Governació, atesa la seva competència en matèria de política de personal, en fou oportunament informat. El Departament, en resposta a la sol·licitud del Síndic, va recomanar als diferents departaments de la Generalitat, com també a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que en els processos selectius s'intenti establir les proves en dates que no plantegin conflicte als possibles aspirants, tenint en consideració el que estableixen els acords de cooperació de l'Estat espanyol amb les diferents confessions religioses reconegudes.

Suggeriment al Departament de Governació, relatiu a la revisió de les decisions dels tribunals qualificadors en les proves d'accés a la funció pública. (Queixa núm. 2050/93)

El senyor P. denuncià la manca de motivació de la resolució del Departament de Governació desestimatòria del recurs que havia interposat contra la qualificació de no apte en la tercera prova de la convocatòria de l'ingrés al cos de titulars superiors de la Generalitat de Catalunya.

La resolució que desestima el recurs es motiva en l'informe del tribunal qualificador, que considera que la valoració de no apte és correcta, atès que el tribunal no hi aprecia errors materials ni l'aplicació de criteris de valoració diferents als de la resta de participants.

Sens perjudici de reconèixer al tribunal un ampli grau de discrecionalitat en la valoració de les proves realitzades pels aspirants, que no pot ser objecte de fiscalització, el Síndic considera que la resolució del recurs no dóna resposta a les qüestions plantejades pel senyor P., que, a més de qüestionar la qualificació que li va ser atorgada, sol·licita del tribunal que la hi motivi.

Si bé és cert que la resolució desestimatòria del recurs ja indica que el tribunal estimà que en aquest cas s'havien aplicat els mateixos criteris de valoració que als altres aspi-

rants, el Síndic considera que l'aspirant té dret a saber aquests criteris, tal com expressament ho estableix la convocatòria.

Malgrat que no hi ha dubte que l'òrgan de selecció gaudeix de discrecionalitat tècnica en la valoració, el control d'aquesta discrecionalitat implica que aquests òrgans estan obligats a motivar els seus judicis, i per tant el Síndic considerarà que s'havia de reconèixer el dret a ser informat dels criteris de valoració seguits i, per tant, dels motius que justifiquen la qualificació atorgada; en aquest sentit, vam formular un suggeriment al Departament de Governació.

En resposta al suggeriment plantejat, la Direcció General de la Funció Pública indicà que la revisió posterior de la prova pel tribunal qualificador és considerada suficient pels tribunals de justícia als efectes d'apreciar l'existència o inexistència de motivació en la qualificació d'un exercici.

Pel que fa al dret de l'interessat a conèixer els criteris de valoració, la Direcció General va considerar que l'acció de qualificar significa jutjar el grau de suficiència dels coneixements demostrats per un opositor, i que aquesta apreciació va indissolublement acompanyada d'una discrecionalitat tècnica. Se'ns indicà, així mateix, que, si bé els tribunals qualificadors, abans de l'inici de cada prova, delimiten unes línies generals de correcció comunes, això no s'ha de configurar forçosament amb el valor d'uns criteris dels quals els membres del tribunal no es puguin separar.

La falta de criteris previs establerts per la convocatòria permet que cada membre del tribunal efectuï una interpretació individual de cada exercici que examina, tenint en compte els coneixements de la matèria sobre la qual emet judici i les línies generals de correcció prèviament establertes. D'altra banda, la manera d'enfocar una matèria no té un caràcter necessàriament unívoc, sinó que resta sotmesa a la discrecionalitat tècnica i al marge d'apreciació del tribunal qualificador.

La Direcció General de la Funció Pública entén que la informació que el tribunal ha de facilitar a l'òrgan convocant sobre les puntuacions obtingudes no implica que s'hagi d'informar l'opositor de les diferents apreciacions tècniques que sobre el seu exercici hagin fet els membres del tribunal.

El Síndic, per tant, hagué de considerar que el seu suggeriment no havia estat acceptat, ja que no s'admeté que calia traslladar a l'opositor els criteris de correcció fixats pel tribunal qualificador.

Suggeriment al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, relatiu a l'abast de la normativa reguladora de l'autorització de transport. (Queixa núm. 2359/93)

El senyor I. manifestà la seva disconformitat amb la interpretació que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (PTOP) fa de la normativa que regula el transport del pa.

El senyor I. considera que, d'acord amb el Decret 167/1990, de 20 de juny, sobre comercialització i venda de pa, no cal obtenir el certificat d'autorització per al transport

de mercaderies peribles, regulat al Reial Decret 2312/1985, de 4 de setembre, pel qual s'aproven les normes d'homologació, assaig i inspecció de vehicles per al transport de mercaderies peribles, per al transport del pa.

Aquesta afirmació va ser formulada pel senyor I. en les seves alegacions davant l'Administració amb motiu de l'expedient sancionador que li havia estat incoat per la Direcció General de Transports, que en la resolució de l'esmentat expedient no motivava ni resolvia la qüestió plantejada per ell.

El Síndic sollicità al Departament de Política Territorial i Obres Públiques un informe sobre la qüestió i sobre la manca de motivació dels punts plantejats pel senyor I. El Síndic considerarà, i així ho va manifestar en conversa amb els Serveis Territorials de Transport, que existia un conflicte de normes que calia resoldre abans de continuar tramitant els expedients de sanció.

El Departament de P.T. i O.P. ens indicà que, efectuades consultes amb els departaments de Sanitat i Seguretat Social, i d'Indústria i Energia, i malgrat que la solució és confusa des d'un punt de vista normatiu, el criteri finalment adoptat ha estat de considerar la no exigència del certificat de transport de mercaderies peribles per al transport de productes elaborats amb massa de pa.

També se'ns indicà que s'han adoptat les mesures oportunes per sobreseure les actuacions i deixar sense efecte les resolucions sancionadores adoptades.

Suggeriment a l'Institut Català de Crèdit Agrari, en relació amb el cobrament dels préstecs concedits. (Queixa núm. 2204/93)

El senyor A. sollicità la intervenció d'aquesta Institució davant l'Institut Català de Crèdit Agrari (ICCA), que havia iniciat actuacions per satisfer el deute pendent que el senyor A. té amb aquella institució a causa de no haver pogut atendre dins el termini el pagament dels venciments dels préstecs que hi havia concertat. La manca de pagament dels terminis va produir la cancel·lació del préstec que l'ICCA li havia concedit l'any 1989 per pal·liar els efectes produïts a les seves finques per unes pedregades, a l'empara del Decret 216/1989, de 28 d'agost.

Malgrat que el senyor A. havia sol·licitat renegociar el crèdit, l'ICCA no havia atès la seva sol·licitud i havia iniciat el procediment d'embarcament de les finques. A més, el senyor A. considerarà excessiu l'import de les despeses (interessos i costes) ocasionades per la cancel·lació del préstec.

L'ICCA, a sol·licitud del Síndic, informà que el senyor A. estava en situació d'impagament que corresponia a un any sencer quan l'Institut, un cop efectuades les corresponents notificacions, va acordar procedir a cancel·lar el préstec, va iniciar els tràmits de demanda executiva i féu arribar, a aquests efectes, la notificació del saldo a un advocat.

El senyor A. va sol·licitar la condonació dels interessos i de les costes del procediment de demanda, amb el compromís de fer-se càrrec del principal del deute.

Aquesta proposta no va ser acceptada per l'ICCA ateses les condicions del préstec, tipus d'interès (12'50%), amb una subvenció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de quatre punts del tipus d'interès (cost efectiu per al prestatari, 8'5%) i les característiques de l'Institut Català de Crèdit Agrari, de responsabilitat en la gestió de recursos públics. La Comissió Delegada de la Junta de Govern per a l'Anàlisi dels Impagats va acordar denegar la proposta de cancel·lació del préstec presentada pel senyor A., insistint en què la cancel·lació del deute havia d'implicar el pagament del deute, els interessos de demora, i les despeses generades en la reclamació del deute.

El Síndic, si bé considerà que del conjunt de la documentació aportada per l'ICCA no se'n desprenia cap irregularitat en el procediment de cancel·lació del crèdit, va estimar que, malgrat ser cert que les característiques de l'Institut i el fet de gestionar cabals públics exigeix un major rigor, que limita la capacitat de negociació dels deutes que els particulars tenen amb aquesta entitat, això no havia de comportar per a les persones que s'adrecen a aquesta entitat una situació més perjudicial que la que reben els ciutadans de les entitats de crèdit privades, en les quals no es produeix normalment aquesta rigidesa en el tractament dels creditors.

Recomanació a l'Ajuntament de Tiana, sobre la necessitat de regular les parades de productes alimentaris del mercat municipal. (Queixa núm. 135/94)

A principis d'any, el senyor B. presentà un escrit al Síndic de Greuges, en el qual exposà que, havent sol·licitat a l'Ajuntament de Tiana llicència per a una parada al mercat municipal, no n'havia obtingut cap resposta; així mateix acreditava haver-hi adjuntat els comprovants dels impostos corresponents per exercir la seva activitat.

Ateses les circumstàncies del cas, la queixa va ser admesa a tràmit, i en conseqüència vam sol·licitar a l'Alcaldia que ens informés sobre la qüestió.

Poc temps després vam rebre l'informe, el qual participava que, efectivament, en aquell municipi hi havia un petit mercat el dimarts, si bé l'Ajuntament no disposava d'una ordenança reguladora de l'activitat.

Així mateix, se'ns comunicava que en els casos com el que aquí ens ocupa, que es tracta de productes relacionats amb l'alimentació, el criteri a seguir era molt estricte donades les característiques del lloc on s'installa el referit mercat.

Per últim, l'Alcaldia referia que no s'havia donat resposta expressa a les sol·licituds presentades davant l'absència d'una normativa concreta reguladora d'aquestes activitats, si bé a vegades s'havia comunicat verbalment als peticionaris les dificultats per admetre parades de productes alimentaris. Malgrat això, l'informe acabava indicant-nos que el mateix Ajuntament es posaria en contacte amb els sol·licitants.

La resolució que formulà el Síndic en aquesta queixa fou la següent:

En primer lloc, recordarem a l'Ajuntament de Tiana el deure de resoldre expressament les peticions efectuades, d'acord amb allò que estableix la vigent Llei de Procediment Administratiu Comú, la qual cosa ja tenia present.

En segon terme, i atenent a la manca d'una normativa reguladora, vam recomanar de regular-la mitjançant els instruments que la legislació permet, com són les ordenances municipals, per tal que no hi hagués un buit legal en aquelles activitats que els ciutadans es proposen realitzar. Tot això, fonamentat en les previsions de la Llei 7/1985, reguladora de les Bases de Règim Local, quant a les competències municipals que afecten la regulació dels mercats.

Aquesta recomanació va ser acceptada per l'Ajuntament.

Recomanació a l'Ajuntament de Santpedor, sobre la regulació de tinença d'animals domèstics en domicilis particulars. (Queixa núm. 637/93)

Un ciutadà s'adreçà al Síndic de Greuges exposant-li que havia presentat una denúncia a l'Ajuntament de Santpedor, relativa a les contínues pertorbacions que patia a conseqüència dels lladrucs dels gossos que tenia el propietari de la finca confrontant, que no tenia prou cura que els animals no molestessin els veïns i que, tot i haver-la reiterat mesos després, no havia obtingut resposta de l'Ajuntament.

L'Ajuntament informà, a petició del Síndic, que un cop rebudes les denúncies, el fet que les causava havia estat comprovat per la Policia Municipal, a la vegada que s'havia intentat trobar una solució entre totes dues parts. Així mateix, s'havia iniciat un expedient administratiu, que en el moment de redactar l'informe municipal estava en fase d'audiència al denunciat. No obstant això, a l'Ajuntament li era difícil trobar una solució al problema, ja que no s'infringia cap norma administrativa per exercici d'activitat no autoritzada de tinença de gossos, ni les ordenances municipals preveïen cap sanció específica per la manca de cura dels propietaris.

En la resolució que formulà el Síndic, en primer lloc s'expressava que resultava evident, malgrat no haver-se dictat resolució expressa, que l'Ajuntament havia portat a terme actuacions des del moment en què es van denunciar aquells fets.

En segon terme, i atenent a les consideracions formulades per aquella Administració Local, el Síndic va recomanar —en virtut del que disposa el Reglament de Serveis de les Entitats Locals, regulador de la intervenció administrativa en l'activitat privada dels ciutadans— que es regulés aquesta qüestió per evitar el buit legal que es dona en aquest supòsit, per mitjà dels instruments que l'esmentat Reglament estableix, i, tal com havien fet altres Ajuntaments, partint del principi d'autoritzar, amb caràcter general, la tinença d'animals domèstics en domicilis particulars, sempre que no es produeixin situacions de perill o incomoditats als veïns o altres persones en general.

Fins a la data de finalitzar la redacció d'aquest Informe, l'Ajuntament de Santpedor no ha comunicat la resolució adoptada en relació amb la recomanació formulada.

Recomanació a l'Ajuntament de Batea, de modificar l'ordenança municipal de la taxa de recollida de brossa. (Queixa núm. 407/94)

Va acudir al Síndic un ciutadà de Saragossa, amb segona residència a Batea, exposant que l'import de la taxa de recollida domiciliària de brossa pagat pels no residents era molt superior al que pagaven els propietaris residents a l'esmentada població, sense que l'Ajuntament hagués atès les seves impugnacions sobre aquest afer.

Sol·licitat pel Síndic un informe municipal sobre aquesta qüestió, l'Alcalde va manifestar que l'Ajuntament, respecte als residents, considerava que la millor forma de pagament de la taxa era fixar una quantitat per persona i any, d'on resultava una taxa total, per habitatge, variable segons els ocupants, i que aquest criteri no podia aplicar-se en les cases de segona residència, en les quals «hi ha una població, ni censada, ni estable, ja que no són ocupades durant tot l'any sencer i són de temporada» i, per tant, s'havia considerat convenient fixar un preu per habitatge i any, sense cap intenció discriminatòria.

Examinada, però, la corresponent ordenança fiscal, es va poder comprovar, per exemple, que un matrimoni sense residència fixa, amb estades a la població durant poques setmanes l'any, havia de pagar 3.500 pessetes anuals mentre que un matrimoni resident, beneficiant-se del servei municipal durant els 365 dies de l'any, pagava només 800 pessetes. Utilitzant una altra comparació, resultava que aquest matrimoni no resident pagava el mateix, segons els criteris de l'esmentada Ordenança, que una família de sis persones formada, per exemple, per un matrimoni, un fill amb la seva muller i dos néts, que tenien un servei quotidià permanent.

Considerant l'existència d'un possible greuge comparatiu, el Síndic va recomanar, el mes de juny, la corresponent modificació de l'Ordenança. En el moment de tancar el present Informe, aquesta recomanació no ha obtingut resposta de l'Ajuntament de Batea.

Suggeriment al Departament d'Economia i Finances, sobre la conveniència d'agilitar el procediment de devolució d'ingressos indeguts. (Queixa núm. 433/93)

La senyora V. va presentar escrit de queixa manifestant la seva disconformitat amb el Departament d'Economia i Finances per raó de l'embargament que li havia estat practicat sobre un compte corrent de què era titular. L'embargament derivava del procediment de constrenyiment que la citada Administració seguia contra el patrimoni de la reclamant per manca de pagament en període voluntari d'una liquidació complementària corresponent a l'Impost de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats.

Cal significar que la senyora V. fonamentant-se en la manca de notificació en període voluntari de la citada liquidació complementària, ja havia presentat recurs da-

vant l'Administració de la Generalitat abans que s'ordenés el citat embargament. El recurs no va tenir resposta, i va prosseguir el procediment de constrenyiment abans esmentat fins a arribar a l'embargament objecte de queixa, que, com es va constatar posteriorment, va resultar no ajustat a dret.

El Síndic de Greuges va sol·licitar de l'Administració tributària autonòmica una prova documental que avalés que la citada liquidació complementària havia estat notificada de conformitat amb la normativa tributària i procedimental aplicable.

Atès que aquest extrem no podia ser demostrat fentment per l'Administració, el Síndic de Greuges valorà que s'havia produït una actuació administrativa que causava indefensió a la reclamant i perjudici en els seus drets patrimonials, atès que, per una banda, no s'havia respost expressament al recurs interposat i que, de l'altra, s'havia obert un procediment de constrenyiment amb embargament de béns (embargament que va practicar l'Agència Estatal Tributària en tant que és l'òrgan recaptador dels tributs de la Generalitat en procediment executiu). A finals de desembre de 1994, el Departament d'Economia i Finances va traslladar al Síndic de Greuges la resolució que el tesorer del Departament d'Economia i Finances havia dictat estimant el recurs presentat l'any 1991 per la senyora V. El fet que aquest recurs fos estimat comportava un doble efecte: d'una banda es decretava nul·litat de la provisió de constrenyiment i, de l'altra, es decretava l'obligació de l'Administració de retornar a l'interessada la quantitat indegudament ingressada amb els interessos corresponents.

Amb aquesta resolució l'objecte de reclamació es considera en principi resolt, atès que l'Administració ha donat resposta expressa al recurs en qüestió, que ha estat estimat i es genera el dret a una devolució d'ingressos indeguts.

En relació amb aquest darrer punt, el Síndic de Greuges va considerar la conveniència d'emetre una darrera resolució adreçada al Departament d'Economia i Finances efectuant-li un recordatori dels deures legals pel que respecta a l'obligació de retornar d'ofici la citada quantia, seguint el procediment establert en el Reial Decret 1163/1990 de 21 de setembre que regula el procediment de devolució d'ingressos indeguts de naturalesa tributària i l'Ordre del Ministeri d'Economia i Hisenda de 22 de març de 1991 que desenvolupa el Reial Decret abans citat.

Abans de finalitzar la redacció d'aquest Informe el Conseller d'Economia i Finances va acceptar els recordatoris de deures legals efectuats. Així, en data 30 de gener de 1995, el Delegat Territorial de Girona va acordar la devolució de la quantitat de 47.797 pessetes, corresponents a la quantitat embargada per l'Agència Estatal d'Administració Tributària, més 13.566 pessetes d'interessos calculats al 10% des del dia 30 de març de 1992 (data d'ingrés) fins al 30 de gener de 1995 (data de la devolució), i es lliurà el manament de pagament a favor de la reclamant.

Recomanació al Departament de Sanitat i Seguretat Social, relativa al desplegament de la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya. (Queixa núm. 76/94)

El senyor M. s'adreçà al Síndic exposant que no s'havia resolt del tot la problemàtica dels serveis de guàrdia nocturna de les farmàcies del Maresme.

En definitiva, el reclamant tornava a plantejar una qüestió, en part resolta i feta pública en l'Informe de l'any 1990 del Síndic al Parlament, sobre els torns de guàrdia oportunament aprovats pel Col·legi de Farmacèutics.

Amb motiu de d'altres queixes presentades a la nostra Institució els darrers anys sobre el mateix problema, el Síndic admeté a tràmit la queixa i reiterà la legitimitat dels Col·legis de Farmacèutics en l'ordenació dels torns de guàrdia, malgrat que el Departament de Sanitat i Seguretat Social pugui recuperar les competències exclusives de la Generalitat en matèria d'ordenació farmacèutica bo i desplegant la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya.

El Síndic ha de recordar que, ja amb anterioritat, havia fet diverses recomanacions al Departament de Sanitat i Seguretat Social, per tal d'evitar la possible desprotecció dels drets dels ciutadans, en benefici dels interessos dels farmacèutics, instant al diàleg entre els Ajuntaments i el Col·legi, amb la mediació de la Conselleria, a fi d'aconseguir uns torns de guàrdia consensuats amb els municipis afectats i que fossin satisfactoris per als ciutadans i s'adiguessin amb el dret a la protecció de la salut.

Per això, la Institució va sol·licitar al Departament de Sanitat i Seguretat Social que donés les ordres oportunes a fi d'informar el Síndic de l'actual situació de la sub-zona del Maresme.

Segons l'informe rebut, les oficines de farmàcia dels municipis de Calella i Pineda s'alternen, amb una determinada periodicitat, en la prestació del servei d'urgència a partir de les 10 de la nit i festius.

D'altra banda, les oficines de farmàcia dels municipis de Malgrat de Mar, Tordera, Santa Susanna i Palafolls també s'alternen en la prestació d'aquest servei.

Això no obstant i com sia que l'article 2.4 de la Llei 31/1991, de 13 de desembre, d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya, estableix que es garanteix a la població l'assistència farmacèutica permanent, i a aquest efecte, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha d'establir les normes oportunes en relació amb els horaris d'atenció al públic, els serveis d'urgència, les vacances i el tancament temporal voluntari de les oficines de farmàcia, en funció de les característiques geogràfiques i de població de cada Àrea Bàsica de Salut, i vist que el Departament de Sanitat i Seguretat Social considera d'atenció preferent el desenvolupament normatiu de la Llei, se'ns indicà que hi ha un projecte de decret en preparació en què es tenen en compte les característiques poblacionals i geogràfiques de cada àrea bàsica de salut i es preveuen els mínims necessaris d'oficines de farmàcia que han d'atendre el servei d'urgència per tal de poder garantir l'assistència farmacèutica permanent a

la població, tal com determina la Llei d'ordenació farmacèutica de Catalunya.

Això no obstant, mentre no es publiqui aquesta norma, cal tenir en compte allò que preveuen tant el Decret 12/1992, de 20 de gener, com l'Ordre de 23 de gener de 1992, pels quals es delega en els col·legis de farmacèutics l'exercici de la competència d'autorització per a la creació, la construcció, la modificació, l'adaptació o la supressió de les oficines de farmàcia, com també l'establiment dels seus torns de guàrdia, vacances i horaris d'atenció al públic.

Vistes aquestes circumstàncies i, d'altra banda, el fet que resta pendent i cal desplegar la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya, pel que fa a la normativa que reguli els horaris i el servei públic sanitari de les oficines de farmàcia a cada Àrea Bàsica de Salut, i en aquest moment l'esmentada normativa està en fase d'elaboració, el Síndic de Greuges, per tal de garantir una millor assistència farmacèutica als ciutadans de les ABS i resoldre les criticades guàrdies nocturnes i festives, va recomanar altre cop al Departament de Sanitat i Seguretat Social l'aprovació de l'esmentat reglament, en desplegament de la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya.

Recomanació al Departament de Governació, relativa a la necessitat de regular les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió en els locals públics. (Queixa núm. 1875/94)

La recepció d'algunes queixes relatives a ús discriminatori del dret d'admissió en locals públics per part dels propietaris d'aquest locals ha comportat que el Síndic de Greuges estudiés l'afer i, després d'obrir un expedient d'actuació d'ofici, traslladés al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya una recomanació per tal que, en compliment de l'article 16 de la Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics, es proposi la regulació del dret d'admissió i se'n determinin els límits mitjançant un decret del Govern de la Generalitat.

Substancialment, els arguments exposats a la Consellera de Governació eren els que tot seguit es reproduïxen:

La Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics reconeix indirectament –article 16.4– el dret d'admissió dels empresaris o propietaris dels locals relacionats en el seu annex.

Si bé el text de la llei no proporciona un concepte, sí que s'encarrega de perfilar-ne uns límits:

– El dret d'admissió s'ha d'exercir en determinades condicions.

– Aquestes condicions han de ser objectives, públiques i conegudes.

– Aquestes condicions han de ser regulades per Decret del Govern de la Generalitat, a proposta del Conseller de Governació.

És a dir, la regulació que la Llei 10/1990 fa del dret d'admissió té per objecte primordial protegir l'exercici pels consumidors i usuaris del dret d'accés als locals i als establiments de concurrència pública i evitar que pugui ser negat de manera arbitrària o improcedent.

A tal efecte, l'article 24 i) de la Llei 10/1990 qualifica de falta molt greu l'incompliment de la normativa reglamentària sobre el dret d'admissió, que es pot sancionar «amb multa de fins a un milió de pessetes i, quan es tracti de locals o establiments, poden també ser sancionades, alternativament amb la sanció pecuniària o, conjuntament amb aquesta, amb el tancament provisional per un període màxim de sis mesos».

Ara bé, mentre el Govern de la Generalitat no faci ús de les facultats reglamentàries establertes per aquesta Llei, s'han d'aplicar les normes reglamentàries vigents, i supletòriament les disposicions generals de l'Administració de l'Estat en aquesta matèria, en especial el Reial Decret 22816/1982, de 27 d'agost.

L'article 59 del Reial Decret 2816/1982 enfoca l'afer, no pas des del punt de vista del dret de l'usuari a accedir als locals de pública concurrència, sinó des de la perspectiva dels deures que competeixen al públic, que no pot «entrar en el recinte o local sense complir els requisits als quals l'empresa té condicionat el dret d'admissió mitjançant la seva publicitat o mitjançant cartells, ben visibles, col·locats en els llocs d'accés, fent constar clarament aquests requisits.»

Però ni s'estableix cap límit al dret d'admissió ni se'n sanciona, per tant, l'ús arbitrari.

A la recomanació del Síndic ha respost la Consellera de Governació informant-nos que la Direcció General del Joc i d'Espectacles ha efectuat diversos estudis i avaluacions dirigides a configurar les condicions en què s'ha d'exercir el dret d'admissió.

En aquest sentit ens assabenta que, dins la previsió de tasques reglamentàries a desenvolupar pel seu Departament durant l'exercici 1995, es troba inclosa la d'elaborar el projecte de Decret que desplegui l'article 16.4 de la Llei 10/1990, de 15 de juny.

Suggeriment a la Universitat Autònoma de Barcelona, relatiu a la suspensió de l'executivitat dels actes administratius a propòsit de tramitació de beques universitàries. (Queixa núm. 1197/94)

El senyor A. va matricular-se a l'Escola Universitària de Sabadell, adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), dels estudis d'Enginyeria Tècnica dels Sistemes Informàtics. A l'inici del curs va sol·licitar acollir-se al Règim General de Beques que convoca el MEC i amb data del 21 d'abril de 1994 li fou notificada la denegació del que demanava.

Considerant incorrecta aquesta denegació, el promotor de la queixa va sol·licitar la suspensió de l'acord de pagament fins a la resolució del recurs, la qual cosa no li fou concedida.

Una vegada estudiat el cas, el Síndic entén que la UAB hauria d'haver motivat la denegació de l'ajornament del pa-

gament de la matrícula, ja que, d'acord amb el que estableixen la doctrina i la jurisprudència, la motivació és un requisit de les resolucions que impliquen un gravamen al destinatari o una denegació de les seves sol·licituds, tal com succeïa en aquest supòsit, per tal de no ocasionar indefensió en l'administrat.

Pel que fa a la qüestió de la possible suspensió del pagament fins que es resolgués el recurs contra la denegació de la beca, malgrat que la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú estableix com a principi general la no suspensió dels actes administratius per la interposició de recurs, el Síndic considera que no tenir en compte les circumstàncies econòmiques de l'administrat en determinats supòsits li pot ocasionar perjudicis greus de difícil reparació posterior, com no poder-se matricular i perdre el curs, i més tenint en compte que aquest ajornament no comporta un perjudici important a l'Administració, en aquest cas la Universitat.

La Universitat va comunicar al Síndic que finalment havia estat estimat al senyor A. el recurs ordinari que havia interposat contra la denegació de la beca.

A més, indicà que, d'acord amb la doctrina majoritària del Tribunal Suprem, la Universitat donava a la suspensió dels actes administratius un caràcter excepcional, exigint que es provi de manera inequívoca el perjudici irreparable que a l'interessat li pot comportar la no suspensió de l'acte.

En resposta al criteri de suspensió dels actes administratius manifestat per la Universitat, el Síndic indicà que ja des de l'any 1989 el Tribunal Suprem (T.S.) ha reconegut que, si bé l'executivitat de l'acte administratiu és donada per l'existència d'un interès públic, quan aquest és feble n'hi ha prou que l'administrat allegui perjudicis de poca importància perquè s'atorgui la suspensió, especialment en els casos en què no s'aprecia un interès públic que exigeixi una execució immediata (T.S. 23-10-92 Ref. Aranzadi 8047 i Sent. 6-7-89 Ref. Aranzadi 4511). Així mateix, cal dir que també el T.S. ha assenyalat que per determinar o no la suspensió d'un acte administratiu cal tenir en compte la doctrina del «Fumus bonis iuris» que comporta atorgar la suspensió quan hi ha aparença de bon dret independentment, en aquests casos, de la possible existència d'un perjudici irreparable (TSJC 20-9-93).

El Síndic considerà que en el cas objecte de la queixa, a més de no tractar d'un interès públic que requereixi una execució immediata, s'estava davant d'una petició que, com després efectivament s'ha produït (concessió de la beca), tenia una aparença de pretensió legítima.

Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu a la informació que donen els Instituts de Batxillerat als alumnes sobre la repeticició dels estudis de COU. (Queixa núm. 435/94)

La senyora B. denuncià l'actuació irregular de l'Institut de Batxillerat La Llauna, de Badalona, que admet que una

alumna cursi estudis de COU en el centre malgrat que ja el curs anterior havia superat aquests estudis.

D'acord amb la informació facilitada a la senyora B., l'Institut, amb objecte de millorar nota per accedir als estudis universitaris que la beneficiada per aquella mesura desitjava, li suggerí de renunciar a les notes de COU que havia obtingut el curs anterior.

Sol·licitat informe sobre la qüestió al Departament d'Ensenyament, aquest ens indicà que l'article tercer de l'Ordre de 4 de juny de 1991 (BOE de 7 de juny de 1991) del Ministeri de Educació i Ciència, sobre qualificació i condicions d'inscripció al curs d'orientació universitària, estableix que «els alumnes que superin el COU podran inscriure's novament en aquest curs, en anys acadèmics posteriors, per cursar una opció diferent de la que haguessin superat».

Segons ens consta, la senyora B. va sol·licitar ser matriculada a l'IB La Llauna per realitzar el COU en la mateixa opció que havia superat el curs anterior.

El Síndic, amb objecte d'evitar que, com en el cas exposat, es provoquin perjudicis per una manca d'informació o una informació errònia, va suggerir al Departament d'Ensenyament que portés a terme alguna actuació per tal d'informar els instituts de batxillerat de les condicions d'inscripció al curs d'orientació universitària. El Departament d'Ensenyament no va acceptar el suggeriment per tal com considerà que es tractava d'un cas aïllat i per tant no preveia iniciar cap actuació per tal d'incrementar la informació de què disposen els instituts de batxillerat.

El Síndic ha pogut comprovar que no es tractava d'un cas aïllat, ja que novament va rebre una queixa plantejant la mateixa qüestió en la qual un altre Institut de Batxillerat reconeix de forma expressa que l'alumne no va ser correctament informat.

El mateix Ministeri d'Educació i Ciència va reconèixer que els instituts de batxillerat sovint formulen consultes sobre la possibilitat de repetir el COU amb l'objecte de millorar la nota mitjana de l'expedient acadèmic, i per tal d'evitar interpretacions errònies, com la produïda en el cas que exposem, va dictar una Ordre de 7 de juliol de 1994, que entre d'altres qüestions, preveu de forma expressa en el seu primer article que els alumnes que haguessin obtingut una qualificació global positiva en el COU no s'hi podran inscriure de nou, tret que sigui en una opció diferent.

Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu al règim de permanència en estudis de Formació Professional. (Queixa núm. 288/94)

La senyora T. denuncià la restricció de convocatòries acordada en el reglament de règim intern d'un centre de Formació Professional (F.P) ja que la previsió d'un límit de convocatòries li impedeix continuar els estudis de formació professional de segon grau.

Formulada consulta per la interessada davant de la Direcció General d'Ordenació Educativa, se li comunicà que la

normativa vigent no preveu cap limitació d'ordre general sobre el nombre d'anys que un alumne pot estar escolaritzat a FP de segon grau, i que les úniques limitacions són les derivades de la reglamentació interna de cada centre, per la qual cosa, sempre que el centre on es vulgui matricular no hi tingui cap impediment, no li cal cap autorització individual per matricular-se de nou.

Aquesta és també la informació que el Departament d'Ensenyament facilità a sol·licitud del Síndic, quan se li indicà que, mentre no existeixi una normativa específica que reguli aquesta qüestió amb caràcter general, seran els mateixos centres de formació professional els que hauran d'establir la norma a aplicar i el procediment a seguir.

El Síndic qüestionà la competència que, segons la inspecció d'Ensenyament, tenen atribuïda els centres de FP per regular el nombre màxim de convocatòries a què té dret un alumne.

El Departament d'Ensenyament reconsiderà la seva decisió inicial i estimà que la limitació del nombre de convocatòries o el nombre d'anys per cursar uns estudis, en cas d'haver-n'hi, ha de ser regulada per una norma de caràcter general i en cap cas no pot ser objecte del reglament intern d'un centre, i, atès que la norma no existeix, no es pot impedir la matriculació d'un alumne en un centre a partir de criteris de permanència.

Suggeriment al Departament d'Ensenyament, en relació amb la tramitació d'un expedient sancionador a un alumne d'un centre docent. (Queixa núm. 1037/94)

El senyor A. exposà al Síndic el seu desacord amb la imposició, per part del director d'un centre docent, d'una mesura cautelar que consisteix a privar l'alumne del dret a assistir a classe durant un període.

L'adopció d'aquesta mesura cautelar excedeix l'àmbit de l'article 27.4 del Decret 302/1993, de 9 de desembre, pel qual es modifica el Decret 266/1990, de 4 de setembre, sobre drets i deures dels alumnes dels centres de nivell no universitari de Catalunya, ja que l'alumne és suspès del dret a l'assistència a totes les classes.

Sol·licitat informe al Departament d'Ensenyament se'ns indicà que el Consell Escolar del Centre havia acordat considerar falta greu la conducta de l'alumne. Així mateix, la Inspecció d'Ensenyament havia considerat que la sanció imposada s'adequava a la normativa vigent i acordà advertir el director que la manca d'audiència prèvia a l'alumne i als seus pares constituïa una errada procedimental.

El Síndic considerà que en l'expedient s'apreciaven irregularitats greus de tramitació i que, per tant, hauria calgut refer-lo totalment, de manera que no semblava possible d'esmenar-lo en part. No es considerà, doncs, admissible l'opinió de la inspecció sobre la valoració que en el sentit d'observar-hi una «errada procedimental».

Sens perjudici que l'expedient fos revisat i, si esqueia, anul·lat, el Síndic va expressar la preocupació d'aquesta Ins-

titució sobre l'existència de defectes procedimentals en expedients que, sens dubte, provoquen indefensió i denoten manca d'informació de la normativa de drets i deures i dels criteris per aplicar-los per part de les persones que en tenen confiada la tramitació.

El Departament d'Ensenyament va resoldre estimar la reclamació presentada pel senyor A. contra l'acord del Consell Escolar, entenent que s'havia prescindit del procediment previst en la normativa vigent.

Si bé finalment el Departament havia admès la gravetat de les irregularitats detectades en la tramitació del procediment, el Síndic lamentà la reiteració amb què es produeixen aplicacions incorrectes en la normativa de drets i deures i aconsellà novament al Departament d'Ensenyament d'adreçar-se als centres destinataris de la normativa per informar-los clarament sobre l'abast de la norma, els seus límits i els criteris d'aplicació per tal d'evitar-ne aplicacions incorrectes que sovint generen indefensió.

Suggeriment a la Universitat Politècnica de Catalunya, relatiu a trasllats d'escola universitària. (Queixa núm. 1867/94)

El senyor H. s'adreçà a aquesta Institució per tal d'exposar el seu desacord amb la decisió de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) de no admetre-li la sol·licitud de trasllat d'expedient.

El senyor H. havia fet els estudis d'Enginyeria Tècnica en Teixits de Punt a l'Escola Universitària de Canet de Mar. Acabats aquests estudis va sol·licitar continuar-los a l'Escola d'Enginyeria Tècnica Industrial de Terrassa. Aquest canvi no va ser autoritzat, però se li va permetre seguir els estudis, i fins i tot examinar-se de les assignatures, malgrat no estar matriculat, amb l'objecte de poder-s'hi incorporar, seguint l'antic pla d'estudis, en el tercer curs.

En conseqüència, el senyor H. va tornar a sol·licitar el trasllat d'expedient per al curs 1994-95, però la direcció de l'escola li comunicà que considerava impossible d'acceptar-li el trasllat de l'expedient.

Per acord del Consell Interuniversitari es preveu la possibilitat d'autoritzar, dins una mateixa Universitat, el canvi per accedir a segon curs d'un altre estudi amb l'autorització del director del centre, sempre que, com en aquest cas, es pugui convalidar la meitat o més de la càrrega lectiva del primer curs. Aquesta possibilitat no ha estat aplicada per les universitats alegant la manca de places que ja han estat cobertes per la pre-inscripció universitària, amb la consegüent obligació per als alumnes d'accedir als estudis per aquesta via de la pre-inscripció.

El Vice-Rectorat d'Alumnes considerà que s'havia de desestimar el recurs presentat pel senyor H., perquè s'havia de mantenir el criteri de no autoritzar el trasllat, atesa la massificació que pateix la UPC.

Si bé el Síndic és conscient que la massificació que presenten les universitats comporta que, per aconseguir uns en-

senyaments de qualitat, es limiti l'accés d'estudiants als centres universitaris, entén que en el cas considerat no es dona aquesta situació tenint en compte que el nombre d'alumnes que durant el curs 1993-94 van accedir a aquests estudis, incloent-hi el senyor H., era molt reduït.

L'educació universitària es configura com un dret de contingut prestacional, i per tant, correspon a les administracions públiques vetllar per la seva efectivitat. És per això que el Síndic considerà que les universitats, especialment les de caràcter públic, han d'interpretar les normes d'accés afavorint l'exercici d'aquest dret a l'ensenyament universitari amb l'únic límit de l'interès públic, en aquest cas concretat en la qualitat de la docència. L'interès públic, no sols no queda vulnerat en el cas que considerem, quan, com hem dit, el nombre d'alumnes, incloent-hi el senyor H., seria molt reduït, sinó que fins i tot en surt reforçat en la mesura que accedint a la seva petició hi hauria un millor aprofitament dels recursos docents.

El Síndic, doncs, va suggerir a la UPC que estimés el recurs interposat i que accedís al trasllat de l'expedient a l'Escola d'Enginyeria Tècnica Industrial de Terrassa.

Aquest suggeriment no va ser acceptat per la Universitat.

Suggeriment al Departament d'Ensenyament, relatiu al règim de preinscripció en un centre docent. (Queixa núm. 2342/93)

La senyora C. denuncià l'actuació del Centre Públic Torre del Llebre, de Rubí, que no admet el seu fill, que ja hi estudiava amb anterioritat, per tal de tornar-li a cursar 8è. d'EGB, que no havia superat. La senyora C. va intentar matricular el seu fill al centre quan va tenir coneixement que no havia obtingut el títol de graduat escolar.

Formulada la denúncia dels fets a la Delegació Territorial d'Ensenyament del Vallès Occidental, aquesta indicà que l'actuació del centre havia estat correcta.

El Síndic considerà que, d'acord amb el que preveu l'article 9.3 de la resolució de 8 de març de 1993, per la qual s'aproven les normes de pre-inscripció i matriculació d'alumnes als centres docents públics i privats concertats o subvencionats, és necessari un acte exprés dels pares o tutors d'un alumne que no ha obtingut, com en aquest cas, el títol de graduat escolar, per tal que el centre pugui considerar que no ha de ser automàticament admès a continuar els estudis en aquest centre.

Sol·licitat l'informe corresponent, el Departament d'Ensenyament ens indicà que la finalitat d'aquest article és garantir la continuïtat dels nois en el mateix centre, tot evitant la formulació d'una nova sol·licitud d'ingrés. Però també s'entén que, en acabar l'etapa d'EGB, els alumnes no continuen normalment en el centre i, per tant, del contingut de l'article no es pot deduir que necessàriament l'alumne que ha cursat 8è. d'EGB i no ha obtingut el títol de graduat escolar hagi de continuar matriculat en el mateix centre.

El Síndic considerà també que en el cas dels alumnes que han cursat el 8è. curs d'EGB sense superar-lo i, per tant, no

han obtingut el títol de graduat escolar, és necessari un acte exprés dels pares o tutor per tal que el centre pugui considerar que no han de ser automàticament admesos a continuar els estudis en aquest centre, ja que així es desprèn de la redacció de l'apartat en qüestió.

Aquesta interpretació no queda desvirtuada pel fet que els alumnes que no han superat aquest darrer curs de l'EGB puguin obtenir un certificat d'escolaritat que els permeti l'accés a la F.P. de primer grau.

El Síndic, doncs, va suggerir que, en el cas que es cregui que no és oportú mantenir el dret de reserva als alumnes que han cursat 8è. d'EGB sense haver-lo superat, es modifiqui la redacció del precepte per tal d'evitar confusions com la produïda en aquest cas.

El Departament ens informà que ha acceptat el suggeriment formulat i procedirà a modificar la redacció de l'article.

SECCIÓ 12: ACTUACIONS D'OFICI**I. INTRODUCCIÓ**

Aquest capítol dona compte de les vint-i-vuit actuacions d'ofici iniciades l'any 1994 pel Síndic, a l'empara d'allò que disposa l'article 1.2 de la Llei que regula la Institució.

L'ordre d'exposició, que s'enuncia a continuació, segueix la sistemàtica de les àrees en què s'organitza l'activitat del Síndic i els capítols o seccions d'aquest Informe.

ADMINISTRACIÓ GENERAL

– L'elaboració d'una llista de ciutadans estrangers dels quals es demana l'expulsió.

- Detenció de ciutadans estrangers.
- Indefensió causada al titular d'un vehicle en ocasió de transmetre'n la propietat, pel fet de no produir efectes administratius la transferència.

TRIBUTÀRIA

– Recàrrec municipal sobre l'Impost de Béns Immobles per finançar l'aportació a una mancomunitat de municipis.

SANITAT

- Presumpta desassistència mèdica.
- Situació jurídic-sanitària dels estrangers no comunitaris.

CONSUM

- Suspensió de subministrament d'aigua potable.
- Cobrament de la taxa de conservació dels comptadors d'aigua.
- Regulació del dret d'admissió en els locals públics.

PENSIONS I TREBALL

- Vidus i vídues sense pensió.
- Denegació de pensions SOVI.
- Eficàcia de la legislació antidiscriminatòria en relació amb els immigrants estrangers i minories ètniques en el món del treball.

SERVEIS SOCIALS

- Residències per a disminuïts.
- Fet delictiu imputat a un menor tutelat.

ENSENYAMENT I CULTURA

- Denúncia de discriminació per raó de raça en l'accés a una llar d'infants.
- Criteris d'adscripció a centres docents i discriminació per raó de raça.
- Cursos de català als centres penitenciaris.

JUSTÍCIA

- Centre penitenciar de Can Brians.
- Centre penitenciar de Tarragona
- Centres penitenciaris de Girona i Figueres
- Visita al pavelló penitenciar de l'Hospital de Terrassa.
- Seguiment del grau de compliment dels suggeriments efectuats pel Síndic de Greuges en l'àmbit penitenciar.
- Situació dels dipòsits municipals de detinguts a Catalunya (actuació general).
- Visita al Dipòsit de detinguts de Vilafranca del Penedès.
- Visita al Dipòsit de detinguts de Vilanova i la Geltrú.
- Visita al Dipòsit de detinguts de Valls.
- Visita al Dipòsit de detinguts de Ripoll.
- Visita al Dipòsit de detinguts d'Amposta.

II. ACTUACIONS RELACIONADES

Actuació d'ofici núm. 1476/94

L'elaboració d'una llista de ciutadans estrangers dels quals es demana l'expulsió

Arran de les notícies divulgades pels mitjans de comunicació en relació amb l'elaboració per l'Ajuntament d'Olot d'una llista de ciutadans estrangers que aquella corporació havia demanat al Govern Civil de Girona que fossin expulsats del territori de l'Estat, el Síndic va iniciar una actuació per esbrinar el contingut de l'actuació municipal, en particular, sobre la forma d'obtenir les dades que figuraven a la llista, la seva finalitat i la seva divulgació.

L'Ajuntament informà en la seva resposta, que amb el propòsit de desarticlar una xarxa de distribució de drogues que opera al bell mig de la ciutat, es va lliurar al Governador Civil la fotocòpia dels atestats d'actuacions realitzades per la policia municipal de la ciutat i una informació corresponent a investigacions preliminars que havia efectuat en relació amb aquest afer.

L'informe municipal assenyalava també que la pràctica totalitat dels membres d'aquesta xarxa són persones estrangeres, fet del qual no es pot extreure cap conclusió en relació amb el comportament global dels estrangers residents a Olot ni tampoc respecte a comportaments no subjectes a

dret per part de la Policia Municipal i la Corporació Municipal.

En resum, l'Ajuntament sostingué que es tractava de mesures de coordinació policíaca necessàries per afrontar l'increment del tràfic de drogues a la ciutat, on les dotacions de policia són insuficients.

Atès que la resposta municipal informà d'allò que es va lliurar al Governador Civil i de la finalitat perseguida, sense adjuntar, però, la còpia que s'havia recaptat de la documentació tramesa al Governador, una part de la valoració que pertoca efectuar al Síndic, s'hagué de fer sobre la base de les informacions contradictòries rebudes per la Institució —procedents de les denúncies i de l'Ajuntament—; en conseqüència, aquesta valoració hagué de ser condicionada a uns fets que no s'havien pogut comprovar.

El Síndic de Greuges manifestà compartir la preocupació de l'Ajuntament d'Olot davant la venda d'estupefaents als carrers d'aquella ciutat, amb un grau important de difusió, publicitat i a vegades, impunitat.

El Síndic considerà que no sols era legítim, sinó també obligat, que l'Ajuntament prengués mesures per combatre el tràfic de drogues al terme municipal d'Olot, d'acord amb les seves competències en l'àmbit de la seguretat ciutadana, atribuïdes per la Llei de Bases de Règim Local (Llei 7/1985 de 2 d'abril), article 25.2.a).

La submissió plena de l'Administració a la llei i al Dret, proclamada a la Constitució en l'article 103.1, imposa a tots els poders públics —i per tant a l'Ajuntament d'Olot— d'actuar, en les competències que té atribuïdes en defensa dels interessos de la població que se li han confiat, d'acord amb allò que han predeterminat les lleis.

Quan uns fets que si s'acrediten suficientment poden ser constitutius d'il·licitud són coneguts per les autoritats locals, els han de sancionar si aquestes són competents per fer-ho, com és el cas de determinades infraccions administratives; els han de posar en coneixement dels òrgans jurisdiccionals, en el cas d'actes il·lícits penals; o de l'autoritat governativa competent, en el cas d'infraccions administratives que les autoritats locals no estiguin habilitades a castigar.

Per combatre amb eficàcia els actes il·lícits, és especialment important utilitzar, en tot cas, el mitjà previst a l'ordenament; no fer-ho pot dur a la ineficàcia de les actuacions, per antijurídiques, i a més, pot comportar efectes inicialment no volguts o no previstos.

Per tot això, el Síndic va fer palès a l'Ajuntament que, si de les actuacions practicades per la policia olotina es tenien proves, no pas simples conjectures o deduccions, de la comissió d'actes il·lícits penals per algun ciutadà, nacional o estranger, s'havien de posar en coneixement dels òrgans jurisdiccionals pels procediments previstos a la Llei d'Enjudiciament Criminal.

En cas que hi hagi sospites, però sense proves, i sigui, per tant, necessària una investigació de la policia i aquesta excedeixi les competències o possibilitats de la policia municipal, és per mitjà de la Junta Local de Seguretat que s'han d'articular els mecanismes que permetin completar la inves-

tigació, tal com disposa la Llei Orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat (article 54).

Qualsevol actuació d'aquesta mena s'ha d'efectuar preservant el dret constitucional a la presumpció d'innocència. Ni el procediment previst ni la presumpció no esmentada són contraris a l'eficàcia de l'actuació administrativa —objectiu que per imperatiu de la Constitució ha d'assolir l'Administració— si s'actua amb la diligència i la prudència exigibles als poders públics.

El Síndic entengué que l'actuació municipal considerada perseguia una finalitat lícita i que l'Administració té l'obligació de procurar que es realitzi efectivament, això és, garantir la seguretat ciutadana combaten actuacions contràries a l'ordenament. Ara bé, el Síndic també entengué que si la informació corresponent a investigacions preliminars efectuades per la Policia Municipal d'Olot en relació amb la xarxa de tràfic i distribució de drogues que opera al bell mig de la ciutat s'hagués aconseguit per un procediment assimilable a preguntes efectuades per la policia local a residents en determinada zona i que, sense una mínima activitat probatòria posterior, s'haguessin traduït en una relació de noms sospitosos de cometre actes il·lícits, penalment o administrativament, el mitjà utilitzat no hauria estat el previst per les lleis vigents.

Amb independència del procediment emprat, els mitjans de comunicació han fet públic algun nom o bé altres dades que permeten la identificació de determinades persones estrangeres de les quals es diu que l'Ajuntament d'Olot, al qual s'atribueixen les accions dels seus òrgans rectors, considera infractores o possibles contraventores de l'ordenament fins al punt de plantejar que siguin expulsades del territori espanyol. Aquesta informació té uns efectes, no sols no volguts, sinó, fins i tot, prohibits per l'ordenament jurídic considerat pauta reguladora de la convivència social. El grau de responsabilitat de l'Ajuntament per aquesta informació estaria en funció de la participació que hagués tingut en la gènesi i divulgació d'aquestes informacions.

Fins i tot en el supòsit que els fets imputats es poguessin provar i que es pogués extreure aquesta conseqüència de legitimitat d'una expulsió del territori de l'Estat, fer-ho públic abans d'haver seguit el procediment previst a les lleis en garantia dels drets de les persones i de l'encert de les decisions públiques, col·locaria els afectats en situació d'indefensió, per tal com serien condemnats socialment abans de ser jutjats pel procediment i l'òrgan que la societat ha estipulat.

Aquest efecte de condemna social prèvia pot arrossegar conseqüències greument perjudicials per a les persones afectades en la mesura que són marcades —en el millor dels supòsits— de «non grates» socialment. Si tenim en compte la condició d'estrangers dels afectats, un procediment com el descrit fomenta actituds xenòfobes condemnades per les normes bàsiques de convivència, com l'article 10 de la Constitució.

En un moment que, per causes diverses, es detecta un augment de brots de marcat component xenòfob en la nostra

societat, és molt important actuar amb molta prudència des de els poders públics, per tal d'evitar que aquestes actituds es propaguin, i procurar aïllar-les i eradicar-les.

El Síndic coincideix amb la informació tramesa, que de l'actuació comentada no es pot extreure cap conclusió relativa al comportament global dels estrangers residents a Olot i, també, que la major part d'estrangers residents al nostre país, no sols no cometen actes il·lícits, sinó que són els primers interessats en la sanció dels infractors. Ara bé, l'actuació de les institucions públiques no ha d'ignorar el fet sociològic abans esmentat, d'un cert despertar, encara que sigui localitzat i esporàdic, de la xenofòbia i per això ha de produir les seves actuacions tenint ben en compte aquest marc de referència, per no caure en el seu foment, encara que sigui sense cap intenció o fins i tot amb la intenció contrària.

L'Ajuntament es ratificà en la seva posició que les mesures adoptades eren, estrictament, de coordinació policíaca que, per desconeixement o intencionadament, havien estat tergiversades en algun mitjà. L'Ajuntament lliurà també còpia del «pla d'immigració a la comarca de la Garrotxa» elaborat conjuntament amb el Consell Comarcal de la Garrotxa, que palesa una voluntat d'assolir la plena integració dels ciutadans estrangers.

Amb aquesta referència a les reflexions formulades pel Síndic de Greuges a l'Ajuntament d'Olot, s'ha volgut posar l'accent en un fenomen sociològic —la xenofòbia— que a casa nostra no és tan greu com en altres contrades d'Europa, però davant del qual hem d'estar vigilants per impedir que les actuacions dels poders públics, en el fons o en la forma, el fomentin i, contràriament, per aconseguir que la societat el rebutgi, com a intrínsecament dolent.

Actuació d'Ofici núm. 2341/94

Detenció de ciutadans estrangers.

Arran de les informacions aparegudes als mitjans de comunicació sobre la detenció de 36 ciutadans de Platja d'Aro i la preocupació que això va produir entre els immigrants de Girona, el Síndic obrí un expedient d'ofici, per tal d'esbrinar els motius i procediments de les detencions esmentades, per la qual cosa es va adreçar un escrit al Governador Civil de Girona en sol·licitud de la corresponent informació.

En el moment de tancar aquest Informe, no tenim resposta a la nostra petició.

Actuació d'ofici núm. 1428/94

Indefensió causada al titular d'un vehicle en ocasió de transmetre'n la propietat, al no produir efectes administratius la transferència.

L'origen de la present actuació d'ofici són els fets i els fonaments de dret que a continuació passarem a desglossar. Ja l'any 1993 i al llarg de 1994 va ser considerable el nom-

bre de queixes rebudes pel Síndic de ciutadans disconformes amb una situació administrativa que consideraven que els creava un estat d'indefensió amb possibles perjudicis, no tan sols d'ordre patrimonial.

Aquesta indefensió es produïa en la mesura que els eren notificats diferents actes administratius de diversa naturalesa (notificacions per pagar multes de circulació viària suposadament comeses per ells; impost de circulació sobre un vehicle també suposadament propietat d'aquell ciutadà, etc.) Tots aquests actes derivaven de la presumpta titularitat d'un vehicle quan en tots els casos feia temps, de vegades anys, que havia estat transferit per la persona que continuava rebent les citades notificacions, en tant que en els registres públics aquesta mateixa persona figurava com a titular d'un bé del qual ja no tenia la propietat.

Els ciutadans afectats per aquestes situacions que acudien a les dependències administratives corresponents (Direcció Provincial de Trànsit o Corporació Municipal corresponent) es trobaven que, malgrat haver seguit tots els tràmits legalment establerts i a què les normes els obliguen, en tant que transmissors, continuaven figurant, a efectes administratius, com a titulars del vehicle la propietat del qual ja havien transmès, amb les conseqüències jurídiques abans descrites, entre d'altres.

Admeses a tràmit les queixes en qüestió, el Síndic va procedir a examinar la normativa reguladora de la següent matèria: requisits exigits per tal que una transferència de fet tingui plena efectivitat per a les parts, a efectes administratius. La normativa analitzada va ser: Codi de la Circulació de 1934; Llei 39/1988, de 20 de desembre, Reguladora de les Hisendes Locals; Llei 18/1989, de 25 de juliol de Bases sobre Trànsit i Circulació de Vehicles de Motor i Seguretat Vial; Reial Decret Legislatiu 339/1990 de 2 de març, text articulat de la Llei sobre Trànsit, Circulació de Vehicles de Motor i Seguretat Viària, i Reial Decret 13/1992 de 17 de gener, en virtut del qual s'aprovà el Reglament General de Circulació).

Examinada la totalitat de la normativa descrita, el Síndic va valorar que amb l'actual regulació sobre la matèria que ha generat les queixes abans citades, en especial amb la redacció que manté l'art. 247 del Codi de la Circulació, es crea un estat d'indefensió al ciutadà titular d'un vehicle, el qual, malgrat haver complert els requisits que se li exigeixen, en tant que transmissor en els paràgrafs I-1 i I-22 del citat article 247, no veu modificada la seva posició de titular si el nou adquirent no compleix, així mateix, les obligacions que el referit article li imposa. És a dir, la notificació de la transferència practicada pel venedor no produeix cap mena d'efecte registrals fins que és confirmada pel comprador.

Un cop efectuada l'anàlisi normativa de la qüestió objecte de queixa, i entenent, com ja s'ha indicat anteriorment, que aquesta regulació produeix o pot produir greus perjudicis al venedor d'un vehicle, que veu com se li poden generar obligacions amb l'Administració, no pas perquè legalment li corresponguin, sinó de resultes de la manca de

compliment de les obligacions que recauen en la persona del comprador, el Síndic va adreçar un escrit al Defensor del Poble, de manera que la recomanació legal proposada fos assumida, si es creia oportú, per la citada Institució, atès que es tractaria de modificar una norma aprovada per l'Administració central.

El Síndic va trametre, doncs, la petició que s'efectuï la recomanació abans citada i que es concreta en la proposta de modificació de l'actual redacció de l'art. 247 del Codi de Circulació.

En aquest punt, cal significar que constava en els arxius del Síndic que el Defensor del Poble havia dut a terme, a final de l'any 1991, i en el decurs de 1992, un seguit d'accions per tal d'intentar resoldre aquest problema, que afecta amplis sectors de ciutadans que es troben en la mateixa situació.

Les accions endegades en aquell moment pel Defensor del Poble es van concretar en una recomanació de data 18 de novembre de 1991, adreçada al secretari general tècnic del Ministeri de l'Interior proposant que el citat Departament estudiés la conveniència de completar les previsions contingudes en l'actual normativa reguladora de les transferències de vehicles, de forma que, en el cas de compliment per part del transmissor de les obligacions recollides en els paràgrafs I.1 i I.2 de l'art. 247 del Codi de la Circulació, no segueixi figurant, en cap cas, com a titular registral del vehicle transferit.

L'Administració va donar resposta expressa a la recomanació efectuada, la qual es va concretar en un doble sentit: en primer lloc, amb la tramesa d'un escrit-circular a totes les Prefectures Provincials i Locals de Trànsit per recordar el que disposa l'article 247 del Codi de la Circulació, amb vista que aquestes dependències puguin intervenir de forma més activa en el procés de transferència, en el sentit que, quan el venedor presenta la notificació de transferència d'un vehicle, se li recordi que també haurà d'aportar algun document acreditatiu de la transmissió del permís de circulació a l'adquirent, amb l' anotació de venda en el revers, a fi que es pugui canviar en el Registre de Vehicles la titularitat de l'objecte de la compra-venda, amb la inscripció a nom del comprador. S'indicava, així mateix, que el citat document podia ser tant el rebut firmat per l'adquirent com el contracte de compra-venda del vehicle o qualsevol altre document admès com prova de Dret que acredités la transmissió del permís de circulació.

D'aquesta manera la Prefectura inscriuria el vehicle a nom de l'adquirent en el Registre com a nou titular, d'acord amb el que disposa el paràgraf I.3 de l'article 247 del Codi de la Circulació, i a sensu contrario, si el transferent complia les obligacions assenyalades en els paràgrafs I.1 i I.2 anteriors deixaria de ser considerat, a efecte d'aquest Codi, titular del vehicle transmès.

En segon lloc, es va fer especial esment del fet que la matèria objecte de reclamacions seria probablement abordada i regulada amb més precisió en el que llavors era projecte de Reglament de Vehicles, que havia d'elaborar-se en desen-

volupament de la Llei sobre Trànsit, Circulació de Vehicles de Motor i Seguretat Viària.

El cert és que el Reglament a què l'Administració feia referència com a marc normatiu per poder introduir una fórmula legal que deixés de produir els efectes negatius derivats de la regulació de l'art. 247 del Codi de Circulació no ha recollit finalment aquesta desitjable modificació normativa, de manera que en l'actualitat la problemàtica que en anys anteriors va determinar que els ciutadans afectats per aquesta regulació legal poc afortunada s'adrecessin al Síndic ha estat reproduïda com a queixa davant del Síndic.

D'ací vénen les raons de la present actuació d'ofici i les actuacions practicades davant el Defensor del Poble, per si aquest estima convenient, un cop més, adreçar-se a les administracions pertinents.

A finals del mes de desembre de 1994 es va rebre escrit del Defensor del Poble respecte a les propostes formulades pel Síndic de Greuges. El Defensor comunicà al Síndic que aquella Institució s'havia adreçat novament al Director General de Trànsit (Ministeri de Justícia i Interior) exposant-li de nou la problemàtica ja plantejada en el seu dia i interessant-se del citat Ministeri té intenció d'adoptar algun tipus de mesura normativa que eviti perjudicis que l'actual regulació genera al transmissor d'un vehicle.

Actuació d'Ofici núm. 746/94

Recàrrec municipal sobre l'Impost de Béns Immobles per finançar l'aportació a una mancomunitat de municipis

El Síndic va rebre un escrit presentat per un representant del grup municipal Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Sant Joan Despí, en el qual es manifestava la disconformitat d'aquell grup respecte a l'aplicació d'un recàrrec sobre l'IBI, en concepte d'aportació a la Mancomunitat de Municipis.

Atès que presentava la queixa un regidor en tant que representant d'un grup municipal, d'acord amb la legitimació especial prevista a l'article 12.2. de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges, que disposa: «També s'hi poden adreçar sol·licitant-li que actuï, dins l'àmbit territorial de les seves competències, els càrrecs electius dels ens locals de Catalunya»; de conformitat amb el criteri interpretatiu assumit pel Síndic, que en aquests supòsits els promotors no defensen un dret personal sinó que denuncien uns fets per tal que el Síndic actuï d'ofici, es va plantejar la conveniència i oportunitat de tramitar la citada queixa com una actuació d'ofici,

Finalment la citada reclamació es va admetre a tràmit per fer-ne una actuació d'ofici; això comportà de fer les gestions pertinents per obtenir de l'Ajuntament de Sant Joan Despí un informe previ sobre les circumstàncies que havien motivat que la citada Corporació adoptés els acords d'imposició del referit recàrrec.

La petició d'informació prèvia sol·licitada es concretava en el següent: motivacions de fet i de dret que van fer que

l'Ajuntament acordés la imposició del recàrrec en qüestió; còpia dels acords i resolucions adoptades en relació amb l'aprovació del recàrrec; si s'havia practicat notificació individualitzada a cada un dels contribuents pel citat recàrrec i, si s'esqueia, nombre dels recursos o reclamacions presentats, resposta que l'Ajuntament hi havia donat i tota altra dada relacionada amb el cas i que per l'Ajuntament pogués ser d'interès aportar a aquesta Institució.

Mentre el Síndic esperava la informació sol·licitada, el promotor de la queixa s'adreçà novament a la Institució per manifestar que s'havia arribat a uns acords entre els diferents grups municipals que mantenien criteris diferents entorn a la qüestió objecte de queixa.

Els acords concrets als quals es va arribar i que van reflectir-se en un ple municipal eren els següents:

1. Manteniment del tipus de l'Impost de Béns Immobles per a l'any 1994 en el 0,55%.
2. Per l'any 95 l'augment de l'Impost de Béns Immobles que aprovaria l'Ajuntament seria d'un 1% inferior de l'IPC previst per 1994, i d'un 2% inferior a la inflació en el cas que superés aquesta previsió.
3. S'aprovà una dotació pressupostària de 20 milions de pessetes per a l'actualització i millora del mobiliari de parcs i jardins d'acord amb una proposta que estudiarien els grups municipals.

Com sigui que la informació sol·licitada a l'Ajuntament no havia estat encara rebuda, el Síndic va efectuar una reiteració, atès que si bé una de les parts, la promotora de la queixa, manifestava la seva voluntat de donar per closa la citada reclamació davant el Síndic, aquesta Institució necessitava la resposta expressa de l'Administració afectada per poder valorar la conveniència de cloure el referit expedient.

Finalment, l'Ajuntament respongué a les peticions del Síndic en un escrit en què manifestava que, mitjançant acords plenaris de data 11 d'abril de 1994, els grups municipals d'Iniciativa per Catalunya i Partit dels Socialistes de Catalunya havien donat per resolta la controvèrsia.

Vist el contingut de les informacions rebudes, el Síndic va atendre les peticions de les parts i va donar per closes les gestions.

Actuació d'Ofici núm. 1738/94

Presumpta desassistència mèdica

Un dona afectada per la mort del seu marit denuncià, en un escrit publicat al diari Avui del dia 6 de setembre de 1994, els fets succeïts la nit del dia 27 de juny, que, segons la interessada, podien haver estat desencadenats per una presumpta desassistència mèdica del Centre d'Assistència Primària de Sitges, ja que impediren al seu marit rebre l'auxili necessari, mentre s'adreçava a l'ambulatori, ja que morí pel camí.

Com que del contingut de l'escrit de la interessada se'n desprenia la denúncia dels fets succeïts la nit de l'esmentat dia 27 de juny i una sol·licitud d'auxili públic per tal d'es-

brinar les possibles responsabilitats, el Síndic inicià una actuació d'ofici a fi d'informar i orientar la interessada en els seus drets i investigar les possibles responsabilitats de l'administració sanitària en aquest cas.

Amb data 11 de setembre aparegué un altre escrit al mateix diari Avui, el qual feia referència als mateixos fets i persones i en el qual s'indicava que l'Institut Català de la Salut havia obert un expedient informatiu sobre aquest assumpte. És per això que el Síndic va sol·licitar al Departament de Sanitat i Seguretat Social que donés les ordres oportunes a fi d'informar la interessada sobre la investigació endegada pel Departament i que, un cop resolt l'esmentat expedient, se'ns donés trasllat de les actuacions practicades, com també de les seves conclusions.

El Síndic comprovà l'actuació de l'Administració sanitària, i està pendent de la resolució de l'expedient iniciat. La interessada ha estat en tot moment informada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Actuació d'Ofici núm. 1805/94

Situació jurídic-sanitària dels estrangers no comunitaris

Les notícies aparegudes a la premsa aquest estiu referents a la mort d'un ciutadà senegalès necessitat d'un trasplantament de fetge motivaren el Síndic a estudiar la situació jurídic-sanitària dels estrangers no comunitaris i l'eventual assistència mèdica que haurien de tenir a Catalunya.

Es cregué convenient analitzar la normativa protectora mèdico-assistencial dels estrangers a Catalunya i Espanya, per tal de reflexionar sobre els possibles problemes de manca de regulació d'un títol jurídic hàbil que reconegui el dret a l'assistència sanitària pública i gratuïta. Aquesta situació la poden patir tant els nacionals com els estrangers residents al Principat o a la resta del territori de l'Estat espanyol.

Amb aquest fi s'inicià la present actuació d'ofici, l'estudi de la qual ha estat objecte d'un informe que es contrastarà amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat, el Defensor del Poble, el Ministeri de Sanitat i Consum i el Ministeri de Justícia i Interior, abans de fer els suggeriments i recomanacions que se'n puguin derivar.

De l'estudi de la situació jurídic-sanitària dels nacionals i estrangers immigrants no comunitaris en territori català i espanyol, ens preocupen, en síntesi, les persones nacionals i estrangeres que, malgrat la legalitat de llur situació, perden el dret a l'assistència sanitària, pública i gratuïta oferta per la Seguretat Social. Així, veiem les situacions següents:

Els titulars i llurs familiars beneficiaris de la Seguretat Social, amb dret a l'assistència sanitària, que perdin la condició d'alta o de situació assimilada a la d'alta en els règims del sistema de Seguretat Social queden desprotegits i sense títol jurídic hàbil, a partir d'un determinat moment, per rebre l'assistència sanitària, d'acord amb allò que preveuen els articles 6 i 7 del Decret 2766/1967, de 16 de novembre.

Les persones que es troben en l'esmentada situació, o sia sense dret a la prestació esmentada, poden tornar a sol·licitar

el reconeixement del dret a les prestacions d'assistència sanitària, mitjançant el Reial Decret 1088/89, de 8 de setembre, que estén la previsió de l'assistència sanitària de la Seguretat Social a les persones sense recursos econòmics suficients.

Aquest dret, però, només el reconeix l'Institut Nacional de Seguretat Social (INSS) als espanyols amb residència en territori nacional i que no disposin de recursos econòmics suficients; en són, doncs, exclosos els estrangers residents a l'Estat, els quals, per altra banda, han de disposar de mitjans de vida suficients i tenir a la seva disposició una assegurança de malaltia (art. 22 del Reglament d'execució de la Llei Orgànica 7/1985, d'1 de juliol, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya).

L'esmentat Reial Decret 1088/1989, de 8 de setembre, fou desplegat pel Decret de la Generalitat 55/1990, de 5 de març.

Altrament, el Decret de la Generalitat 178/1991, de 30 de juliol, d'universalització de l'assistència sanitària pública, preveu en desplegament de la Llei catalana 15/1990, de 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària de Catalunya, la universalització del dret a l'assistència sanitària pública per a tots els ciutadans residents empadronats a Catalunya, sense consideració expressa del dret dels estrangers i fixant la col·laboració en el finançament del sistema sanitari públic, per a les persones que voluntàriament sol·licitin l'esmentat dret, tenint en compte també els seus ingressos.

Sens perjudici del contingut i les conclusions de l'estudi iniciat i de l'assistència sanitària prestada per raons humanitàries a tot ciutadà, nacional o estranger, en situació legal o il·legal, el Parlament de Catalunya ha instat el Govern de la Generalitat a difondre de manera exhaustiva entre les associacions d'immigrants no comunitaris i el personal sanitari i no sanitari del Servei Català de la Salut les directrius de la política sanitària del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa al dret a la sanitat dels immigrants no comunitaris en sòl català.

Restem a l'espera de la informació sol·licitada al Departament de Sanitat i Seguretat Social a fi de prosseguir l'actuació.

Actuació d'Ofici núm. 1578/94

Suspensió de subministrament d'aigua potable

Aquests darrers temps, diversos ciutadans de Catalunya han comparegut davant del Síndic de Greuges manifestant la seva disconformitat amb la decisió adoptada per diferents companyies subministradores d'aigua potable de procedir a tallar el subministrament com a mesura de pressió contra alguns abonats.

Davant d'aquesta problemàtica el Síndic de Greuges va decidir obrir una actuació d'ofici per tal d'esbrinar l'actuació de la Direcció General d'Energia del Departament d'Indústria i Energia, organisme públic que rep les sol·licituds de suspensió de subministrament d'aigua presentades per les empreses subministradores.

El Síndic va sol·licitar el corresponent informe al Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat, el qual, substancialment, ens va comunicar que des de l'any 1990 la Direcció General d'Energia havia rebut una mitjana de deu queixes anuals d'usuaris contra companyies distribuïdores d'aigua per una suposada irregularitat en el procediment de suspensió del procediment.

Davant aquestes sol·licituds s'aplica per analogia el procediment de suspensió previst en el subministrament d'energia elèctrica, basat en l'autorització administrativa atorgada per silenci administratiu positiu, transcorreguts dotze dies hàbils.

La Direcció General d'Energia comprova si l'abonat ha formulat reglamentàriament alguna reclamació, atès que en aquest supòsit es dirigeixen les oportunes instruccions a l'empresa prestadora del servei, als efectes de no procedir a la suspensió mentre no recaigui resolució sobre la reclamació formulada. En general es deneguen les tallades de subministrament quan s'observen defectes de procediment en el mecanisme d'avís a l'usuari per part de l'empresa distribuïdora.

Finalment la Direcció General d'Energia manifesta que, en funció dels pocs expedients tramitats per aquest motiu, fins ara no ha considerat urgent d'efectuar una campanya de control de les empreses distribuïdores d'aigua.

El Síndic de Greuges, després de valorar l'informe del Departament d'Indústria i Energia, va considerar pertinent recomanar a l'Administració la conveniència d'adoptar les mesures adients per protegir els usuaris davant dels possibles perjudicis que pot comportar la tallada del subministrament d'aigua potable.

Actuació d'ofici núm. 1579/94

Cobrament de la taxa de conservació dels comptadors d'aigua

Aquests últims anys s'han plantejat al Síndic de Greuges diverses queixes de ciutadans als quals, essent tots propietaris dels comptadors d'aigua que en mesuren el consum, se'ls cobraven taxes de conservació en els rebuts.

D'acord amb el Reglament de verificacions elèctriques, aplicable per analogia al subministrament d'aigua potable, l'usuari d'aquest servei pot optar entre llogar el comptador del consum a l'empresa prestadora o adquirir-lo i conservar-ne la propietat. En aquest últim cas, el manteniment és a càrrec seu.

Si bé no hi ha cap dubte que l'usuari propietari del comptador ha de pagar les despeses de conservació, el que no és tan clar és qui pot efectuar les reparacions: qualsevol instal·lador autoritzat o, de forma exclusiva i exclouent, l'empresa subministradora, que li traslladarà les despeses mitjançant l'exacció d'una taxa periòdica inclosa en el rebut.

Ateses les divergències existents en la interpretació de la norma esmentada, el Síndic va considerar avinent adreçar-se al Conseller d'Indústria i Energia per tal de recaptar el criteri del Departament en aquest assumpte.

En la seva resposta, el Conseller ens va informar que els aparells de mesura o control del subministrament d'aigua només poden ser manipulats pel prestador del servei i per l'entitat o empresa encarregada expressament de la conservació, de la qual cosa es desprèn que qualsevol instal·lador autoritzat no pot efectuar reparacions en el comptador, el qual sempre ha de ser de model oficialment homologat i precintat per l'Administració.

Actuació d'Ofici núm. 1875/94

Regulació del dret d'admissió en els locals públics

El Síndic de Greuges va decidir iniciar una actuació d'ofici per tal d'estudiar l'ús discriminatori del dret d'admissió en locals públics per part dels propietaris d'aquests establiments.

Un cop estudiada la normativa vigent, es va considerar escaient adreçar una recomanació a la Consellera de Governació per tal que es proposés la regulació concreta del dret d'admissió, determinant-ne els límits mitjançant l'oportú decret dictat pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

Amb data 30 de setembre es va enviar l'esmentada recomanació, que s'analitza detalladament en l'apartat de recomanacions i suggeriments generals d'aquest Informe.

La Consellera de Governació ha acceptat la recomanació del Síndic.

Actuació d'Ofici núm. 906/94

Vídus i vídues sense pensió

Resten pendents de resoldre diversos problemes en relació amb la no regulació de les pensions de viduïtat per a persones que no poden obtenir les corresponents prestacions per limitacions imposades legalment o també pel no reconeixement de les parelles de fet.

El Síndic s'ha pronunciat en diferents ocasions, en els Informes presentats al Parlament, sobre la necessitat que els poders públics arbitrïn mesures per protegir les situacions de les vídues o vídus que no poden accedir a la corresponent prestació econòmica de la Seguretat Social. Altrament, com que lamentablement la Llei 26/1990, de 20 de desembre, de Pensions no contributives, no preveu aquest tipus de pensió, es creen situacions de desprotecció.

Especialment l'Any Internacional de la Família, els poders públics no poden eludir la desprotecció de la convivència extramatrimonial i el reconeixement d'aquestes famílies amb situacions de necessitat per al supervivent d'una unió de fet, la qual no pot quedar desprotegida del mandat constitucional previst a l'art. 41 de la Constitució Espanyola.

Per tant, malgrat els estudis en curs, tant del Govern de la Generalitat, en la reforma del dret civil, com del de l'Estat, cal avançar i corregir l'anacrònica desprotecció jurídic-social i la no regulació de les esmentades situacions i de les parelles de fet. Per això, davant les llacunes jurídiques ob-

servades, el Síndic proposarà al Defensor del Poble l'estudi i la viabilitat d'una possible pensió de viduïtat no contributiva per complir el mandat constitucional esmentat i extingir l'eventual situació d'indefensió en la qual es troben determinats ciutadans.

Actuació d'Ofici 1323/94

Denegació de pensions SOVI

Vist el contingut d'algunes queixes en les quals s'observava la denegació de les pensions del SOVI per part de l'Institut Nacional de Seguretat Social (INSS) i la desestimació de les demandes davant el Jutjat Social invocant el principi de «compensació de culpes».

Vistos els expedients 13/87, 685/89, 438/89, 573/92, 949/93 i 1240/94, entre d'altres, dels quals vam advertir el Defensor del Poble la problemàtica esmentada.

Atès allò que disposen l'Ordre Ministerial de 6 d'octubre de 1939 i el Decret de 4 de juny de 1959, entre d'altres normes aplicables al problema objecte de la present actuació, així com una recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia de 5.10.93., i com sia que es continuen produint casos en què no es pot acreditar l'afiliació al Retir Obrer, però sí que s'acredita haver treballat, per tot això es proposa que s'estudiés la possibilitat de suggerir al Ministeri de Treball i Seguretat Social, per mitjà del Defensor del Poble, l'aplicació correcta del principi abans esmentat a tots els anys abans del 1959 fins el 1940, ja que, si bé és d'aplicació a tots els casos de SOVI, no ho és al Retir Obrer (1921-1939).

Així, es va denegar als interessats la corresponent pensió SOVI, perquè no podien acreditar la carència suficient en l'esmentat Règim de Subsidi de Vellesa, el qual va començar a regir a partir del dia 1 de gener de 1940, sotmès al principi de «compensació de culpes» i integrat posteriorment en l'Assegurança Obligatòria de Vellesa i Invalidesa del Decret de 18 d'abril de 1947.

No obstant això, alguns interessats han provat haver treballat durant la vigència del Règim Obligatori del Retir Obrer (1921 a 1939), i un dia d'afiliació en l'esmentat règim és equivalent a efectes de pensió als 1.800 dies de cotització en el règim de Subsidi de Vellesa.

Sens perjudici d'allò que disposa la disposició transitòria tercera, punt 2, de la Llei General de la Seguretat Social, sobre l'únic mitjà de prova admissible a efectes d'acreditar la cotització al règim obligatori del Retir Obrer, que són els documents oficials de cotització que hagin estat diligenciats, en el seu dia, per les oficines recaptadores, hi ha interessats i eventuais pensionistes que demostren haver treballat i cotitzat en l'esmentat règim, sense que l'actual entitat gestora disposi actualment de cap dada o certificació.

D'altra banda, la mateixa jurisdicció invoca el principi assentat per la jurisprudència de la «compensació de culpes», que es generalitza, en molts casos, a períodes anteriors a 1959, però no concretant que el període en què imposava

el principi de «compensació de culpes» va començar l'1 de gener de 1940.

Vistos els esmentats problemes objecte de diversos expedients i com sigui que se segueixen observant actuacions de l'INSS en les quals no es pot acreditar, amb documentació oficial de l'entitat gestora actual, per dificultats d'arxiu, l'afiliació al règim obligatori del Retir Obrer, però sí acreditar haver treballat amb anterioritat a l'Ordre de 6 d'octubre de 1939, quan el treballador no podia instar l'afiliació, sinó que era un deure que corresponia a l'empresari, i per tant, no esqueia al·legar l'esmentat principi de «compensació de culpes»; i vist així mateix que el principi de «compensació de culpes» té origen en l'Ordre de 6 d'octubre de 1939, en execució de la Llei 1 de setembre de 1939, la qual permet al treballador instar la sol·licitud d'afiliació en el SOVI i per tant, si no ho havia fet l'empresari, ho hauria pogut fer el treballador; i vist, encara, que durant el règim obligatori del Retir Obrer la sol·licitud i el deure de fer-ho només s'atribuïa a l'empresari, al qual corresponia de respondre de l'esmentada omissió i no s'admetia, per tant, l'esmentada «compensació de culpes», ja que no admetia la possibilitat d'afiliar-se al treballador, vistos, a més a més, el Reial Decret de 21 de gener de 1921, l'Ordre Ministerial de 6 d'octubre de 1939 i l'Ordre Ministerial de 2 de febrer de 1949 i la disposició transitòria segona de la Llei General de Seguretat Social, caldria advertir l'INSS i orientar els interessats, en els casos oportuns, perquè la prova d'haver treballat i de l'afiliació al règim obligatori del Retir Obrer equivalgui al període de carència del SOVI per aconseguir pensió de vellesa i que no s'estengués el principi de «compensació de culpes» a situacions anteriors a l'1 de gener de 1940, amb clara responsabilitat de l'empresari.

En aquest sentit, s'acompanya fotocòpia de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, de 5 d'octubre de 1993, en la qual s'estima un recurs de suplicació basat en el fet que en el Retir Obrer la facultat-deure d'afiliació només s'atribuïa a l'empresari, responsable de la prestació que s'hagués aconseguit amb un sol dia d'afiliació.

Per tot això, i per tal com es tracta d'actuacions de l'Administració de l'Estat, així ho vam trametre al Defensor del Poble, de la tramitació i actuació el Síndic està pendent en el moment de tancar aquest Informe.

Actuació d'Ofici núm. 1876/94

Eficàcia de la legislació antidiscriminatòria en relació amb els immigrants estrangers i les minories ètniques en el món del treball

El cap del Servei de Migracions per a l'Ocupació de l'Oficina Internacional del Treball (OIT) s'adreça al Síndic sol·licitant la col·laboració d'aquesta Institució en el projecte que l'esmentat Servei elabora per tal d'analitzar i avaluar l'abast de l'eficàcia de la legislació antidiscriminatòria, en relació amb els immigrants estrangers i minories ètniques

en el món del treball, així com les funcions i la utilitat de les institucions encarregades d'aplicar-la.

La finalitat del projecte és ajudar els països receptors d'immigrants a desenvolupar polítiques més eficaces per combatre qualsevol tipus de discriminació laboral que puguin patir aquests treballadors, amb motiu de la seva nacionalitat, cultura o pertinença a un grup ètnic diferenciat.

L'Informe tramès pel Síndic al Servei de Migracions per a l'Ocupació de l'OIT constà de la legislació més rellevant en aquest respecte; els mecanismes de la legislació antidiscriminatòria, especialment en el món del treball; el compliment i observació dels mecanismes legals; les funcions de les institucions receptors de les possibles denúncies; la influència d'aquestes institucions en la formulació de polítiques i de les mesures pertinents, així com informació sobre les denúncies concretes, tant de treballadors estrangers en situació legal com de membres de minories ètniques que hagin demanat empara davant suposats fets discriminatoris i de les quals es tingui notícia.

La igualtat d'oportunitats i de tracte és d'una importància primordial per a la consecució de la integració dels immigrants i dels grups minoritaris en la societat dels països que els acullen.

Les polítiques d'integració tenen molt poques possibilitats de prosperar si les persones no aconsegueixen obtenir lloc de treball o que els sigui assignat un lloc d'acord amb la seva capacitat.

És prou demostrat que els immigrants i els grups minoritaris tenen considerables problemes en el mercat laboral i que en molts aspectes es troben en situació de desavantatge en relació amb els nacionals del país d'acollida. Alguns d'aquests problemes es deuen a mancances objectives, com són el fet de no tenir una educació i una formació adequades, que no es reconeguin els títols obtinguts a l'estranger o que no es domini prou la llengua del país d'immigració. Així mateix, els treballadors migrants poden ser també objecte de discriminació per raó de la seva nacionalitat, color, raça o orígens ètnic.

La discriminació és un fenomen que es produeix quan els immigrants són més maltractats que els nacionals, malgrat tenir un nivell comparable d'educació, qualificació o experiència. Acostuma a manifestar-se en relació amb l'accés al lloc de treball, les oportunitats de formació, l'assignació del treball, l'ascens dins de l'empresa i les condicions de treball. Tot això no impedeix només la integració dels migrants en el mercat de treball dels països d'arribada, i, per tant, en la societat general, sinó que també comporta una pèrdua econòmica, donat que no s'aprofiten plenament les capacitats de la mà d'obra. D'aquí ve que la lluita contra aquest tipus de discriminació tingui una importància cabdal en els països que tenen molts treballadors migrants.

Hi ha normes de l'OIT que tracten de manera general certs problemes com l'accés al treball i a la formació. Ara bé, malgrat que aquestes normes i també les legislacions nacionals proscriuen la discriminació, de les investigacions preliminars fetes per l'OIT es desprèn, sens dubte, que de

fet no tan sols continua havent-hi discriminació en la pràctica, sinó que, a més, és molt generalitzada.

Si bé l'existència d'una legislació antidiscriminatòria és un requisit necessari, i a vegades fins i tot imprescindible, per lluitar amb èxit contra la discriminació, per ella sola no és suficient per eradicar-la, sinó que cal adoptar tota una sèrie de mesures en matèria educativa, d'incentius econòmics i d'informació.

S'han desenvolupat arreu activitats docents orientades cap a la igualtat d'oportunitats i de tracte. Gràcies a la comparació que efectuarà el projecte de l'OIT entre els mètodes aplicats en els diferents països serà possible determinar quins són els mitjans més adequats per combatre aquest fenomen, inacceptable des del punt de vista moral, i ruïnós des de l'econòmic.

L'objectiu a llarg termini

L'objectiu consisteix a contribuir a eliminar la discriminació i desigualtat de què són objecte els treballadors migrants i les minories ètniques en el seu treball diari i, gràcies a això, facilitar la seva harmoniosa integració en la societat en general.

L'objectiu immediat

Consisteix a reduir la discriminació proporcionant informació a les autoritats, als empleats i als treballadors quant a la manera d'aconseguir que les mesures legislatives i les activitats formatives compleixin millor el seu objectiu, basant-se en una comparació internacional sobre l'eficàcia d'aquestes mesures i activitats.

Una vegada acabat el projecte endegat per l'OIT, les conclusions acordades, s'analitzaran amb l'objecte de determinar quins elements hauran d'incorporar-se en un futur repertori de recomanacions pràctiques de la OIT per combatre la discriminació dels treballadors migrants i pertanyents a minories ètniques. Aquest repertori servirà de complement als convenis de l'OIT i indicarà de manera detallada les polítiques i procediments que hauran d'aplicar els governs, administradors i funcionaris públics, ocupadors i mitjancers de personal, etc., per garantir la igualtat d'oportunitats i de tracte als treballadors migrants i pertanyents a minories ètniques. Constituirà a la vegada un al·licient, un model i un patró per fomentar positivament les relacions entre els nacionals, els migrants i les minories ètniques.

La col·laboració del Síndic, amb la informació i documentació que se'ns va sol·licitar, fou ben acollida pel cap de Servei de Migracions per a l'Ocupació de l'OIT, el qual desitjà la prossecció del diàleg encetat amb l'esmentada Oficina Internacional.

Actuació d'ofici núm. 1320/94

Residències per a disminuïts

El Síndic va rebre queixes de ciutadans que exposaven diverses qüestions relatives a les residències per a disminuïts psíquics, tant públiques com privades.

Davant aquestes queixes, el Síndic va creure necessari tenir un millor coneixement de la situació, en particular de determinats aspectes, com ara el funcionament de la inspecció tant en residències públiques com privades, eventuais disfuncions entre l'oferta i la demanda de places i especificitats de l'atenció a persones residents en edat escolar. Per això va iniciar aquesta actuació.

L'actuació està en tràmit i continuarà en el decurs de l'any 1995. Dels resultats, en donarem compte en l'Informe de l'any 1995.

Actuació d'ofici núm. 1778/94

Fet delictiu imputat a menor tutelat.

El passat mes d'agost, els mitjans de comunicació van fer-se ressò de la mort de dues dones grans, en una casa de Sant Pere de Vilamajor, i en van considerar presumptes culpables els dos joves que aquestes persones tenien acollits.

Un dels joves, menor d'edat, sotmès a la tutela de la Direcció General d'Atenció a la Infància, es trobava ingressat al centre educatiu l'Esperança, dependent de la Direcció General de Justícia Juvenil.

Aquesta circumstància, atesa la transcendència dels fets, va fer que el Síndic considerés oportú obrir aquesta actuació d'ofici, i en conseqüència va demanar el corresponent informe a la Direcció General de Justícia Juvenil.

El Síndic, que ha rebut l'esmentada informació, atès que l'assumpte està sotmès a la intervenció del Jutge Penal, d'acord amb l'article 16.2 de la Llei 14/1984 de 10 de març, reguladora de la Institució i el principi de prejudicialitat penal, ha suspès les actuacions en aquest afer.

Actuació d'ofici núm. 886/94

Denúncia de discriminació per raó de raça en l'accés a una llar d'infants

Amb motiu de la publicació d'alguns articles en els mitjans de comunicació sobre un fet que podria comportar la discriminació d'un menor per raó de raça —la premsa es referí a la denúncia interposada per una veïna de Premià de Mar contra la guarderia Xaloc de la mateixa població, perquè es negava a admetre al seu fill de raça negra—, el Síndic cregué convenient iniciar una actuació d'ofici.

El Síndic s'adreçà al Departament d'Ensenyament, que segons la notícia recollida a la premsa, ja havia tingut coneixement dels fets, per tal que l'informés sobre les gestions dutes a terme per tal d'esbrinar si s'havia produït una discrimi-

minació pel fet de no admetre el nen, i en conseqüència quina havia estat l'actuació del Departament.

El Departament ens indicà que s'havia acordat la tramitació d'una informació prèvia sobre els fets denunciats.

El Síndic s'adreçà de nou al Departament d'Ensenyament per instar-lo a ser especialment diligent a l'hora de valorar si efectivament s'havia produït la discriminació, i adoptar, si calia, les mesures oportunes en els casos en què, com aquest, es pot haver comès una discriminació.

Finalment el Departament d'Ensenyament, quasi un mes després de ser presentada la denúncia, comunicà al Síndic que no s'havia arribat a disposar de cap prova concloent que la denegació de la matrícula hagués estat motivada per raó de raça. No obstant això, reconegué que el procediment seguit en la matriculació d'alumnes en aquell centre pot comportar un incompliment dels requisits de l'autorització, i per tant es va acordar l'inici d'un expedient administratiu, que va ser suspès perquè el Departament d'Ensenyament entengué que no podia tramitar-se mentre es trobaven obertes unes diligències judicials al jutjat de Mataró.

El Síndic no considerà prou justificada la decisió de suspendre el procediment administratiu, atès que, de les dades facilitades, resultà que no s'havia produït, d'acord amb la resolució del secretari general, una discriminació per raó de raça, i per tant era possible entendre que no hi havia una identitat en els fets que donaren lloc a les actuacions judicials i amb els que eren motiu d'expedient de la Direcció General de Centres Docents.

D'aquesta actuació en fou informat el Defensor del Poble, que s'havia interessat en l'afer.

El Departament d'Ensenyament no ha comunicat encara el resultat de l'esmentat expedient.

Actuació d'Ofici núm. 1237/94

Criteris d'adscripció a centres docents i discriminació per raó de raça

Amb motiu dels articles publicats en alguns mitjans de comunicació sobre les possibles discriminacions per raó de raça que es produïen en alguns centres docents públics de Catalunya, per raó de l'adscripció de col·lectius d'immigrants en uns centres públics concrets d'una població, el Síndic cregué convenient iniciar una actuació d'ofici.

El Síndic observà que l'aplicació dels criteris de matriculació en els centres, concretament el criteri de proximitat al domicili, produeix una concentració de fills d'immigrants o del col·lectiu de raça gitana en una determinada escola, la qual cosa pot comportar la creació de guetos, i a més pot produir situacions de rebuig per part de la resta de població, que, segons indicà la premsa, evita la matriculació dels seus fills en aquests centres, i en conseqüència sollicità al Departament d'Ensenyament que l'informés sobre les actuacions que havia dut a terme per tal d'evitar que es produïssin aquestes situacions.

En resposta a la sollicitud del Síndic, el Departament d'Ensenyament informà del suggeriment adreçat per la Direcció General d'Ordenació Educativa als delegats territorials a fi d'evitar possibles situacions de marginació.

El Departament d'Ensenyament reconeixia que en els darrers anys havia augmentat la demanda d'escolarització d'infants amb risc social i/o pertanyents a minories culturals. Les campanyes de sensibilització endegades i els darrers corrents migratoris provinents del nord i centre d'Àfrica i de països d'Àsia havien fet augmentar considerablement la seva presència a les aules dels centres escolars de Catalunya.

Segons el Departament d'Ensenyament, paral·lelament es produeix, entre les famílies autòctones, una tendència a treure els fills dels centres que escolaritzen un nombre significatiu d'alumnes amb risc de marginació o pertanyents a minories culturals. Aquestes dues tendències podrien provocar l'existència d'escoles amb un alumnat majoritàriament de les característiques descrites, malgrat que no sigui aquesta la composició del barri o la població on radiquen.

Pels motius exposats, el mateix Departament va estimar que per aconseguir una bona inserció en el medi escolar que facilités la convivència i els aprenentatges i evités situacions com les descrites en el punt anterior semblava aconsellable, indicativament, que el nombre d'alumnes amb risc social no superés el 15% del total de l'alumnat de l'escola.

Així, doncs, procedí a desaconsellar matriculacions de nous alumnes amb risc de marginació a les escoles que ja havien arribat al percentatge esmentat.

El Síndic considerà que, si bé les mesures establertes pel Departament d'Ensenyament semblaven a priori adequades, calia comprovar-ne l'efectivitat i, per tant no arxivar l'expedient amb l'objecte de poder comprovar-ne els efectes en cursos posteriors.

Actuació d'ofici núm. 1345/94

Cursos de català als centres penitenciaris

Amb motiu d'un article aparegut a la premsa sobre la intenció del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya de suprimir les classes de català destinades als reclusos, el Síndic resolgué iniciar un expedient d'ofici.

Posats en contacte telefònic amb la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació del Departament de Justícia se'ns indicà que, efectivament, com a conseqüència de restriccions pressupostàries, s'havia previst suprimir aquestes classes.

El Síndic considerà que aquestes classes eren un instrument molt útil a la política de normalització lingüística de la Generalitat de Catalunya, i va exposar al Govern la seva preocupació per la supressió d'aquests cursos.

Posteriorment i a sollicitud del Síndic se'ns indicà que la voluntat del Departament de Justícia era mantenir aquestes classes de català, i per tant es va procedir a contractar de nou els professors el 21 de novembre, amb l'objecte que els interns de les presons catalanes poguessin rebre les classes amb tota normalitat.

Actuació d'ofici núm. 776/94

Centre penitenciari Can Brians

Amb data 10 de març de 1994 el Síndic de Greuges va visitar el Centre Penitenciari Brians, al terme municipal de Sant Esteve Sesrovires.

Durant la visita a les diverses dependències, es va poder constatar tant la bona conservació del centre com l'elevat nivell de neteja i higiene.

Es van visitar les cel·les que, destinades inicialment a un intern i malgrat estar ocupades per dues persones, disposen d'un espai digne i suficient.

Potser l'única observació que caldria fer és la manca d'intimitat dels lavabos, que no estan completament tancats.

Malgrat que el dia de la visita el centre custodiava 1106 interns, en cap moment es va tenir impressió de massificació.

Foren visitades la cuina, la bugaderia general (cada mòdul en té una), magatzem, patis, gimnàs i tallers productius, com també les zones d'esbarjo.

En relació amb els tallers, el Síndic va ser informat que l'ocupació hi ha disminuït a conseqüència de la manca de comandes, si bé el taller de fusteria continua tenint un bon nivell d'ocupació.

Respecte als tallers de què disposa el centre cal distingir entre els:

- Productius: Tapisseria, Fusteria, Manipulats (cablejats)
- Homes-Manipulats (confecció de bosses de tela) -Dones-
- Ocupacionals: Gas, Climatització, Tapisseria, Jardineria, Hostaleria.
- Professionals: Electricitat (Homes), Perruqueria (Dones), Ofimàtica (Dones).

Els tallers productius són gestionats pel CIRE, els ocupacionals funcionen per convenis amb la Conselleria de Treball, i en els professionals es destinen els interns que cursen la Formació Professional reglada.

Es va poder confirmar que existeixen llistes d'espera per accedir als tallers.

El Síndic es va interessar sobre el mitjà de transport que utilitzen els interns o els familiars atesa la distància entre el nucli urbà més proper, Martorell, i la presó.

El Síndic també va fer observar la manca de seients i un espai cobert en el recinte exterior de la presó destinat a les famílies que esperen torn per comunicar amb els interns. En aquest sentit vam ser informats que aviat s'hi instal·larien una marquesina i uns bancs.

Hem de comentar com a darrer punt la situació de les infermeries, tant de la secció d'homes com de la de dones, que, malgrat la bona dotació, es va constatar que la d'homes estava sobresaturada, pel fet que s'hi atén també les internes, circumstància que comporta l'habilitació d'una zona per poder atendre les dones. L'explicació consistia en el fet que encara no s'havien proveït quatre places de funcionari destinades a la infermeria de dones, per la qual cosa aquesta infermeria no es podia utilitzar plenament.

Arran de la visita efectuada, el Síndic de Greuges considerarà pertinent adreçar-se al Conseller de Justícia amb el suggeriment que s'adoptessin les mesures següents:

- Proveir les places de funcionaris per tal que pugui funcionar la infermeria de dones.

- Estudiar la viabilitat d'un mitjà de transport entre el Centre Penitenciari i el nucli de Martorell amb l'objecte de facilitar els desplaçaments tant dels interns que surten de permís com dels familiars que acudeixen al centre.

- Accelerar la col·locació de marquesines i bancs a l'exterior del recinte per facilitar l'espera als visitants que acudeixen al centre per tal de visitar els interns.

La Conselleria de Justícia, amb data 5 de maig de 1994, ens va adreçar un escrit en el qual donava resposta als suggeriments del Síndic de Greuges, manifestant que la infermeria de dones s'utilitzava plenament des del dia 16 de març passat, un cop es van poder proveir les places de funcionaris necessaris.

Quant a l'establiment d'un mitjà de transport entre Martorell i el centre per facilitar els desplaçaments dels interns que surten de permís i dels familiars que acudeixen al centre, cal assenyalar que els interns normalment no tenen problemes, atès que les hores de sortida estan fixades amb antelació i això els permet contactar amb familiars i amics que els recullen amb vehicles propis.

Els dissabtes i diumenges, dies que tenen lloc les comunicacions, hi ha un sistema de transport amb autobusos des de Barcelona, prestat per una empresa privada de transport de viatgers. Per a la resta dels dies s'estudiarà la viabilitat d'establir-hi un mitjà de transport.

Pel que fa a la col·locació de marquesines i bancs a l'exterior del centre, se n'ha instal·lat una, al lloc de parada dels autobusos esmentats i, així mateix, s'ha reduït el temps d'espera per als visitants que acudeixen al centre per comunicar-se amb els interns.

Actuació d'Ofici núm. 855/94

Centre Penitenciari de Tarragona

En data 7 d'abril de 1994, el Síndic de Greuges va visitar el Centre Penitenciari de Tarragona.

El Síndic, després d'efectuar-hi una detinguda visita a totes les dependències, va constatar els aspectes positius següents:

- Un excel·lent nivell d'ocupació del taller productiu de fusteria, que ofereix un considerable nombre de llocs de treball entre la població reclusa.

- En el darrer any s'han efectuat obres de rehabilitació a seccions obertes de dones i homes, i departament especial. Totes aquestes dependències ofereixen un estat altament satisfactori.

Quant als aspectes negatius més notables que es van poder constatar, fem referència a la necessitat d'efectuar obres de millora i condicionament en la resta del recinte, sobretot en les cel·les de la segona galeria.

Respecte a la infermeria, malgrat que la zona on estan els llits dels malalts és prou digna, manca un espai privat on es pugui passar consulta mèdica.

Igualment se'ns va informar que el Centre Penitenciari de Tarragona no disposa d'aparell de radiologia.

D'altra banda, es va observar algunes dependències annexes als patis donaven la sensació de no ser utilitzades a ple rendiment. L'explicació dels funcionaris va consistir que eren zones d'esbarjo, per quan els reclusos no poden sortir al pati.

En conseqüència, el Síndic de Greuges va escriure al Conseller de Justícia suggerint la conveniència d'iniciar les actuacions urgents següents:

- Efectuar obres de millora i reparació de les celles dels mòduls segon i tercer.
- Condicionar un recinte privat per poder efectuar consultes mèdiques en la infermeria del centre.
- Instal·lació d'un aparell de raigs X.
- Aprofitar les dependències annexes de patis per situar-hi una zona d'esbarjo o aules, amb la corresponent dotació de mobiliari.
- Extrepar la higiene i neteja en general del centre.

Per part seva, el Conseller de Justícia, mitjançant escrit de data 14 de juliol de 1994, va informar el Síndic de les mesures adoptades, que substancialment eren:

Pel que fa a les celles de la segona galeria, s'estaven pintant per tal de millorar-ne l'aspecte.

En relació amb la infermeria, s'estudiaria la possibilitat d'habilitar un espai annex com a despatx per a les consultes mèdiques. L'aparell de radiologia ja estava comprat, però pendent de pròxima instal·lació.

Quant a la neteja i la higiene, tot i la massificació existent, es feien esforços per potenciar-les a les diferents instal·lacions del Centre. Pel que fa a la conveniència d'aprofitar les dependències annexes als patis com a equipaments, aquest projecte requeriria unes obres força importants que, a curt termini, per raons pressupostàries, no són possibles. No obstant això, es tindria en compte aquest suggeriment per a més endavant.

En funció d'aquesta resposta, el Síndic decidí arxivar l'expedient d'ofici, sens perjudici de fer un seguiment de les actuacions anunciades.

El dia 30 de gener de 1995 el Síndic va visitar novament el Centre Penitenciari de Tarragona per comprovar-hi les millores efectuades. Com a qüestió prèvia hem de ressenyar l'ostensible millora en la situació de netedat del recinte en general, malgrat que es continuaven efectuant obres en el mòdul.

El dia de la nostra visita el centre era ocupat per 327 interns, amb la qual cosa la massificació del recinte continua essent la nota negativa d'aquesta presó. És previst que tan aviat com es puguin efectuar trasllats, al nou mòdul de Brians, es descongestionarà i hi haurà tres interns per cel·la (actualment les cel·les estan ocupades per quatre persones).

Les cel·les del mòdul número 2 s'han pintat i així mateix s'ha instal·lat una mampara per tal d'aïllar els lavabos de la resta de la cel·la i augmentar la intimitat dels usuaris.

Pel que respecta al mòdul 3, s'ha procedit a substituir el terra per peces de terratzo i s'ha instal·lat gres a les parets de la galeria fins a una alçada d'uns dos metres. També s'ha instal·lat un servei de dutxes per a tot el mòdul.

Quant a la infermeria, se'ns informà del projecte d'habilitar una dependència annexa per poder passar consulta i de construir un departament per poder ingressar als reclusos malalts que per les seves característiques haguessin d'estar aïllats de la resta de malalts de la infermeria. Això no obstant, no hi ha data per realitzar aquestes obres, que estan en funció de la corresponent previsió pressupostària.

Quant a l'aparell de raigs X, el dia de la nostra visita els tècnics estaven finalitzant la seva connexió.

Algunes de les zones que en l'anterior visita estaven infrautilitzades, vam poder constatar que s'havien destinat provisionalment a tallers, atès que darrerament havien augmentat les comandes de treball productiu. Aquesta circumstància ha comportat que la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació estudiï una ampliació de la superfície dels tallers actuals, aprofitant un pati annex.

Finalment i com a millora general cal assenyalar que durant el darrer any es va procedir a instal·lar la calefacció a tot el recinte penitenciari.

Actuació d'Ofici núm. 856/94

Centres penitenciaris de Girona i Figueres

Amb data 29 de març de 1994 el Síndic de Greuges va visitar els centres penitenciaris (CP) de Girona i Figueres.

Respecte al Centre Penitenciari de Girona hem de manifestar que les dependències en general ofereixen un aspecte net i ordenat.

Igualment ens va semblar altament positiu el fet que aquest centre disposi d'un taller a l'exterior del recinte penitenciari que indubtablement ha d'ajudar els reclusos a reinserir-se a la societat, ja que poden tenir una ocupació distanciada físicament de la presó.

També considerem molt dignes les dependències destinades a centre obert tant pel que fa a instal·lació i mobiliari com a manteniment i nivell d'higiene.

Durant la visita es va poder constatar l'estat de les obres que s'estan realitzant en el Departament de Dones, que han de permetre una major qualitat de vida a les internes d'aquest centre.

La massificació és possiblement l'aspecte més negatiu d'aquest centre, encara que no arriba als nivells observats en altres centres catalans.

Els funcionaris del centre opinen que si es reduís el nombre d'interns es podrien habilitar algunes zones o dependències per destinar-les a espais on realitzar determinades activitats ocupacionals, formatives o d'esbarjo.

El dia de la visita, la infermeria del centre encara no disposava d'aparell de radiologia, si bé la direcció del centre ens va informar que aviat hi seria instal·lat.

Quant al Centre Penitenciari de Figueres, malgrat la seva antiguitat, ofereix un nivell acceptable de conservació, millorat amb les darreres remodelacions dels tallers i pati annex, que, segons les informacions facilitades pels responsables del CP, permetran augmentar la seguretat del recinte.

Pel que respecta a la situació de la infermeria, tot i essent conscients de la manca d'espai del centre, considerem que la seva capacitat és insuficient i que cal cercar una altra dependència que permeti als malalts disposar de més espai i millors condicions de salubritat i higiene.

En data 2 de maig de 1994 el Síndic de Greuges va traslladar al Conseller de Justícia les observacions esmentades.

El Conseller de Justícia amb data 20 de maig de 1994 va informar el Síndic que en la presó de Girona en aquell moment no era possible reduir el nombre d'interns, ja que, malgrat que periòdicament traslladen interns a altres centres penitenciaris, l'increment constant de la població reclusa provoca que es mantingui un nivell d'ocupació més alt del que fóra desitjable.

Quant a la instal·lació de l'equip de radiologia, ja s'havien iniciat les obres d'adequació necessàries i es preveia que, en un termini de tres mesos, es podria posar en funcionament.

En relació amb la infermeria de la presó de Figueres vàrem ser informats que aviat s'iniciarien les obres d'ampliació que han de permetre traslladar-la de l'àrea d'ingressos a l'actual biblioteca.

El seguiment d'aquestes millores en ambdós centres es fa en l'A/O núm. 2340/94 «Grau de compliment dels suggeriments efectuats pel Síndic de Greuges en l'àmbit penitenciar», en aquest mateix capítol.

Actuació d'Ofici núm. 857/94

Visita al pavelló penitenciar de l'Hospital de Terrassa

El dia 14 d'abril de 1994 es va visitar el pavelló penitenciar de l'Hospital de Terrassa.

De la visita efectuada al centre hospitalari es desprèn que tant les instal·lacions com la dedicació de tot el personal són plenament satisfactòries.

El tracte que es dispensa als reclusos malalts, ateses les informacions facilitades pels responsables del centre, contrastades amb l'opinió dels mateixos malalts, és molt adient.

Tot i tractar-se d'un pavelló hospitalari destinat al guariment dels reclusos malalts, les mesures de seguretat ens van semblar discretes i eficients.

Igualment se'ns va comentar que es procura donar tota mena de facilitats perquè els familiars puguin visitar els interns, i se'ls permet acompanyar contínuament el malalt en casos de gravetat extrema. Aquesta decisió sembla afortunada atès que moltes queixes que han plantejat els familiars de reclusos internats a les unitats mèdiques d'altres hospitals consisteixen a mostrar disconformitat amb la limitació d'horari de comunicacions i visites que es poden efectuar.

El nombre de llits en funcionament del pavelló durant l'any 1994 ha estat de 18, en 9 habitacions dobles, del total

dels 40 llits de què podrà disposar el centre quan estigui a ple funcionament.

La coordinació entre els diferents grups de personal que conviuen al centre, és a dir, sanitari, penitenciar i policíac, sembla ben resolta.

Fóra convenient que es pogués disposar al més aviat possible de les 40 places hospitalàries, per tal d'ampliar aquest magnífic servei al major nombre de reclusos malalts.

Finalment, com a conclusió, cal manifestar que a la vista de les informacions rebudes i un cop visitades les diferents dependències, la valoració del Síndic ha estat molt positiva.

Actuació d'ofici núm. 2340/94.

Seguiment del grau de compliment dels suggeriments efectuats pel Síndic de Greuges en l'àmbit penitenciar

L'últim semestre de l'any 1993 i primer trimestre de l'any 1994 el Síndic de Greuges va visitar tots els centres penitenciaris de Catalunya amb la finalitat de conèixer personalment la situació de la població reclusa a Catalunya, estat en què es troben els centres penitenciaris i el seu funcionament en general.

Durant alguna d'aquestes visites als diferents centres penitenciaris es van copsar deficiències de serveis susceptibles de ser millorats o ampliat, situació que va motivar l'obertura de la corresponent actuació d'ofici i que el Síndic de Greuges traslladés al Departament de Justícia els corresponents suggeriments perquè, segons els casos, es fessin obres de reparació de les instal·lacions, es creessin serveis per millorar l'atenció als familiars dels reclusos, o també sobre la conveniència d'accelerar l'ampliació d'alguns serveis.

Tots els suggeriments efectuats pel Síndic de Greuges van tenir resposta del Departament de Justícia en el sentit que ja s'havia iniciat la millora o bé s'iniciaria tan aviat com fos possible.

Una de les deficiències que el Síndic de Greuges va constatar en quasi tots els centres penitenciaris va ser l'alt grau de massificació de la població reclusa. En aquest cas la solució requereix la construcció d'un nou centre penitenciar a Catalunya.

En conseqüència, atès el temps transcorregut des que es van efectuar les visites, el Síndic de Greuges ha obert una nova actuació d'ofici per tal d'esbrinar el compliment dels suggeriments efectuats en el seu dia.

En aquest sentit, el proppassat dia 19 de desembre vam adreçar un escrit al Conseller de Justícia per esbrinar els següents aspectes:

- Estat de les obres d'instal·lació de l'equip de radiologia en el Centre Penitenciar de Girona.
- Estat de les obres del departament de dones del Centre Penitenciar de Girona.
- Estat de les obres de trasllat de la infermeria del Centre Penitenciar de Figueres, així com la seva dotació actual de personal sanitari.

Igualment, ens interessàrem pel criteri del Departament de Justícia sobre la construcció d'un nou centre penitenciari a Catalunya.

Com a resposta a l'escrit del Síndic de Greuges, amb data 17 de gener de 1995 el Conseller de Justícia va informar el següent:

Que l'equip de radiologia del Centre Penitenciari de Girona es va instal·lar el mes setembre de 1994 i des de llavors funcionava amb normalitat.

Quant a les obres de remodelació del departament de dones de l'esmentat centre penitenciari varem ser informats que havien estat acabades recentment i estaven a punt de entrar en funcionament.

En relació amb la infermeria del Centre Penitenciari de Figueres, el Conseller ens va informar que estan finalitzant les obres de condicionament del nou espai on s'ubicarà l'actual biblioteca. Un cop acabades es podrà traslladar la infermeria al lloc que actualment s'usa com a biblioteca. Quant a la dotació de personal sanitari, actualment la infermeria disposa dels serveis de dos metges, un ATS, dos auxiliars de clínica i quatre consultors-especialistes que atenen les necessitats de psiquiatria, oftalmologia i odontologia.

En relació al capteniment del Departament de Justícia en torn a la construcció d'un nou centre penitenciari a Catalunya que permetés reduir la massificació dels centres penitenciaris a Catalunya, el Conseller de Justícia ens va informar que durant l'any 1995 estar previst que es pugui redactar el projecte de construcció i que previsiblement entraria en funcionament l'any 1997 o 1998.

El Síndic de Greuges, abans de procedir al tancament del present Informe va considerar oportú visitar novament la presó Model de Barcelona i el Centre Penitenciari de Tarragona, a l'objecte de poder constatar personalment l'estat de les millores iniciades com a resultat dels suggeriments que en el seu dia va efectuar al Departament de Justícia.

Els resultats de la visita efectuada el dia 30 de gener de 1995 al Centre Penitenciari de Tarragona, per raons metodològiques ens ha semblat més oportú incloure'ls en la descripció de l'actuació d'ofici oberta arran de la primera visita que figura en aquesta secció amb el número de queixa 855/94, a la que ens remetem.

En relació amb la presó Model de Barcelona, tot i que els resultats de la visita efectuada durant l'any 1993 ja foren recollits en l'Informe corresponent, en consideració al fet que alguns suggeriments efectuats pel Síndic es van haver d'ajornar per raons pressupostàries, s'ha considerat pertinent, un cop comprovada la realització d'aquestes reformes, fer-ne un breu comentari.

Durant la visita que el Síndic de Greuges va efectuar el dia 27 de gener de 1995 es va poder constatar que la massificació del centre penitenciari continua essent l'aspecte negatiu més important d'aquest centre, si be no podem oblidar que solucionar aquest problema requereix la construcció d'un nou centre penitenciari.

Com a aspectes positius cal assenyalar que efectivament havien estat reparats els lavabos dels patis de les diferents

galeries. Aquestes reparacions incloïen tant la xarxa de desguàs, com les parets i elements de les dependències, atès que es va substituir la pintura de les parets per un revestiment de gres, element molt més higiènic i fàcil de netejar.

En relació amb la tercera galeria hem de manifestar que s'havien pintat i reparat les cel·les i els passadissos.

L'estat de conservació de la quarta galeria, la més necessitada d'una reforma a fons, efectivament s'estava realitzant, amb una intervenció en profunditat, atès que s'havia instal·lat gres a les parets de la galeria fins a una alçada d'uns dos metres. Igualment es va poder comprovar que el terra d'aquesta galeria havia estat totalment renovat i substituït l'antic paviment per terratzo. En la quarta galeria també es va comprovar la instal·lació de la corresponent bugaderia que permet descongestionar la general.

També s'havia instal·lat una xarxa metàl·lica de protecció a l'alçada del segon pis de la galeria per tal d'evitar accidents dels reclusos. Aquesta mesura de seguretat ha estat adoptada en totes les galeries de la Model.

En el departament especial (cel·les d'aïllament de la cinquena galeria) s'estaven remodelant les últimes cel·les que restaven per reformar. Aquesta remodelació és total i inclou la construcció de dutxes dintre de les cel·les.

Resta pendent l'adequació dels dormitoris antics de la secció oberta i s'han iniciat les proves per instal·lar-hi unes mampares d'aïllament acústic que permetran esmorteir les molèsties als veïns dels carrers adjacents.

Durant la visita igualment se'ns informà de l'ampliació del programa de dispensació de metadona entre la població reclusa, ben entès que durant l'any 1994 aquest programa es va fer extensiu a tots els centres penitenciaris catalans, amb la qual cosa es facilita el trasllat a altres centres penitenciaris dels reclusos acollits en aquest programa i que fins ara no podien ser traslladats de la Model per no interrompre sobtadament el tractament de metadona.

Quant a la situació de la infermeria es comprovà la construcció de dues escales metàl·liques, situades als extrems de l'edifici per tal de poder facilitar l'evacuació dels interns ingressats en cas que es produís qualsevol emergència.

Actuació d'Ofici núm. 1125/94

Situació dels dipòsits municipals de detinguts a Catalunya

Atès que el Síndic de Greuges durant l'any 1994 va rebre escrits de queixa motivats per l'estat d'alguns dipòsits municipals de detinguts, es va considerar pertinent efectuar una visita a tots els dipòsits municipals de detinguts de Catalunya amb l'objecte de constatar-ne l'estat actual i actualitzar l'Informe monogràfic que sobre aquestes dependències es va redactar l'any 1991.

En conseqüència, s'obrí el present expedient d'actuació d'ofici, del qual oferim una breu ressenya, atès que l'actuació no està finalitzada i els resultats definitius es preveu que es facin públics en un informe monogràfic tal com férem l'any 1991.

En el present expedient s'ha classificat la informació general i la correspondència que el Síndic ha adreçat als diferents ajuntaments i els resultats d'aquelles visites que ens han semblat satisfactòries.

A hores d'ara, ateses les visites efectuades als dipòsits de Vic, Arenys de Mar, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Sant Feliu de Llobregat, Ripoll, Amposta, Valls, Tortosa, Reus, Blanes i Mataró, hem pogut constatar, en general, una millora en la situació d'aquestes dependències respecte a la situació en què es trobaven l'any 1991.

A tall d'exemple, de dipòsits on s'han efectuat importants millores, transcrivim l'informe que es redacta arran la visita efectuada personalment per l'Alcalde de Tortosa i el Síndic el passat dia 5 de juliol de 1994 al Dipòsit de Detinguts d'aquella ciutat.

Descripció del Dipòsit de Detinguts

El Dipòsit Municipal de Detinguts de Tortosa està ubicat a la planta baixa de l'edifici del Jutjats, situat a la part antiga de la ciutat.

Aquest edifici ha estat rehabilitat recentment i les dependències destinades a dipòsit municipal de detinguts han millorat ostensiblement.

Els detinguts poden accedir al dipòsit des del carrer directament o bé en cas de ser traslladats en vehicles policials, des d'una entrada habilitada a l'efecte per evitar fugites i augmentar la seguretat en la seva custòdia i trasllat.

En el dipòsit hi trobem les següents dependències: recepció, on s'instal·laran els funcionaris de guàrdia per poder atendre i controlar als detinguts.

Aquest espai permet l'accés a un despatx habilitat per jutges i advocats, a la porta d'accés al pati de l'edifici dels jutjats i al passadís on es troben, a una banda, les quatre cel·les i a l'altra, la sala de reconeixements-locutori, la cuina, el lavabo i serveis de la policia municipal, i a l'entrada del passadís, una dependència on s'ha instal·lat un wàter, rentamans i dutxa per als detinguts.

El passadís on donen tant aquestes dependències com les cel·les està aïllat de la recepció mitjançant una porta amb reixa de ferro.

Les dependències descrites totes disposen de ventilació natural mitjançant unes finestres amb suficients mesures de seguretat, que donen al pati de l'edifici del jutjat.

El dipòsit, en el seu dia, tindrà habilitada una escala que permetrà traslladar als detinguts directament al primer pis de l'edifici dels Jutjats on es troben els jutjats de lo penal.

Descripció de les cel·les

El Dipòsit compta amb quatre cel·les individuals situades al llarg del passadís de què hem fet esment. Aquestes cel·les donen a un pati interior del dipòsit que en el moment de la visita encara no estava condicionat per a ús del detinguts.

No obstant això, és previst condicionar-lo amb les corresponents mesures de seguretat.

Les cel·les disposen de portes metàl·liques que obren enfora amb una espiera que permet veure tota la cella, llevat del racó on s'ha instal·lat la turca, la qual cosa permet certa intimitat als detinguts.

El dia de la visita, a la cella solament hi havia els corresponents bancs de formigó on s'instal·laran el matalassos ignífugs.

Les cel·les disposen d'uns petits finestrons que donen al pati interior descrit i permeten la ventilació natural encara que deixen passar poca llum natural. No obstant la llum artificial instal·lada tant a les cel·les com a la resta de dependències és excel·lent.

Les bombetes de l'interior de les cel·les estaven protegides per maó de vidre i les finestres esmentades estan protegides per un vidre antiavalot i una reixa de ferro.

Mesures de Seguretat

Malgrat que el dia de la visita encara no estava instal·lat el corresponent mobiliari, les mesures de seguretat ens van semblar correctes i eficaces tant per als detinguts com per als funcionaris encarregats de la seva custòdia.

Altres serveis del Dipòsit

L'assistència mèdica serà prestada, com es feia antigament, pel metge forense i, quan serà necessari es traslladarà als detinguts a l'hospital.

El menjar és subministrat per l'Hospital de Jesús.

En definitiva, la situació actual contrasta molt favorablement amb la que es va descriure en l'Informe extraordinari de 1990 sobre els Dipòsits Municipals de detinguts (*vegeu BOPC núm 233, de 31 de gener de 1991, pàgs 15464 i 15465*).

No obstant tot això, en aquelles visites que el Síndic ha considerat convenient efectuar algun suggeriment a l'ajuntament en qüestió, entenent que el servei ofert pel dipòsit municipal de detinguts era susceptible de millora, s'ha obert un expedient d'actuació d'ofici individualitzat per preveure i efectuar un millor seguiment del dipòsit de referència.

Actuació d'Ofici núm. 1871/94

Visita al Dipòsit Municipal de Detinguts de Vilafranca del Penedès

El dia 5 de setembre es va visitar el Dipòsit Municipal de Detinguts de Vilafranca del Penedès.

L'estat de conservació, neteja i higiene de les dependències és d'un nivell digne i correcte.

Es va constatar com a aspecte negatiu el referent a l'alimentació dels detinguts, atès que solament se'ls subminist-

tren entrepans. Això motivà que el Síndic de Greuges suggerís a l'Alcalde la conveniència de facilitar als detinguts àpats calents.

Per part seva, l'Alcalde ens va respondre que a la vista del suggeriment efectuat pel Síndic ja s'havien iniciat les gestions per poder substituir els entrepans per àpats calents.

Actuació d'Ofici núm. 1872/94

Visita al Dipòsit Municipal de Detinguts de Vilanova i la Geltrú

El dia 13 de juny de 1994 es va visitar el Dipòsit Municipal de Detinguts de Vilanova i la Geltrú.

L'actual Dipòsit Municipal de Detinguts de Vilanova i la Geltrú és de nova construcció i va entrar en funcionament a principis de l'any 1994.

Després d'efectuar la visita, el Síndic va fer a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú els següents suggeriments:

- Conveniència d'instalar un plat de dutxa a les dependències destinades a servei dels detinguts.
- Possibilitat de millorar la ventilació de les cel·les aprofitant l'existència de les lluernes.
- Viabilitat d'instalar algun sistema de calefacció.

En el moment de finalitzar la redacció d'aquest Informe, estem pendents de la resposta municipal.

Actuació d'Ofici núm. 1893/94

Visita al Dipòsit Municipal de Detinguts de Valls

El dia 5 de setembre es va visitar el Dipòsit Municipal de Detinguts de Valls.

Malgrat que les obres de rehabilitació de l'Ajuntament on s'instalarà el dipòsit municipal no estan totalment finalitzades, ja es pot constatar que les noves dependències han millorat considerablement en relació amb l'antic dipòsit.

No obstant això, el Síndic de Greuges va efectuar a l'Alcalde de Valls els següents suggeriments:

- Conveniència de reforçar la seguretat del finestral situat al distribuïdor de les cel·les, atès que, malgrat del considerable gruix del vidre, algun detingut podria considerar que fóra fàcil guanyar el carrer a través d'aquest finestral.
- Necessitat d'efectuar la instal·lació de dutxes pels detinguts, almenys una, habilitant el corresponent espai.
- Oportunitat de protegir el reixat que fa les funcions de forjat entre la planta baixa i el primer pis, per tal de guardar la intimitat, tant dels detinguts com la dels ciutadans que hagin d'acudir a efectuar tràmits a les dependències de la prefectura de policia, situada sota el dipòsit.

Amb data 25 d'octubre de 1994, l'Ajuntament de Valls ens va informar que ja es treballava en la correcció dels punts indicats pel Síndic de Greuges.

Actuació d'Ofici núm. 1894/94

Visita al Dipòsit Municipal de Detinguts de Ripoll

El dia 14 de juliol es va visitar el Dipòsit Municipal de Detinguts de Ripoll.

Les dependències del Dipòsit Municipal de Detinguts de Ripoll foren totalment rehabilitades l'any 1990, i van entrar en servei el febrer de 1991. Aquestes instal·lacions han assolit un nivell acceptable.

L'únic punt negatiu a judici del Síndic de Greuges és l'emplaçament de les comunes dites «turques» dintre les cel·les, atès que, considerant les reduïdes dimensions de les cel·les, se'n compromet seriosament la salubritat.

Per aquest motiu el Síndic de Greuges va suggerir al Consistori cercar algun sistema que permetés aïllar aquestes comunes o bé, considerant que el volum de detinguts no és elevat, habilitar l'ús exclusiu d'una turca en alguna cel·la no ocupada.

En resposta a l'escrit del Síndic de Greuges l'Ajuntament de Ripoll ens va informar que s'havien iniciat els tràmits necessaris per trobar una solució a la deficiència esmentada.

Actuació d'Ofici núm. 2076/94

Visita al Dipòsit Municipal de Detinguts d'Ampost

El dia 9 de setembre es va visitar el Dipòsit Municipal de Detinguts d'Ampost.

Arran de la visita efectuada es van detectar algunes deficiències, que van motivar els següents suggeriments del Síndic de Greuges:

- Necessitat d'efectuar les reparacions pertinents en les planxes metàl·liques instal·lades a les portes de les cel·les, atès que alguns dels angles estan arrencats i doblegats, circumstància que ofereix perill tant als detinguts com als funcionaris encarregats de custodiar-los.
- Conveniència d'instalar un aparell intercomunicador entre el dipòsit i el cos de guàrdia a fi que els detinguts puguin avisar de qualsevol emergència.
- Necessitat de netejar el sostre de la claraboia del distribuïdor del dipòsit.
- Conveniència de reparar el vidre de protecció de la bombeta d'una de les cel·les dobles, que el dia de la visita estava trencat.

En el moment de finalitzar la redacció d'aquest informe, estem pendents de rebre la resposta municipal.

SECCIÓ 13: SEGUIMENT**I. SEGUIMENT DE QUEIXES RECOLLIDES EN INFORMES ANTERIORS**

El seguiment es refereix a qüestions exposades en informes anteriors, substancialment alterades per actuacions administratives de l'any 1994. Les referències al *Butlletí Oficial del Parlament* s'han d'entendre efectuades al número 203 de 16 de març de 1994.

Queixa 1392/93 (pàg 13081 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Una dilatada execució

Un ciutadà demanà la intervenció del Síndic de Greuges a causa de l'incompliment d'una sentència de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que decretà el preu just de l'expropiació forçosa d'una finca, propietat de l'empresa que representa.

El Síndic va instar en aquell moment l'Administració afectada –Consell Comarcal del Barcelonès– a fer efectives totes les mesures que portessin al compliment de la resolució judicial dictada. Tot això amb les consideracions efectuades llavors i que donem aquí per reproduïdes (remetem el lector a la referència de l'Informe que encapçala aquest comentari).

Posteriorment, el Consell Comarcal va manifestar al Síndic la impossibilitat d'atendre el pagament ordenat pel Tribunal, per manca de recursos, vista, d'una banda, la impossibilitat d'accedir al crèdit sense autorització expressa de la Generalitat de Catalunya, i, de l'altra, la limitació de l'endeutament que l'entitat podia suportar en el seu pressupost.

Per aquestes raons, el Síndic va suggerir al President del Consell Comarcal del Barcelonès que sollicités formalment de l'òrgan competent de la Generalitat l'autorització per concertar una operació de crèdit amb què atendre les obligacions fixades en la resolució judicial contenciosa administrativa que havia decretat l'execució provisional.

Així mateix, el Síndic va comunicar aquesta resolució a la Consellera de Governació de la Generalitat de Catalunya, ja que el Consell Comarcal havia fet gestions prèvies, i per tal que es resolgués de forma motivada i expressa la sol·licitud interessada. La Consellera de Governació va informar el Síndic que n'havia donat trasllat al Conseller d'Economia i Finances i que informaria del resultat aquesta Institució, si bé la informació oferta resta pendent de rebre.

Queixa 1555/92 (pàg 13091 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

L'atorgament d'una llicència condicionada

L'Ajuntament del Masnou havia condicionat la concessió d'una llicència d'obres al previ pagament per la sol·licitant d'un dèbit pendent per un altre concepte.

El Síndic va recordar a l'Ajuntament que, del que preveu l'article 247.2 del Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, se'n dedueix la impossibilitat d'utilitzar la potestat interventora municipal amb finalitats diferents, ja que això podria significar una desviació de poder.

L'Ajuntament del Masnou ha acceptat, l'any 1994, aquest criteri i ha concedit la llicència sol·licitada, sense l'esmentat condicionament.

Queixa 40/93 (pàg 13089 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

El servei telefònic i les urbanitzacions il·legals

L'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú havia denegat a l'associació de propietaris d'una urbanització l'atorgament de llicència per contractar el corresponent servei amb la Companyia Telefònica, per tal com es tractava d'una urbanització il·legal, edificada originàriament en sòl agrícola i en la qual, malgrat una posterior qualificació com a urbanitzable no programat, no es podia autoritzar la instal·lació de serveis sense la prèvia tramitació i aprovació dels pertinents planejaments.

El Síndic, recordant a l'Ajuntament el que preveu l'article 58.2 de la Llei del Sòl respecte a obres i instal·lacions de caràcter provisional, aconsellà la iniciació del corresponent expedient de concessió de llicència, vist prèviament l'informe de la Comissió d'Urbanisme.

L'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, ja l'any 1994, ha acceptat aquest criteri i ha demanat a la Comissió d'Urbanisme la corresponent autorització per a la concessió de la llicència sol·licitada.

Queixa 366/93 (pàg 13095 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Tinença de grups d'animals en nuclis urbans. Una possible activitat molesta i insalubre escassament regulada

L'any 1993 un ciutadà presentà queixa per raó de les molèsties que li ocasionava una cabana amb gairebé una dotzena de gossos, situada en un terreny propietat d'un veí, dins del terme municipal d'Hostalric; així mateix, denuncià una possible inactivitat municipal davant les reclamacions que per aquestes molèsties havia presentat a l'Ajuntament.

Tramitada la queixa en qüestió, el Síndic va efectuar a l'Ajuntament un seguit de consideracions, les quals cal entendre acceptades, si més no, en part, atès que a final de 1994 l'Ajuntament ha comunicat que s'havien retirat la totalitat dels gossos guardats en la citada cabana.

Actuació d'Ofici 941/92 (pag 13170 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Escolarització i hospitals

La continuïtat del procés educatiu dels alumnes en edat escolar internats en hospitals es garanteix a tots els infants amb estades llargues als hospitals, mitjançant una iniciativa que fou capdavantera a Catalunya i Espanya, com fou la creació oficial d'escoles per als infants ingressats en hospitals, amb un mestre que els atengués en l'escolarització.

Malgrat que cada cop són menys les patologies i les estades hospitalàries dels nens en edat escolar, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya té la responsabilitat d'establir en els hospitals amb serveis pediàtrics permanents les corresponents unitats escolars que assegurin la continuïtat del procés educatiu dels internats d'edat escolar.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social facilità al Síndic la relació de tots els hospitals de Catalunya que ofereixen la possibilitat d'ingressos pediàtrics estables.

Molts d'aquests centres destinen alguns llits a l'atenció pediàtrica permanent, però d'altres no ho fan de manera estable.

El Departament de Sanitat ens comunicà que la majoria de malalts pediàtrics crònics, que són en definitiva els que poden beneficiar-se de les unitats escolars, són tractats en els centres sanitaris que, efectivament, disposen de les esmentades unitats i que, per les característiques dels centres, presten assistència a infants procedents d'altres hospitals.

D'altra banda, se'ns ha fet avinent que la implantació d'unitats escolars en tots els centres hospitalaris amb serveis pediàtrics pot ser poc operativa, sobretot en els centres de tractament amb estades curtes, o bé que la malaltia els impedeixi rebre l'atenció dels educadors.

Per tot això, vistos els informes elaborats pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, el Síndic considerarà oportú donar per finalitzades les seves actuacions de seguiment de la present actuació d'ofici, pel que afecta el Departament de Sanitat i Seguretat Social, sens perjudici de fer un seguiment del grau de compliment per part del Departament d'Ensenyament d'allò que disposa l'article 7 del Decret 117/84, del 17 d'abril, sobre ordenació de l'Educació Especial i la seva integració en el sistema educatiu ordinari.

Queixa 107/93 (pàg 13104 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Del retard en cobrar els proveïdors de l'Institut Català de la Salut

Els representants d'empreses que subministren productes als centres sanitaris es queixaren al Síndic del retard de l'Institut Català de la Salut en el pagament de les factures.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social informà el Síndic que la demora en el pagament constituïa una de les principals conseqüències del sistema de finançament de la

sanitat en l'àmbit de tot l'Estat i del deute que té contret l'Administració central de l'Estat amb la Generalitat de Catalunya.

L'any 1994, l'acord assolit entre el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el Ministeri de Sanitat i Consum permetrà acostar els pressupostos a la realitat i millorar la situació financera, la qual cosa apaivagarà les demores en els pagaments als proveïdors.

Actuació d'ofici 1925/93 (pàg. 13170 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Ingrés involuntari en un centre psiquiàtric

Com a continuació de la investigació oberta pel Síndic en l'esmentada actuació d'ofici i a fi d'avaluar les condicions assistencials del centre afectat, durant l'any 1994 el Síndic va sol·licitar els corresponents informes de les dues sales de psiquiatria de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, visità les dependències de les sales i observà l'estructura física de les instal·lacions, acompanyat en tot moment dels responsables de l'Hospital i de la unitat. Finalment, obrí una enquesta per escrit, mitjançant un qüestionari relatiu a dotacions i atenció sanitària dispensada.

Les observacions que resulten de les investigacions efectuades són en síntesi les següents: les dues sales de Psiquiatria, situades al Pavelló 9, plantes 6 i 7 de l'Hospital Clínic, on estan hospitalitzades les dones i els homes, respectivament, són d'accés restringit al personal autoritzat; les sales mèdico-administratives són molt petites, amb lavabos i vestidors per al personal i amb una habitació aïllada a les sales d'homes i de dones, vigilades per vídeo-càmeres; les finestres, sense cortines, són protegides per reixes metàl·liques, hi ha una terrassa oberta a l'aire lliure a la sala de dones, protegida amb tela metàl·lica; les habitacions són grans, fins i tot amb set i vuit llits a la sala de Dones; les sales de laboreràpia de la sala de Dones són petites, com també la sala d'estar, i no és possible instal·lar-hi cortines i mampares entre llits, segons indiquen els facultatius.

D'altra banda, els serveis de Psiquiatria i de Psicologia Mèdica ens van trametre l'informe elaborat pels cap del Departament Assistencial i de la Sots-Divisió de Psiquiatria i Psicologia Mèdica, del qual se segueix que el 60% dels malalts ingressats procedeixen d'urgències, amb heterogeneïtat de procedència geogràfica i de patologies, la qual cosa motiva una mitjana d'estada més alta que les considerades estàndard en hospitals generals.

Només es disposa de quatre llits (cedits pel Departament de Dermatologia) per a l'hospitalització d'adolescents. La Unitat de Psiquiatria Infantil i Juvenil és un centre de referència, i són totalment insuficients els llits de què disposa actualment.

Les urgències, amb un contingent superior al que acullen altres centres, han de distribuir els malalts, tasca que altera l'activitat pròpia del psiquiatre i reclama l'atribució d'un assistent social a l'equip. És necessària la creació d'una àrea

de curta estada, especialment per la problemàtica generada pels malalts ingressats durant la nit i que no es poden derivar al centre que els correspon per sector, o bé per resoldre les crisi agudes que requereixin atenció de poques hores.

Al Dispensari, on es presta l'atenció psiquiàtrica ambulatoria, hi manquen especialistes. Així, en la Secció de Psicossomàtica i Teràpia de Conducta hi ha una gran pressió de la demanda de tractament d'alteracions de la conducta sexual, la qual no pot ser atesa per manca de personal.

Pel que fa al Centre d'Assistència Psiquiàtrica Infantil (CAPIPI), on hi ha la Unitat de Referència en Psiquiatria Infantil, l'hospitalització es produeix provisionalment a la sala de Dermatologia, amb quatre llits, nombre molt inferior a la demanda.

Finalment, els 30 llits de la sala de Dones i els 26 de la d'Homes tenen uns índexs d'ocupació superiors al 95% anual, amb 493 ingressos d'homes i 418 de dones en el període d'1.9.93-31.8.94.

La situació jurídica dels ingressats és:

- Incapacitats amb resolució judicial: 0,4 detectats
- Ingressos voluntaris 87,5%
- Ingressos involuntaris 12,5 % (amb autorització judicial).

La implicació del jutge (Jutjat núm. 40) és freqüent, sobretot en pacients d'estada superior a 18 dies.

L'hospital disposa de l'acreditació corresponent i procura adequar les limitacions estructurals del centre al respecte i compliment dels drets del malalt.

S'evidencien dificultats a ampliar els recursos humans i la saturació dels centres de mitjana estada determina sovint l'allargament de l'hospitalització dels malalts.

S'evidencia la necessitat i conveniència de disposar del doble de llits a la Unitat de Psiquiatria Infanto-juvenil i completar-la amb hospital de dia.

Aquestes i d'altres mancances ja són estudiades pels òrgans de direcció amb responsabilitat a l'Hospital, a fi de poder satisfer les necessitats de la demanda assistencial.

Queixa 953/92 (pàg 13181 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Després què?

El Departament de Benestar Social, per resolució de 26 de gener de 1995, va fer públic l'acord del Govern de la Generalitat de Catalunya d'aprovació del Pla de coordinació de mesures interdepartamentals adreçades als joves tutelats per l'Administració de la Generalitat en arribar a la majoria d'edat, i va fer públiques les mesures que conformen aquest pla.

El Síndic ha de celebrar que s'hagi aprovat aquest pla, que, començant a estudiar l'any 1992 (*vegeu l'Informe al Parlament, any 1992, BOPC, núm. 99, de 31 de març de 1993, pàg. 6147*), implica, a més del Departament de Benestar Social, que l'ha promogut, els departaments de Presidència, Governació, Ensenyament, Sanitat i Treball.

Aquesta implicació de diversos departaments era imprescindible per fer-lo eficaç i exigeix que s'executi coordinadament entre tots ells.

Queixa 2068/93 (pàg 13176 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Visita als centres de menors dependents de la Direcció General de Justícia Juvenil del Departament de Justícia

En l'exercici anterior, el Síndic, per conèixer la situació dels centres de menors dependents de la Direcció General de Justícia Juvenil i els problemes que afecten els menors que hi estan acollits, va visitar tots i cadascun dels centres educatius, llevat del centre l'Esperança, al qual es va desplaçar l'any 1994, sense considerar necessari fer cap observació.

De la resposta de l'esmentat Departament a les consideracions fetes pel Síndic, s'entenia que havien estat acceptades.

Tot i això restaven pendents fer reformes a dos centres, el Centre Educatiu Polivalent els Castanyers i al Centre Oriol Badia.

Pel que fa al Centre Educatiu Polivalent els Castanyers, la Direcció General de Justícia Juvenil ens indicà que, coneixedora de l'estat en què es troba aquest centre, ha iniciat mitjançant la contractació d'un arquitecte, els estudis previs per poder dur a terme la realització d'un projecte arquitectònic que abasti la millora integral de tot el centre, a fi i efecte de millorar i racionalitzar tant el conjunt d'edificis que el componen com l'entorn que l'envolta.

La previsió per 1994 era poder comptar amb el projecte bàsic, preveient, si la disponibilitat econòmica ho permetia, desenvolupar parcialment un projecte executiu per poder començar el més aviat possible les obres de reforma.

Pel que fa al Centre Educatiu Oriol Badia, l'esmentada Direcció General té previst realitzar millores en el menjador i ha estudiat la possibilitat d'ampliar i reformar l'àmbit de treball dels professionals.

El Departament ha invocat la manca de dotació pressupostària com a justificació per no haver realitzat aquestes actuacions fins el moment de finalitzar la redacció d'aquest informe.

Actuació d'ofici 2439/93 (pàgs. 13175 i 13176 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Equips d'atenció a la infància i l'adolescència (EAIA)

El Síndic va instar el Conseller de Benestar Social a arbitrar amb caràcter urgent les mesures que disminuïssin, de forma ràpida i significativa, les llistes d'espera dels EAIA, que havien augmentat entre el desembre de 1992 i l'octubre de 1993. Igualment li va demanar que articulés els mecanismes per evitar que l'ingrés dels nens en centres es demori per manca de plaça.

Les llistes d'espera han disminuït en relació amb l'octubre de 1993, a conseqüència de l'increment de mitjans dels

EAIA: Amb tot, continua havent-hi llistes d'espera; a tall d'exemple, al districte de Ciutat Vella de Barcelona s'ha passat de 641 casos pendents a 396.

En relació amb els ingressos en centres, se'ns ha informat que mai no s'ha demorat un ingrés qualificat d'urgent; però que, si bé es produeixen demores per altres casos, es confia de disminuir-les, substancialment, durant el 1995, per mitjà de les famílies acollidores especialitzades.

El Síndic és conscient de l'esforç que fa el Departament de Benestar Social, particularment amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i amb la meritòria tasca dels EAIA. D'altra banda, tota oferta de serveis genera una demanda fins aleshores no quantificada (quan no hi havia EAIA, no hi havia llistes d'espera; però el problema de la infància amb risc social no sols existia, sinó que era més gran en no poder-lo diagnosticar amb una estructura especialment dedicada a aquesta finalitat).

El Síndic també té present que, en ocasions, certs problemes socials que, en principi, han de tenir resposta per mitjà de l'assistència primària, són derivats a l'atenció especialitzada d'infants pel sol fet que hi ha algun menor implicat, per exemple: una família que no té recursos i té fills menors. Aquest sol fet, que no canvia la naturalesa de la intervenció escaient dels recursos socials (no estem davant d'un menor maltractat, sinó d'un menor els pares del qual, que poden ser uns pares excel·lents, no tenen prou recursos econòmics) comporta un increment, fins a cert punt fictici, de la llista d'espera. Evidentment, tot això s'ha d'analitzar amb més extensió que la que aquest espai permet i fer-ho amb la intervenció de totes les administracions afectades, amb vista a aconseguir un ús òptim dels recursos disponibles.

Totes aquestes consideracions no impedeixen al Síndic de reiterar la greu preocupació produïda per la persistència de casos de menors en situació de risc social que no poden ser immediatament tractats o que, diagnosticats, veuen demorada l'efectivitat de la mesura escaient per falta de recursos socials suficients.

Queixa 192/93 (pàg. 13177 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

La continuïtat entre la percepció de la PIRMI i de les pensions no contributives quan els beneficiaris de la primera compleixen 65 anys

En l'informe corresponent a l'any 1993 incloïem la queixa sobre l'actuació d'ofici iniciada pel Síndic en relació amb el problema del desfasament que es produïa en la percepció de la renda mínima d'inserció, una de les actuacions compreses dins la PIRMI, per a les persones que tenen més de 65 anys.

El problema se suscitava quan aquestes persones compleixen 65 anys, deixen de percebre la renda mínima d'inserció i sol·liciten una pensió no contributiva

En el decurs d'aquest any el Síndic ha fet el seguiment de les mesures oportunament adoptades per donar solució al

problema, i no té constància que s'hagi produït més queixes.

Queixes núm. 1097/93, 1650/93 i 1166/93 (pàg 13134 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

Ajuts a famílies nombroses

En l'Informe de l'any 1993 incloïem les queixes d'un col·lectiu de pares d'alumnes del Conservatori Superior de Música de Barcelona, en relació amb les quals el Síndic va manifestar el seu desacord pel que feia a la decisió de l'Ajuntament de no aplicar la normativa que preveia ajudes per als alumnes que eren membres de famílies nombroses.

El 18 de març de 1994 la Regidoria d'Ensenyament i Cultura de l'Ajuntament ens comunicà que s'havien restablert els ajuts per família nombrosa que havien estat suprimits en els cursos anteriors, i que per tant les famílies gaudeixen dels ajuts corresponents.

Actuació d'Ofici núm. 1982/93 (pàgs 13177 i 13178 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*)

En relació amb l'activitat del centre d'iniciatives per a la reinserció (CIRE)

En l'informe corresponent a l'any 1993 anunciàvem que el Síndic de Greuges va obrir un expedient d'ofici per tal de fer un seguiment del funcionament i les activitats del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE), en considerar que aquesta empresa pública té com a objectiu primordial satisfer el dret al treball dels presos internats en establiments penitenciaris de Catalunya.

El CIRE es va crear per la Llei 5/1989, de 12 de maig i entrà en funcionament el dia 1 de gener de 1990.

Tal com reconeix la Llei de creació, és una empresa pública que té naturalesa d'entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, adscrita al Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, l'actuació de la qual s'ajusta al dret privat.

La tasca del CIRE és la direcció i organització dels tallers productius a l'interior dels centres penitenciaris.

El CIRE inicià el seu funcionament com a hereu del que fins llavors havia estat la Secció de Treball Penitenciari i Formació Professional. En el decurs de l'any 1990 el CIRE s'ocupa essencialment a constituir l'equip de treball, adquirir coneixements de la peculiaritat del món penitenciari en la seva vessant de treball remunerat i reconduir, ordenant-los, tots els nivells i processos d'organització operativa i de direcció, fins llavors dispersos. Durant els anys 1991 i 1992 s'inicia de fet d'una manera real la incidència de les noves directrius del CIRE en els tallers dels centres penitenciaris.

Actualment totes les presons de Catalunya disposen de tallers organitzats on es poden efectuar treballs productius que en principi i teòricament haurien de ser formatius, motivadors i útils als interns.

Segons ha pogut constatar personalment el Síndic de Greuges, és cert que en tots els centres penitenciaris de Catalunya existeixen els tallers productius, però, malgrat l'esforç que el CIRE dedica a facilitar treball productiu als interns de les presons, encara som lluny d'arribar a un nivell prou satisfactori.

El treball productiu en els recintes penitenciaris és sotmès a diferents factors que realment dificulten la possibilitat d'oferir aquest dret als reclusos. Segons informacions facilitades pel CIRE, la crisi econòmica que durant aquests anys ha afectat la societat en general ha afectat el nivell de comandes provinents d'empreses privades. Igualment s'ha de tenir en compte que per la naturalesa de les tasques que s'efectuen a les presons, no és possible fer-hi certs treballs, que, per raons de seguretat, serien vedats en una presó.

Un altre aspecte que dificulta enormement la contractació o acceptació d'encàrrecs és la impossibilitat d'atendre o complir puntualment la feina sol·licitada. En aquest sentit s'ha de tenir en compte que els reclusos que treballen als tallers productius han d'alternar aquesta tasca amb altres activitats, circumstància que impedeix la dedicació exclusiva a les tasques de producció, amb la consegüent reducció d'horaris de treball.

Davant d'aquestes dificultats, que dificulten en gran mesura la possibilitat d'oferir treball en els recintes penitenciaris, cal tenir en compte que cada dia augmenta el nombre de

reclusos que sol·liciten d'accedir a una feina remunerada per poder atendre les pròpies despeses i ajudar la seva família.

El Síndic de Greuges en totes les visites als centres penitenciaris catalans durant els anys 1993 i 1994 s'ha interessat personalment per l'activitat dels tallers productius i realment, si tenim en compte els espais, les inversions efectuades i el potencial humà de què es disposa, la sensació és que aquests tres factors són desaprofitats.

En conseqüència, el Síndic de Greuges ha considerat oportú posar en coneixement de la Consellera de Justícia, que tal com disposa l'article 7 de la Llei 5/1989, de creació del CIRE, és la Presidenta del seu Consell d'Administració, els següents suggeriments:

- Que s'augmenti la informació, adreçada als mitjans empresarials, de la possibilitat d'efectuar treballs en l'interior dels recintes penitenciaris.
- Que s'estudiï facilitar el funcionament de torns de treball en els tallers dels centres penitenciaris, a fi de poder ampliar l'oferta de treball productiu i remunerat a tots els interns que en sol·licitin.
- Establir els mecanismes convenients per facilitar la realització de comandes provinents de les empreses privades, agilitant el procés productiu des de l'inici fins el lliurament del producte acabat i incentivar els reclusos que hi participin.

SEGONA PART

CONCLUSIONS

CONCLUSIONS QUE ES DERIVEN DE LES ACTUACIONS REALITZADES PEL SÍNDIC DE GREUGES DURANT 1994, AGRUPADES PER CAPÍTOLS DE L'INFORME

ADMINISTRACIÓ GENERAL

– Entre certes administracions, el Síndic de Greuges ha observat un cert desconeixement dels compromisos adquirits per l'Estat espanyol arran del Tractat de la Unió Europea, incorporats a la normativa interna, tendents a evitar la discriminació per raó de nacionalitat a ciutadans membres de la Unió, en l'accés a càrrecs de la funció pública que no comporten exercici d'autoritat.

– El caràcter sumari dels expedients disciplinaris incoats als funcionaris per la presumpta comissió d'infraccions de caràcter lleu no ha de privar el presumpte infractor de tenir coneixement dels càrrecs que se li imputen ni de la resta de documentació de què es compon l'expedient, ja que, en cas contrari, se'l col·loca en una situació d'indefensió.

– S'ha constatat que es pot millorar, encara, la informació als joves que s'han d'incorporar a la prestació del servei militar, tant sobre les gestions a fer en relació amb el compliment de les obligacions militars com sobre els drets i deures que comporta el servei militar i, en especial, de les càrregues afegides que implica la vida militar quan es presta servei en cossos especials.

– La coordinació entre l'Administració i les entitats públiques o privades disposades a oferir places per a la realització de la prestació social substitutòria és susceptible de millora, amb vista a permetre una incorporació ràpida dels objectors de consciència a aquelles tasques d'interès social on puguin ser més útils a la col·lectivitat.

– El Síndic és del parer que s'hauria d'iniciar l'estudi per desenvolupar les previsions de l'article 30.3 de la Constitució, sobre el servei civil, i configurar la prestació social com a mesura alternativa, en lloc de substitutòria, al servei militar.

– S'ha pogut comprovar que, en ocasions, encara s'ignora el criteri de permissivitat que el Decret 100/1984, de 10 d'abril, sobre Supressió de barreres arquitectòniques, preveu s'ha d'aplicar en l'anàlisi de les infraccions en l'estacionament de vehicles comeses per persones amb discapacitats físiques.

– El fenomen immigratori cap al nostre territori de nacionals de tercers països, en especial els de menor nivell de renda, té un abast que exigeix una política decidida d'integració social dels membres d'aquest col·lectiu creixent. El Síndic expressa la seva preocupació davant la timidesa de les actuacions adreçades a permetre o facilitar la integració

dels immigrants estrangers, com també davant l'augment de brots, per bé que esporàdics, d'actituds racistes o xenòfobes.

– En consonància amb allò que s'acaba de manifestar, el Síndic considera que les condicions jurídiques que regulen el reagrupament familiar dels ciutadans estrangers en territori espanyol s'haurien d'adequar a la configuració del dret a la vida en família establerta pel Conveni Europeu per a la Protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, de 4 de novembre de 1950.

– El Síndic expressa la seva preocupació davant la lentitud amb què es tramiten alguns procediments d'expropiació forçosa, que situen al ciutadà en una posició precària, en tant que no pot disposar de béns del seu patrimoni, sense rebre'n la correlativa indemnització fins al cap de molt de temps.

– El Síndic ha d'insistir a recordar la conveniència que es decreti la suspensió de l'efectivitat immediata de les resolucions de l'Administració que imposen obligacions als particulars –quan aquestes resolucions han estat impugnades davant la mateixa Administració i mentre no es resol el recurs–, sempre que no s'aprecii un interès públic que n'exigeixi l'execució immediata.

– L'opció de privatitzar determinats serveis públics o d'utilitzar tècniques privades per gestionar-los és una decisió que hauria de requerir sempre una avaluació prèvia dels guanys i les càrregues que comporta, i en tot cas, no hauria de comportar un pèrdua de les garanties dels ciutadans.

ORDENACIÓ DEL TERRITORI

– El Síndic ha de palesar la seva inquietud davant del fet que, tal com va assenyalar en l'Informe de 1993, la cronificació de l'atur té, com a efecte més punyent la pèrdua de l'habitatge, i que això es converteix en una de les causes econòmiques que aboquen més freqüentment les persones a la marginació. És per això que demana a les administracions competents una especial sensibilitat per acarar i ajudar a resoldre aquest problema social.

– En alguna ocasió, l'actuació de la Generalitat i dels ajuntaments en relació amb les condicions mínimes exigibles en matèria d'habitabilitat no s'ha coordinat com caldria. Això ha determinat que es pugui considerar que un mateix habitatge reuneix condicions d'habitabilitat o que no en reuneix, en funció de quina normativa, autonòmica o municipal, s'hi apliqui.

– El Síndic ha constatat que encara avui es condicionen algunes llicències urbanístiques a la consecució de fets que, tot i ser d'interès públic, són condicions no previstes pel planejament i les normes urbanístiques, i en conseqüència, ha hagut de recordar que aquest capteniment és il·legal.

– La intervenció de diferents administracions en l'atorgament d'una llicència urbanística –per exemple, la que gestiona el servei públic ferroviari i la que obté els terrenys per instal·lar les vies– requereix articular una coordinació eficaç per evitar dilacions perjudicials als sol·licitants. En alguna ocasió, el Síndic ha hagut d'instar aquestes administracions a coordinar-se millor.

– Evitar situacions de fet contràries a l'ordenament urbanístic, que defineix els usos i l'aprofitament del territori, és un interès prioritari per a la col·lectivitat. És per això que, en diverses ocasions, el Síndic s'ha permès instar les administracions competents a agilitar la tramitació de les denúncies per possibles infraccions urbanístiques i, a vegades, que executessin subsidiàriament els determinis presos, davant una pràctica d'incompliment pertinaç.

– El Síndic adverteix que els poders públics competents, Estat i Generalitat de Catalunya, haurien de dur a terme un procés de revisió de la legislació actualment vigent en matèria d'activitats classificades (molestes, insalubres, nocives i perilloses) que la doti del rang adequat, la unifiqui i l'adapti a la situació econòmico-social actual.

– El Síndic també considera que els ajuntaments haurien de fer un ús més generalitzat de les atribucions que legalment tenen conferides per aprovar ordenances que regulin les matèries mediambientals en el seu territori i, al mateix temps, esdevenir, més sovint que no pas ara, agents actius contra les infraccions mediambientals que se'ls denunciïn.

– Atès que la responsabilitat pública en relació amb les activitats classificades és, en bona mesura, municipal, i que massa sovint sembla que no tots els ajuntaments disposin de la capacitat de gestió necessària per exercir-la, el Síndic entén que els poders públics competents haurien de prendre les mesures necessàries per dotar aquests ajuntaments de la capacitat de gestió que ara els manca.

TRIBUTÀRIA

– Un cert nombre de problemes dels contribuents amb l'Administració s'evitarien si milloressin els mecanismes de coordinació entre les administracions titulars dels tributs i aquelles que n'efectuen la gestió o recaptació. En el mateix sentit, el Síndic entén que tot esforç per garantir la correcta notificació dels actes tributaris, tant pel que fa a la correcta identificació del subjecte passiu com de l'objecte tributari, ha de redundar en una disminució de les reclamacions.

– El Síndic ha d'insistir a recomanar a les administracions que, a l'hora d'aplicar el procediment d'embargament per realitzar els crèdits a favor seu que no han fet efectius voluntàriament els deutors, extremin la cura a complir els mandats del procediment que el regula, tant per garantir els drets de l'afectat com per evitar que una errada comporti la posterior nul·litat de les actuacions i demori o impedeixi l'ingrés a l'erari d'una contribució al sosteniment de les càrregues públiques, perfectament legal.

– En no poques ocasions, l'actual normativa de devolució d'ingressos indeguts no és correctament aplicada per l'Administració. En conseqüència, el retorn al ciutadà de les quantitats que havia ingressat indegudament es materialitza amb lentitud.

SANITAT

– La implantació total de la reforma de l'atenció primària ha de permetre un augment del nivell assistencial, com també, en general, que determinats drets dels usuaris del sistema, com ara el de la lliure elecció de metge, es puguin exercir plenament; a hores d'ara, aquests drets són més limitats allà on no s'ha aplicat encara la reforma del primer grau assistencial.

– Per regla general, les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques no són conseqüència d'una insuficiència de recursos humans o hospitalaris del sistema sanitari, sinó, estrictament, de l'escassetat de recursos econòmics per sufragar la seva utilització. Tot i ser conscient que no es pot eludir la limitació de recursos econòmics, el Síndic ha de fer-se ressò de la preocupació i el neguit de les persones que veuen demorada la seva intervenció i animar que continuï l'esforç de racionalització de les estades als hospitals, per part dels seus gestors, a fi de reduir les llistes d'espera amb la millora d'ús dels recursos disponibles.

– S'ha constatat que les places per a malalts crònics, terminals i gent gran en centres socio-sanitaris adequats són inferiors a la demanda. En conseqüència, s'hauria d'incrementar-ne el nombre i alhora potenciar l'assistència domiciliària i els programes de suport a les famílies.

– El Síndic expressa la seva satisfacció per l'esforç realitzat per eliminar l'endèmica subpressupostació de la despesa sanitària. També vol fer palesa la seva complaença pel fet que s'hagi acollit la recomanació de la reobertura del termini per sol·licitar la concessió d'ajudes públiques als contagiats de la sida a conseqüència d'actuacions del sistema sanitari públic.

CONSUM

– Davant la manca de regulació de les condicions objectives de l'anomenat «dret d'admissió» dels consumidors i usuaris als establiments de pública concurrència i per evitar-ne un ús arbitrari, el Síndic ha hagut de reiterar la seva recomanació que es desplegui en aquest aspecte la Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre Policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics.

– Amb caràcter general, es pot dir que, un cop establert el marc legal en què s'articulen els drets dels consumidors, cal desenvolupar-ne el règim jurídic i acabar de dissenyar els mecanismes de protecció, per tal que aquests drets no siguin simples enunciats de contingut ideal sense cap possibilitat de ser reivindicats a la pràctica.

– La persistència de queixes sobre serveis públics gestionats indirectament per una persona jurídica privada ha mogut el Síndic a tornar a reiterar el paper de control que correspon a l'Administració titular. Més concretament, en relació amb el subministrament d'aigua potable, s'ha confirmat, novament, la necessitat que les entitats locals reglamentin el servei, per tal d'establir el règim jurídic aplicable a les relacions entre els abonats i l'empresa subministradora.

PENSIONS I TREBALL

– Per lluitar amb èxit contra la discriminació en el món laboral, sobretot dels immigrants estrangers i de les minories ètniques, una legislació antidiscriminatòria és necessària, però no suficient. Cal, a més a més, adoptar tota una sèrie de mesures en matèria educativa, d'incentius econòmics i d'informació.

– La reforma laboral operada durant l'any 1994 s'ha mostrat eficaç per generar ocupació, però el Síndic considera que caldria millorar-ne certs aspectes per corregir l'afebliment de la protecció social.

– L'extrema mobilitat de l'entorn econòmic i tecnològic fa pensar que és encertat seguir revisant i millorant les polítiques de formació (laboral, ocupacional, professional) per tal que els joves es puguin adaptar als canvis del mercat de treball; però també per augmentar les probabilitats de trobar feina als més grans de quaranta-cinc anys, ja que el salt tecnològic és una de les causes de l'alça de l'atur en aquest segment de la societat.

– Les mateixes circumstàncies de mobilitat econòmica i social citades imposen potenciar el desenvolupament de la formació, des del lloc de treball, amb l'obligada responsabilitat i participació de les empreses i dels treballadors.

– El Síndic entén que cal continuar potenciant les mesures de prevenció en el treball per tal d'evitar que l'augment de la precarietat laboral comporti un increment de la sinistralitat. Així mateix, una regulació més flexible de les relacions de treball no ha d'impedir, ans al contrari, una actuació inspectora ferma i efectiva en els casos d'incompliment de la normativa laboral vigent.

– Les situacions de necessitat dels ciutadans han de tenir una resposta dels poders públics en un estat que es predica social i democràtic de dret. Per això el Síndic expressa la seva preocupació davant la imprevisió legal per protegir amb les corresponents prestacions econòmiques als vidus o vídues que no poden accedir a la pensió de viduitat de la Seguretat Social. En aquest sentit ha assenyalat que, lamentablement, la Llei 26/1990, de 20 de desembre, de pensions no contributives, no preveu la pensió de viduitat.

– D'altra banda, i per la mateixa raó, el Síndic és del parer que els poders públics haurien d'arbitrar mesures per protegir les situacions de necessitat per al supervivent d'una convivència extramatrimonial o unió de fet.

– Les quanties de les pensions i els augments lineals que han experimentat els últims dos anys semblen justificar que

el Síndic es pronunciï a favor d'afavorir amb augments superiors les pensions més baixes, per tal de garantir, eficaçment, la suficiència de les prestacions socials durant la vellesa.

– Sembla que s'hauria de seguir treballant per eliminar les possibles discriminacions en la protecció social de determinats col·lectius de règims especials del sistema de Seguretat Social, per tal de tendir a una major homogeneïtzació en la protecció de tots els ciutadans.

– El Síndic expressa la seva satisfacció pel fet que la disposició addicional tercera de la Llei 42/1994, de 30 de desembre, de Mesures Fiscals, Administratives i de l'Ordre Social, hagi reobert el termini de sol·licitud de les indemnitzacions a favor de les persones que van patir presó a conseqüència dels supòsits objecte de la Llei d'Amnistia de 1977, tal com s'havia recomanat.

SERVEIS SOCIALS

– Igual que s'ha assenyalat en relació amb la gent gran, malgrat els progressos assolits els darrers anys, l'oferta disponible de places residencials a Catalunya per a persones amb disminució psíquica profunda i de residències i pisos assistits per a persones amb disminució psíquica lleugera i mitjana encara no respon a tota la demanda.

– Les manifestacions formulades pels ciutadans que no disposen de recursos econòmics per atendre les despeses diàries, tant com l'augment del nombre de persones que depenen de l'assistència social, mou el Síndic a demanar als poders públics que concentrin els seus esforços en la lluita contra aquesta vulneració de drets bàsics de les persones que és l'enquistament de la pobresa, que mena a l'exclusió social.

– La implantació del Programa de la Renda Mínima d'Inserció (PIRMI) mereix una valoració altament positiva. Això no obstant, davant el fet que de 1991 a 1994 s'hagi duplicat el nombre de sol·licituds per ser-ne beneficiari, i que entre els sol·licitants hagi augmentat el nombre de persones que, totalment inserides a la societat, només necessiten una col·locació que ningú els ofereix, el Síndic considera que s'ha de determinar la qüestió de quines necessitats s'han de satisfer mitjançant un programa d'aquestes característiques i quines s'haurien d'atendre amb altres dispositius de protecció social.

– L'augment de les demandes d'atenció social, precisament en un moment que són grans les dificultats financeres per atendre l'actual nivell de despesa social, van moure el Síndic a plantejar en l'Informe de l'any 1993 una reflexió sobre l'Estat del Benestar, que va titular «L'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat», en què advocava per cercar alternatives que permetessin mantenir-lo. És per això que el Síndic manifesta la seva complaença amb el fet que al llarg de l'any 1994 li ha semblat percebre un consens bastant general entre les forces socials i polítiques a defensar l'adopció de mesures de reforma, moltes d'elles per definir, però amb el propòsit de salvar l'Estat del Benestar com una conquesta irrenunciable, en el camí de la justícia social.

– La vigent legislació sobre menors és fragmentària i, en part, obsoleta si tenim en compte que encara es regeix per una llei de 1948. El Síndic reitera, doncs, la conveniència de disposar d'una legislació que abordi de forma integral el conjunt de l'actuació dels poders públics en relació amb els menors.

– La proliferació d'imatges televisives adreçades als infants on predomina un recurs gratuït i brutal a la violència preocupa al Síndic, que, en conseqüència, advoca per l'adopció de mesures que els protegeixin d'aquests missatges perjudicials per a la seva formació; però sobretot, es permet apellar a les cadenes de televisió perquè considerin fermament les possibilitats d'utilitzar-la no tan sols amb finalitats d'entreteniment, sinó també educatives.

ENSENYAMENT I CULTURA

– La redacció de les normes que regulen la matriculació en centres públics hauria de ser més clara per evitar, tant com sigui possible, que els centres en facin interpretacions que el mateix Departament d'Ensenyament considera errònies, amb els consegüents perjudicis per als estudiants i les seves famílies.

– El règim de permanència dels alumnes en els centres de Formació Professional (relatiu a la limitació del nombre de convocatòries o al d'anys per cursar uns estudis) no pot quedar a l'arbitri de cada centre, amb el perill que es vulneri el dret a l'educació dels alumnes, i és per això que s'ha recomanat al Departament d'Ensenyament la regulació general en aquest aspecte.

– La comunitat educativa ha qüestionat l'aplicació que s'ha fet de la normativa de drets i deures dels alumnes, la qual ha generat situacions d'indefensió dels estudiants davant d'una manca de criteris homogenis dels òrgans que tenen encomanat d'aplicar-los. Tot això ha empès el Síndic a formular un suggeriment de caràcter general al Departament d'Ensenyament, per tal que informi els centres destinataris sobre l'abast, els límits i els criteris d'aplicació d'aquesta normativa.

– El Síndic considera preocupant la manca de places docents per a infants de menys de tres anys, que impedeix d'atendre les sol·licituds anuals, tot i que és conscient que no es tracta d'una etapa d'**escolarització obligatòria**.

– Aconseguir que les universitats admetin la possibilitat, prevista a la normativa vigent, que els estudiants que compleixen unes determinades condicions es puguin traslladar a uns altres estudis o bé als mateixos estudis d'un altre centre universitari, ha estat pràcticament impossible. L'autorització dels trasllats ha estat sistemàticament negada per les universitats catalanes, que obliguen els estudiants que volen canviar d'estudis universitaris a acudir a la via de la pre-inscripció. El Síndic ha suggerit que no es produeixi una denegació sistemàtica, sinó que es resolgui després de ponderar, cas a cas, l'afectació a l'interès públic.

– El Síndic ha comprovat el greu problema de l'adscripció provisional de les persones que, accedint a la funció pública docent, cada curs es troben pendents de la plaça que els serà assignada el curs següent, amb la inestabilitat laboral que això comporta, que repercuteix en la qualitat del servei que presten.

– Tot i els progressos experimentats, encara resta posar més mitjans tècnics i personals perquè els ciutadans que es relacionen amb l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya vegin respectats, en tot cas, els seus drets lingüístics, en particular a la utilització del català per part de l'esmentada Administració.

JUSTÍCIA

– En l'Informe de 1993 es van fer algunes consideracions sobre l'organització i la possible reforma de l'oficina judicial, amb vista a dotar-la d'una gestió professionalitzada amb la consegüent agilitació en la tramitació dels assumptes, tot reservant als jutges i tribunals per la funció que els atribueix la Constitució: l'exercici de la potestat jurisdiccional. El Síndic celebra que, el desembre de 1994, el Consell General del Poder Judicial hagi recomanat l'adopció d'algun dels canvis que va proposar.

– Per raons d'equitat i solidaritat social, el Síndic ha recomanat l'adhesió de l'Estat Espanyol al Conveni Europeu sobre la indemnització a les víctimes de delictes violents, de 24 de novembre de 1983.

– L'empresonament com a reacció de l'Estat davant el delinqüent no aconsegueix, sovint, la reeducació i la resocialització del qui ha comès un acte il·lícit; i d'altra banda, la privació de llibertat de l'infractor torna a perjudicar la víctima, donat que dificulta la reparació dels danys per part del mateix delinqüent. Davant d'aquesta evidència, el Síndic advoca per promoure fórmules de conciliació víctima-delinqüent que persegueixin el rescabament efectiu dels perjudicis soferts per la víctima i, en conseqüència, que s'estudiï una nova concepció del Dret Penal que no consideri la pena privativa de llibertat com a única resposta davant el fet delictiu, en l'àmbit de la petita i mitjana criminalitat.

– Lluitar contra la droga en els recintes penitenciaris, tot ampliant els programes de deshabituació entre la població reclusa ha de seguir essent una prioritat, tant per evitar la difusió de la sida com per millorar les possibilitats de reinserció dels reclusos.

– La reinserció social dels reclusos, per evitar que es vegin obligats a delinquir novament, en bona mesura reclama el treball productiu i remunerat a les presons, que permeti obtenir uns ingressos per mantenir la família que és a fora, tant com l'obtenció de la formació que, un cop en llibertat, els doni oportunitats de fer una vida normalitzada. Tot i els esforços que al Síndic li consta que es duen a terme, cal assenyalar que el percentatge de població penada amb possibilitats de treballar dins la presó és encara petit.

– En consideració de l'augment progressiu de la població reclusa i mentre no s'adoptin mesures alternatives a la privació de llibertat que permetin reinserir socialment les persones que han delinquit, sense augmentar el nombre de reclusos de les presons de Catalunya, es fa necessari, si més no, construir un nou centre penitenciari per tal de reduir la massificació actual.

– La tasca de la Generalitat de Catalunya per millorar tant les instal·lacions dels centres penitenciaris com els serveis formatius, ocupacionals, etc., que s'ofereixen, amb vista a augmentar les oportunitats de reinserció social dels interns, és valorada pel Síndic com a positiva. Això no obstant, això és una obra que no admet mai balanços triomfants i que ha de prosseguir sense defallença.

CONSULTA DIÀRIA

– De primer moment, el desconeixement de la nova regulació sobre arrendaments urbans és notable, no sols entre els llogaters, sinó també entre alguns arrendadors que han d'aplicar-la. Al Síndic li consten els esforços de determinades organitzacions professionals per divulgar el contingut de la nova llei; però, atès que afecta capes molt àmplies de la població en una qüestió especialment transcendent com l'ús de l'habitatge, considera que l'Administració no ho pot tractar com una qüestió merament privada, sinó que ha de potenciar la informació als ciutadans, de manera que les persones amb pocs recursos no quedin indefenses pel fet de no saber quins són els seus drets i com defensar-los.

TERCERA PART**ANNEX 1****DADES GENERALS DE LES ACTUACIONS DEL SÍNDIC DE GREUGES****ACTUACIONS GLOBALES DEL SÍNDIC DE GREUGES - 1994**

Queixes resoltes directament en el moment de la consulta o en hores posteriors pel Servei d'Informació al Ciutadà	891
Queixes que han donat lloc a expedient	1.683
Actuacions d'ofici: (expedients iniciats a instància del Síndic)	28
TOTAL ACTUACIONS:	2.602

VISITES ATESES PEL SERVEI D'INFORMACIÓ AL CIUTADÀ DEL SÍNDIC DE GREUGES

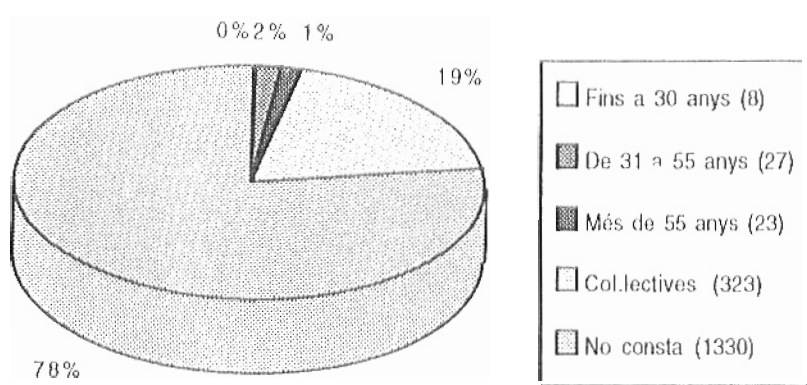
<i>MES</i>	<i>TOTAL VISITES</i>	<i>CONSULTES</i>
Gener	103	72
Febrer	144	83
Març	132	93
Abril	81	54
Maig	110	81
Juny	117	75
Juliol	96	66
Agost	58	42
Setembre	97	64
Octubre	155	108
Novembre	166	95
Desembre	98	58
TOTAL	1.357 (*)	891 (**)

(*) En 466 de les 1.357 visites, es va indicar als compareixents la possibilitat de presentar queixa al Síndic de Greuges, fet que es produí en 243 casos (52,14%).

(**) Són consultes aquelles visites en què la qüestió que es planteja al Síndic es resol en el mateix moment o en hores immediatament posteriors.

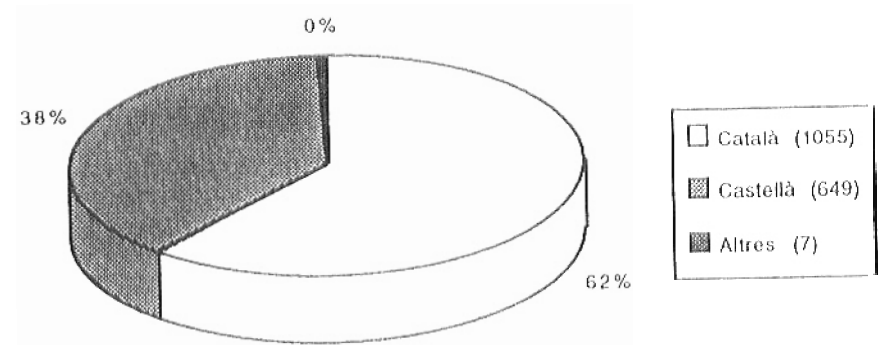
EDAT DELS RECLAMANTS

Total: 1.711

LLENGUA EMPRADA EN LES QUEIXES

Total 1.711

ANNEX 2

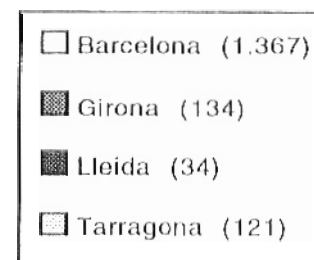
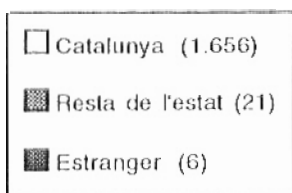
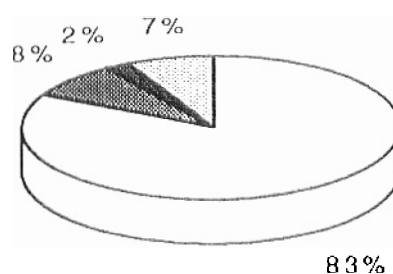
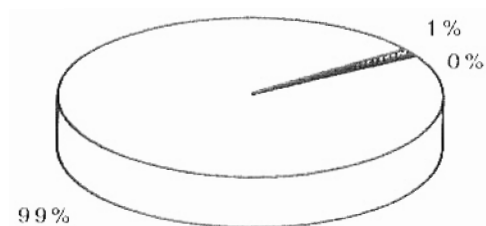
CLASSIFICACIÓ TERRITORIAL DE LES QUEIXES

CLASSIFICACIÓ TERRITORIAL DE LES QUEIXES

Domicili dels reclamants
Total expedients: 1.683

CATALUNYA

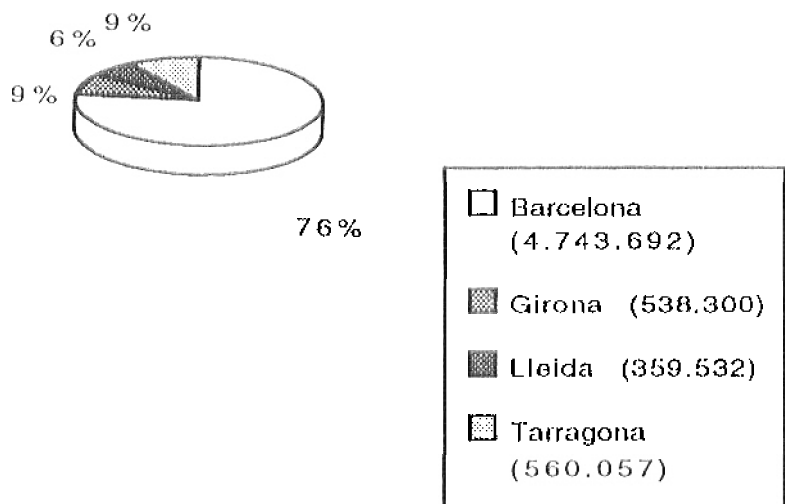
Total: 1.656

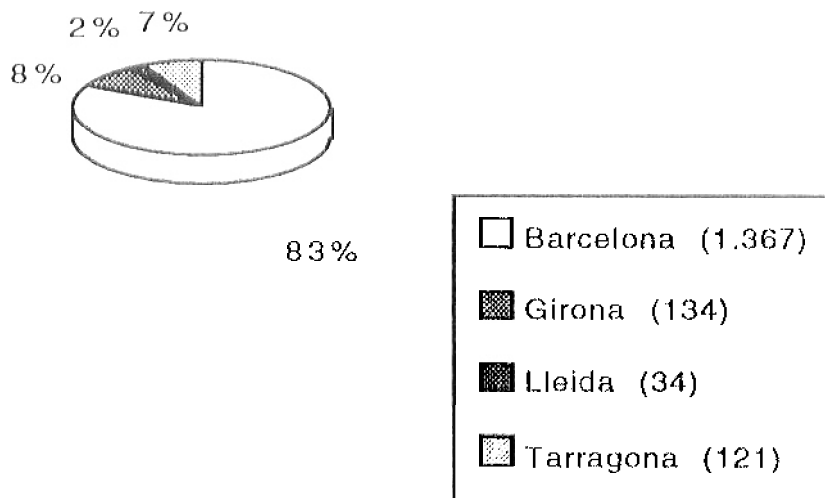
COMPARACIÓ % POBLACIÓ/ % QUEIXES

Població	Nombre habitants	% Població	Nombre Queixes	Percentatge Queixes s/1699
Catalunya	6.208.581	100%	1.656	100%
Barcelona	4.743.692	76,40%	1.367	82,54%
Girona	536.300	8,64%	134	8,10%
Lleida	359.532	5,80%	34	2,06%
Tarragona	569.057	9,16%	121	7,30%

PERCENTATGE SOBRE HABITANTS

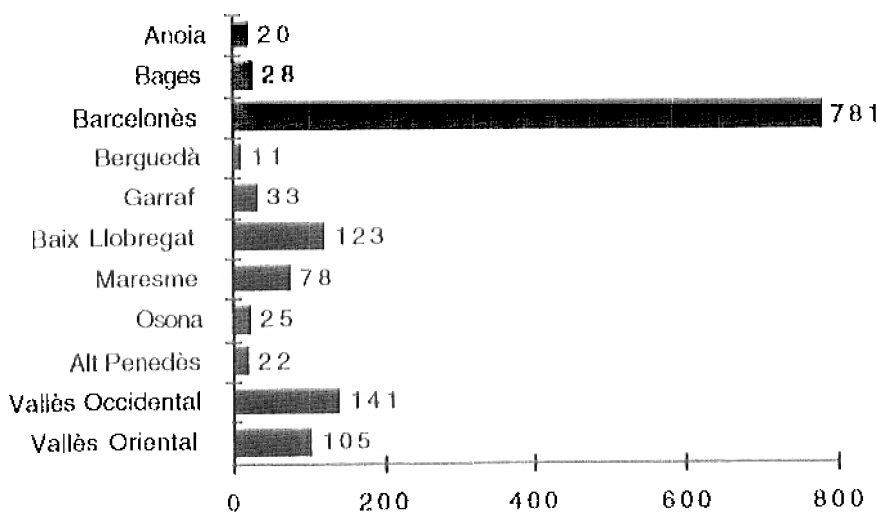

PERCENTATGE SOBRE QUEIXES

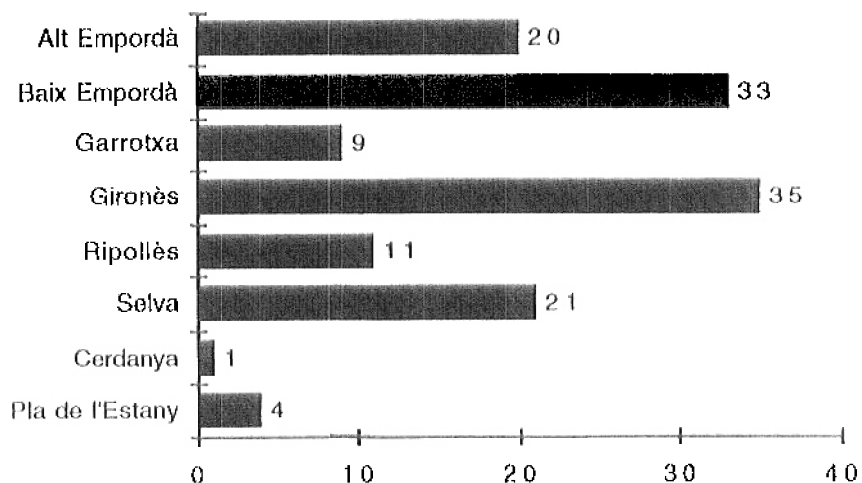
COMARQUES DE BARCELONA

Total: 1.367

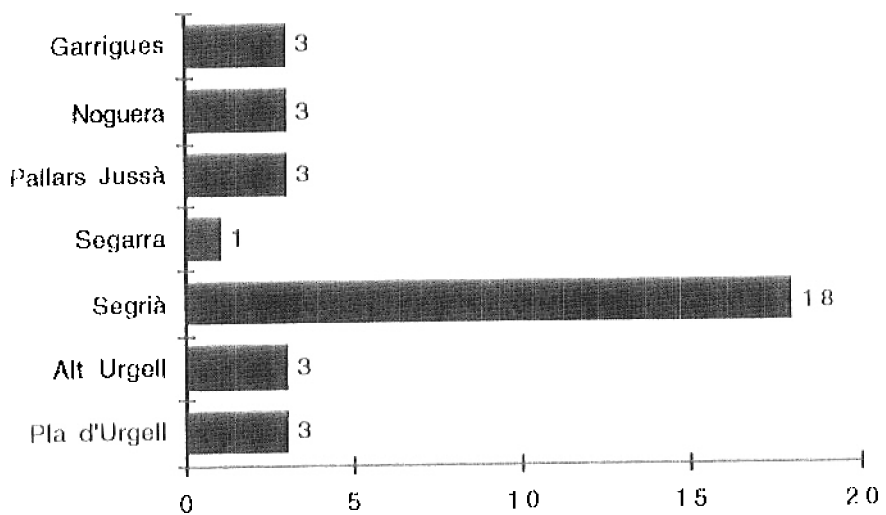
COMARQUES DE GIRONA

Total: 134

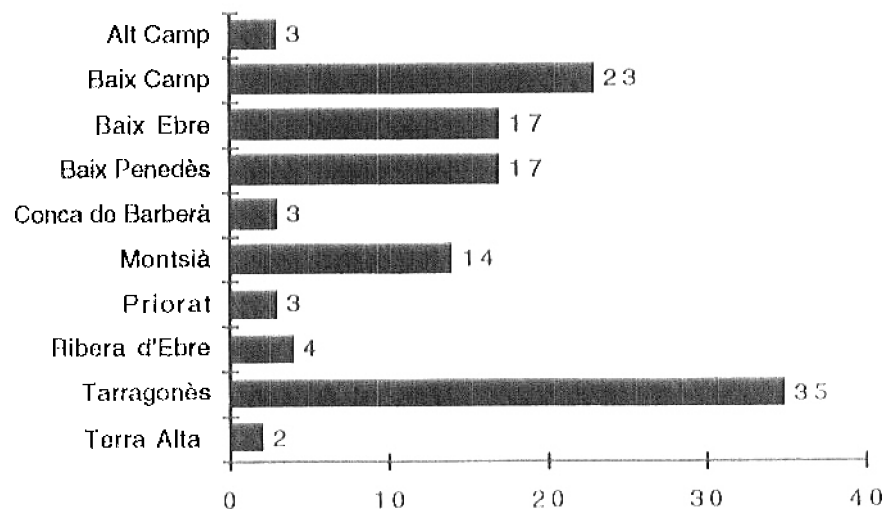
COMARQUES DE LLEIDA

Total: 34

COMARQUES DE TARRAGONA

Total: 121

BARCELONA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Anoia	20
Capellades	1
Hostalets de Pierola	1
Igualada	7
Masquefa	2
Piera	1
La Pobla de Claramunt	1
Santa Margarida de Montbui	4
Santa Maria de Miralles	1
Vallbona d'Anoia	1
Vilanova del Camí	1
Bages	28
Balsareny	2
Cardona	1
Castellbell i el Vilar	2
Manresa	13
Moià	2
Navarces	1
El Pont de Vilomara i Rocafort	1
Sallent	1
Sant Joan de Vilatorrada	1
Sant Mateu de Bages	1
Sant Salvador de Guardiola	1
Santpedor	2
Barcelonès	781
Badalona	42
Barcelona	663
L'Hospitalet de Llobregat	40
Sant Adrià de Besòs	14
Santa Coloma de Gramenet	22
Berguedà	11
Bagà	2
Berga	3
Casserres	1
Cercs	2
Gironella	3
Garraf	33
Canyellas	1
Cubelles	3
Sant Pere de Ribes	5
Sitges	8
Vilanova i la Geltrú	16

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Baix Llobregat	123
Abdera	1
Begues	1
Castelldefels	6
Cervelló	4
Corbera de Llobregat	4
Cornellà de Llobregat	14
Esparreguera	6
Esplugues de Llobregat	13
Gavà	10
Martorell	3
Molins de Rei	6
Olesa de Montserrat	2
El Prat de Llobregat	8
Sant Andreu de la Barca	3
Sant Boi de Llobregat	12
Sant Climent de Llobregat	1
Sant Feliu de Llobregat	7
Sant Joan Despí	1
Sant Just Desvern	2
Sant Vicenç dels Horts	3
Vallirana	1
Viladecans	15
Maresme	78
Alella	3
Arenys de Mar	2
Argentona	4
Cabrera de Mar	1
Cabrils	1
Caldes d'Estrac	1
Calera	5
Canet de Mar	3
Dosrius	3
Malgrat de Mar	5
El Masnou	4
Mataró	12
Montgat	2
Òrrius	1
Pineda de Mar	4
Premià de Mar	7
Sant Pol de Mar	1
Sant Vicenç de Montalt	1
Teià	2
Tordera	2
Vilassar de Dalt	5
Vilassar de Mar	9

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Osona	25
Manlleu	6
Les Masies de Roda	1
Roda de Ter	2
Sant Hipòlit de Voltregà	1
Sant Quirze de Besora	1
Taradell	2
Torelló	4
Vic	8
Alt Penedès	22
Font-rubí	1
Gelida	1
La Granada	1
Olesa de Bonesvalls	1
El Pla del Penedès	1
Sant Cugat Sesgarrigues	1
Sant Llorenç d'Hortons	2
Sant Martí Sarroca	1
Sant Pere de Riudebitlles	1
Sant Sadurní d'Anoia	1
Santa Margarida i els Monjos	1
Torrelavit	2
Vilafranca del Penedès	8
Vallès Occidental	141
Badia	3
Barberà del Vallès	7
Castellar del Vallès	5
Castellbisbal	1
Cerdanyola del Vallès	9
Matadepera	1
Montcada i Reixac	5
Palau de Plegamans	3
Polinyà	2
Rellinars	1
Ripollet	5
Rubí	4
Sabadell	32
Sant Cugat del Vallès	12
Sant Llorenç Savall	1
Sant Quirze del Vallès	2
Santa Perpètua de Mogoda	6
Sentmenat	2
Terrassa	36
Valldoreix	2
Viladecavalls	2

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Vallès Oriental	105
Ametlla del Vallès	3
Bigues i Riells	5
Caldes de Montbui	5
Canovelles	1
Cardedeu	5
Fogars de Montclús	1
Les Franqueses del Vallès	6
La Garriga	4
Granollers	23
La Llagosta	3
Lliçà d'Amunt	1
Lliçà de Vall	1
Llinars del Vallès	1
Martorelles	1
Mollet del Vallès	14
Montmeló	5
Montornès del Vallès	1
Parets del Vallès	2
La Roca del Vallès	3
Sant Antoni de Vilamajor	2
Sant Celoni	3
Sant Esteve de Palautordera	1
Sant Feliu de Codines	7
Sant Fost de Campsentelles	1
Sant Pere de Vilamajor	1
Santa Eulàlia de Ronçana	3
Santa Maria de Martorelles	1
Santa Maria de Palautordera	1
TOTAL BARCELONA	1.367

GIRONA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Alt Empordà	20
L'Armentera	1
Castelló d'Empúries	1
L'Escaleta	4
Figueres	6
Garrigàs	1
Palau-salceda	1
Roses	3
Vilafant	2
Vilamalla	1
Baix Empordà	33
Albons	1
Begur	3
La Bisbal d'Empordà	7
Calonge	6
Castell-Platja d'Aro	3
Mont-Ras	1
Palafugell	2
Palamós	4
Sant Feliu de Guíxols	5
Torroella de Montgrí	1
Cerdanya	1
Puigcerdà	1
Garrotxa	9
Olot	7
Les Planes d'Hostoles	1
Sant Joan les Fonts	1
Gironès	35
Canet d'Adri	1
Cassà de la Selva	1
Fornells de la Selva	2
Girona	25
Salt	3
Sarrià de Ter	2
Vilablareix	1

<i>COMARCA - Població</i>		<i>Nre. Queixes</i>
Ripollès		11
CampdevànoI	1	
Camprodon	1	
Molló	1	
Pardines	1	
Queralbs	1	
Ribes de Freser	1	
Ripoll	4	
Sant Joan de les Abadesses	1	
Selva		1
Arbúcies	3	
Blanes	4	
Breda	1	
Caldes de Malavella	1	
Hostalric	2	
Lloret de Mar	3	
Maçanet de la Selva	3	
Sant Feliu de Buixalleu	1	
Santa Coloma de Farners	1	
Tossa de Mar	1	
Vilobí d'Onyar	1	
Pla de l'Estany		4
Banyoles	2	
Porqueres	1	
Vilademuls	1	
TOTAL GIRONA		34

LLEIDA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Garrigues	3
Les Borges Blanques	1
Castelldans	1
La Granadella	1
Noguera	3
Algerri	1
Artesa de Segre	1
Balaguer	1
Pallars Jussà	3
Calvet de la Conca	1
Isona i Conca Dellà	1
Tremp	1
Segarra	1
Sant Guim de Freixenet	1
Segrià	18
Alguaire	2
Corbins	1
Lleida	15
Urgell	3
Tàrrrega	1
Vilagrassa	2
Pla d'Urgell	3
Golmés	1
Linyola	1
Mollerussa	1
TOTAL LLEIDA	34

TARRAGONA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Alt Camp	3
Alcover	1
Vallmoll	1
Vilabella	1
Baix Camp	23
Cambrils	5
Mont-roig del Camp	2
Reus	5
La Selva del Camp	1
Conca de Barberà	3
L'Espluga de Francolí	2
Sarral	1
Baix Ebre	17
L'Ampolla	2
Aldover	1
Camarles	2
Deltebre	2
Roquetes	1
Tortosa	9
Ribera d'Ebre	4
Flix	1
Garcia	1
Riba-roja d'Ebre	1
La Torre de l'Espanyol	1
Montsià	4
Alcanar	2
Amposta	4
Sant Carles de la Ràpita	5
Sant Jaume d'Enveja	1
Santa Bàrbara	1
La Sénia	1
Baix Penedès	17
Albinyana	2
Banyeres del Penedès	1
La Bisbal del Penedès	2
Calafell	2
Cunit	6
Santa Oliva	1
El Vendrell	3

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. Queixes</i>
Priorat	3
Cabassers	1
Porrera	1
Pradell de la Teixeta	1
Tarragonès	35
Creixell	1
Els Pallaresos	1
La Riera de Gaià	1
Roda de Barà	1
Salomó	1
Salou	3
Tarragona	25
Vila-seca	2
Terra Alta	2
Gandesa	1
Horta de Sant Joan	1
TOTAL TARRAGONA	21

PROCEDENTS DE LA RESTA DE L'ESTAT

Badajoz	1
Balears	3
La Coruña	1
Castelló	1
Osca	1
Jaén	1
Madrid	1
Málaga	1
Sevilla	3
Terol	1
Valencia	1
Saragossa	6
TOTAL	21

PROCEDENTS DEL L'ESTRANGER

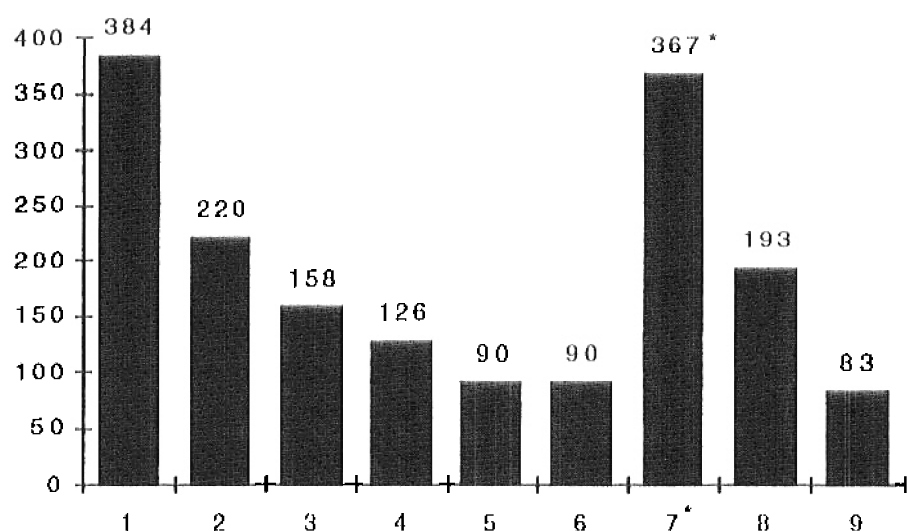
Classificació per països

Alemanya	1
França	2
Principat d'Andorra	1
Suïssa	1
Veneçola	1
TOTAL	6

ANNEX 3

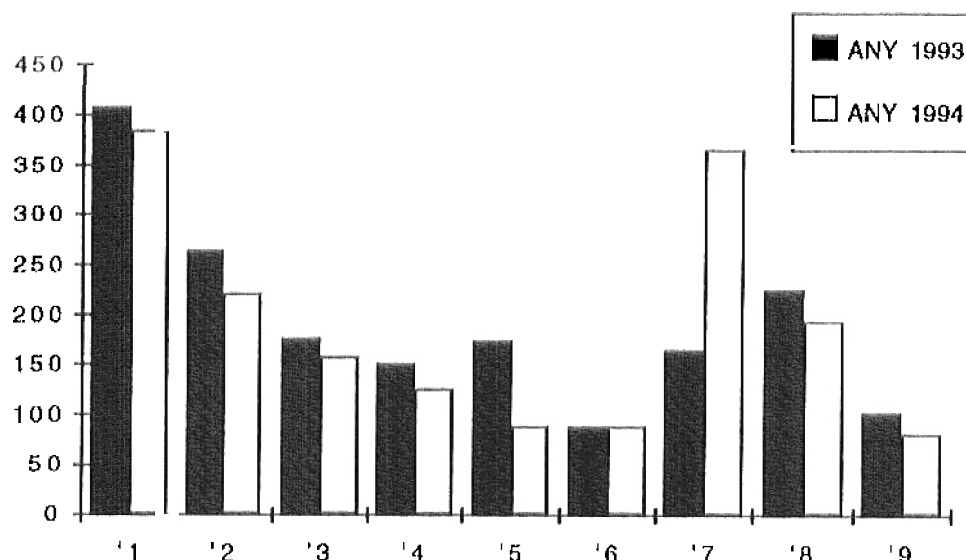
CLASSIFICACIÓ DE LES ACTUACIONS PER LA TEMÀTICA QUE PLANTEGEN

A. CLASSIFICACIÓ DELS EXPEDIENTS PER SECCIONS
Total: 1.711

1. Administració general (22,44%)
2. Ordenació del territori (12,86%)
3. Tributària (9,23%)
4. Sanitat i consum (7,36%)
5. Treball i pensions (5,26%)
6. Serveis Socials (5,26%)
7. Ensenyament i cultura (21,45%)
8. Justícia (11,28%)
9. Queixes privades i/o inconcretas (4,85%)

CLASSIFICACIÓ DELS EXPEDIENTS PER SECCIONS
Comparació amb anys anteriors

1. Administració general
2. Ordenació del territori
3. Tributària
4. Sanitat i consum
5. Treball i Pensions
6. Serveis Socials
7. Ensenyament i cultura (* Vegeu quadre anterior)
8. Justícia
9. Queixes privades i/o inconcretas

(*) De les 367 queixes, 92 d'aquestes queixes per no substitució de baixes de professorat o personal no docent

EXPEDIENTS DE QUEIXA I ACTUACIONS D'OFICI

<i>Secció</i>	<i>Temàtica plantejada</i>	<i>Nre. exp</i>
1. ADMINISTRACIÓ GENERAL	- Personal	74
	- Prestacions de caràcter personal	16
	- Contractació administrativa	21
	- Coacció administrativa	55
	- Estrangeria i situació d'apatridia	37
	- Prestacions patrimonials no tributàries	19
	- Responsabilitat patrimonial de l'Administració	7
	- El procediment com a garantia de l'administrat	138
	- Actuació forces de seguretat	17
	Total:	384
2. ORDENACIÓ TERRITORI	- Habitatge	46
	- Urbanisme	74
	- Medi ambient i qualitat de vida	100
Total:	220	
3. TRIBUTÀRIA	- Tributs	61
	- Altres ingressos públics	2
	- Gestió tributària	95
Total:	158	
4. SANITAT I CONSUM	- Salut pública	21
	- Deficiències sanitàries	18
	- Personal sanitari	7
	- Consum	80
Total:	126	
5. TREBALL I PENSIONS	- Pensions i beneficis derivats de la II República Espanyola	9
	- Seguretat Social	53
	- Treball	28
Total:	90	
6. SERVEIS SOCIALS	- Deficients físics	16
	- Deficients psíquics	12
	- Gent gran	13
	- Nens	12
	- Dones	4

<i>Secció</i>	<i>Temàtica plantejada</i>	<i>Nre. exp</i>
	– Grups marginats	6
	– Bosses de pobresa	27
	Total:	90
7. ENSENYAMENT I CULTURA		
ENSENYAMENT	– Alumnes	80
	– Professors	225
	– Pares d'alumnes	3
	– Centres docents	28
	– Gestió acadèmica	4
	– D'altres aspectes educatius	
CULTURA	– Normalització lingüística	19
	– Altres temes culturals no relatius a la llengua	5
	Total:	367
8. JUSTÍCIA		
	– Administració de Justícia	148
	– Institucions penitenciàries	42
	– Menors	3
	Total:	193
9. QUEIXES PRIVADES I/O INCONCRETES		
	– Privades	82
	– Inconcretes	1
	Total:	83
	TOTAL EXPEDIENTS	1.711

**CONSULTES RESOLTES EN EL MOMENT DE LA VISITA
O EN HORES POSTERIORIS**

<i>Secció</i>	<i>Temàtica plantejada</i>	<i>Nre. exp</i>
1. ADMINISTRACIÓ GENERAL	– Personal	7
	– Prestacions de caràcter personal	6
	– Contractació administrativa	5
	– Coacció administrativa	34
	– Estrangeria i situació d'apatridia	6
	– Prestacions patrimonials no tributàries	5
	– Responsabilitat patrimonial de l'Administració	2
	– El procediment com a garantia de l'administrat	27
	– Actuació forces de seguretat	11
		Total:
2. ORDENACIÓ TERRITORI	– Habitatge	4
	– Urbanisme	19
	– Medi ambient i qualitat de vida	13
	Total:	36
3. TRIBUTÀRIA	– Tributs	10
	– Gestió tributària	16
	Total:	26
4. SANITAT I CONSUM	– Salut pública	9
	– Personal	2
	– Consum	10
	Total:	21
5. TREBALL I PENSIONS	– Pensions i beneficis derivats de la II República Espanyola	10
	– Seguretat Social	31
	– Treball	12
	Total:	53
6. SERVEIS SOCIALS	– Deficients físics	1
	– Deficients psíquics	2
	– Gent gran	2
	– Nens	3
	– Dones	3
	– Bosses de pobresa	26
	Total:	37

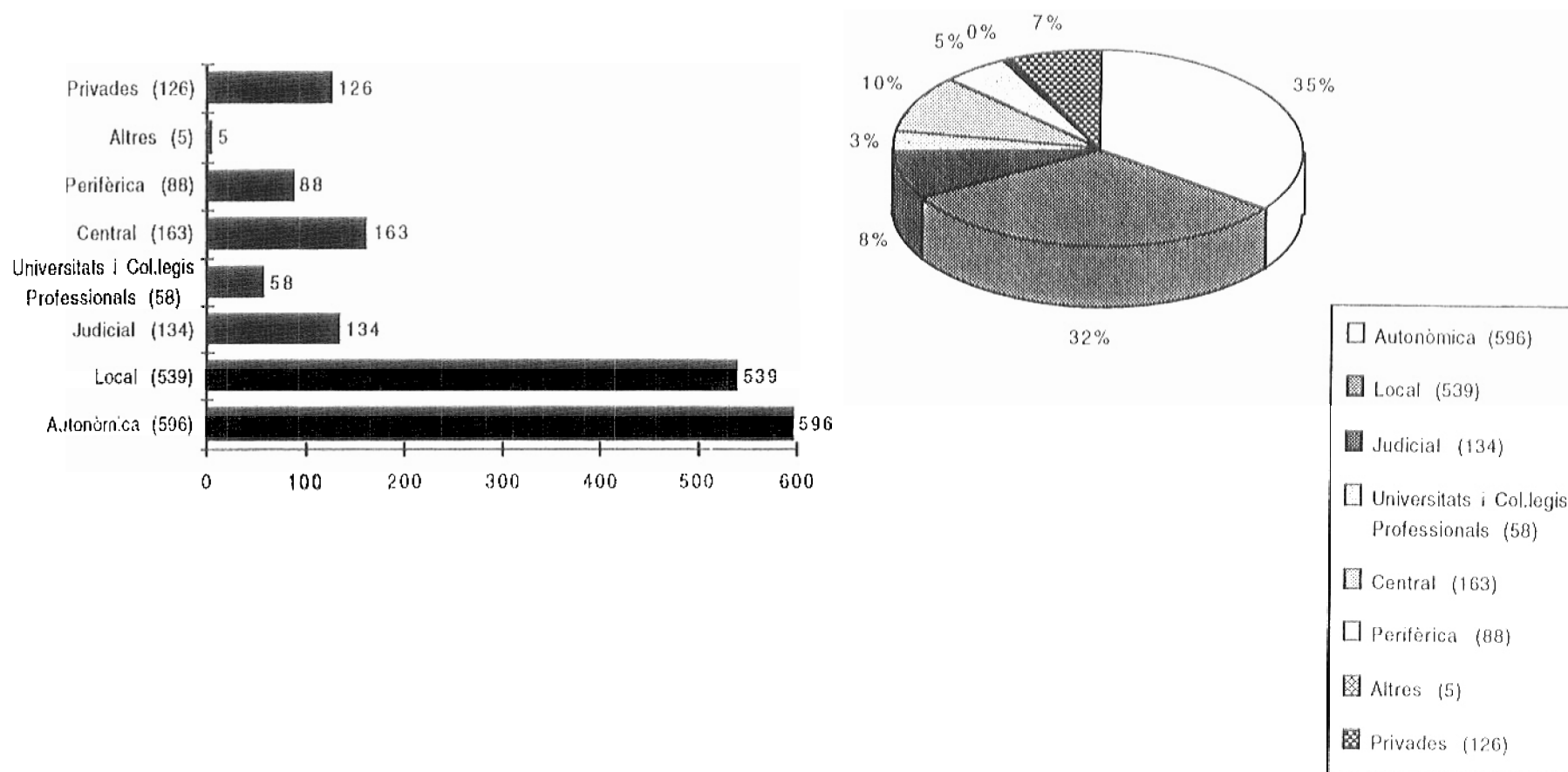
<i>Secció</i>	<i>Temàtica plantejada</i>	<i>Nre. exp</i>
7. ENSENYAMENT I CULTURA		
ENSENYAMENT	- Alumnes	13
	- Professors	3
	- Gestió Acadèmica	1
	Total:	17
8. JUSTÍCIA		
	- Administració de Justícia	288
	- Institucions penitenciàries	4
	Total:	292
9. QUEIXES PRIVADES I/O INCONCRETES		
	- Privades	291
	- Inconcretas	15
	Total:	306
	TOTAL EXPEDIENTS	891

ANNEX 4

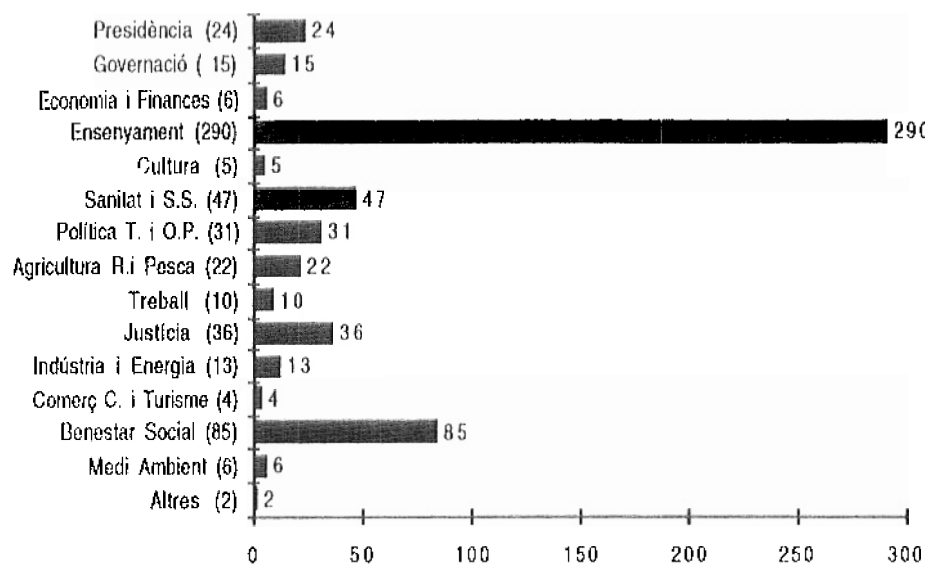
CLASSIFICACIÓ DELS EXPEDIENTS PER ADMINISTRACIONS AFECTADES

B. CLASSIFICACIÓ DE LES QUEIXES I ACTUACIONS D'OFICI PER ADMINISTRACIONS AFECTADES

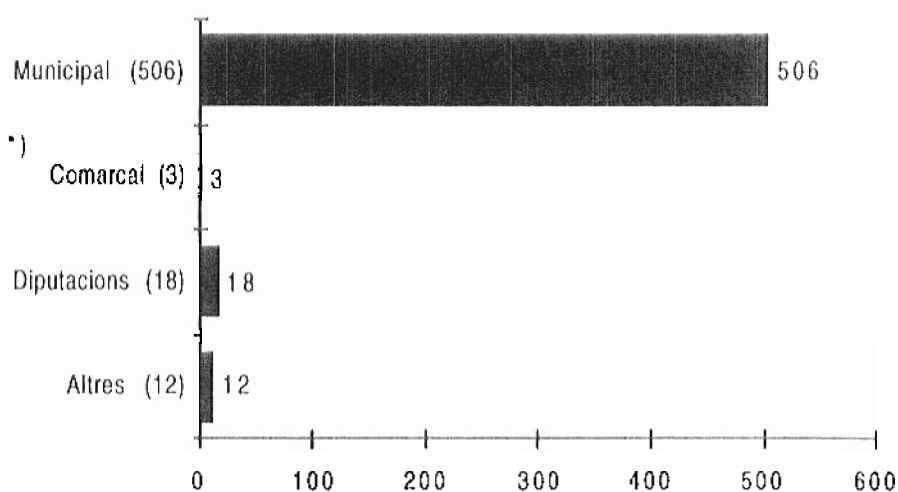
Total: 1.711

ADMINISTRACIÓ AUTONÒMICA

ADMINISTRACIÓ LOCAL

(*) 92 queixes per no substitució de baixes de professorat o personal docent

**RELACIÓ D'AJUNTAMENTS DAVANT ELS QUE S'HA INTERPOSAT
QUEIXA O INICIAT EXPEDIENT D'OFICI**

BARCELONA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. queixes</i>
Alt Penedès	13
Castellet i la Gornal	1
Mediona	1
Olesa de Bonesvalls	1
Sant Llorenç d'Hortons	1
Sant Martí Sarroca	1
Sant Pere de Riudebitlles	1
Sant Sadurní d'Anoia	2
Torrelavit	1
Vilafranca del Penedès	3
Vilobí del Penedès	1
Anoia	4
Capellades	1
Igualada	2
Piera	1
Bages	8
Balsareny	1
Cardona	1
Castellbell i el Vilar	2
Manresa	2
Moià	1
El Pont de Vilomara i Rocafort	1
Baix Llobregat	37
Castelldefels	3
Cervelló	3
Corbera de Llobregat	2
Cornellà de Llobregat	5
Esparreguera	5
Esplugues de Llobregat	2
Gavà	1
Molins de Rei	1
Pallejà	2
El Papiol	1
El Prat de Llobregat	2
Sant Boi de Llobregat	1
Sant Esteve Sesrovires	2
Sant Feliu de Llobregat	1
Sant Joan Despí	1
Sant Just Desvern	1
Sant Vicenç dels Horts	1
Vallirana	1
Viladecans	2

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. queixes</i>
Barcelonès	164
Badalona	9
Barcelona	140
L'Hospitalet de Llobregat	2
Sant Adrià de Besòs	7
Santa Coloma de Gramenet	6
Berguedà	6
Bagà	2
Cercs	2
Gironella	2
Garraf	14
Canyelles	1
Cubelles	1
Sant Pere de Ribes	4
Sitges	3
Vilanova i la Geltrú	5
Maresme	36
Alella	2
Cabrera de Mar	1
Cabrils	2
Caldes d'Estrac	1
Calella	3
Canet de Mar	2
Dosrius	2
Malgrat de Mar	4
El Masnou	1
Mataró	1
Pineda de Mar	3
Premià de Dalt	1
Premià de Mar	3
Teià	1
Tiana	1
Tordera	1
Vilassar de Dalt	3
Vilassar de Mar	4
Osona	8
Els Hostalets de Balenyà	1
Manlleu	2
Les Masies de Roda	1
Torelló	2
Vic	2

COMARCA - Població *Nre. queixes*

Vallès Occidental **53**

Barberà del Vallès	3
Castellar del Vallès	2
Cerdanyola del Vallès	3
Matadepera	1
Montcada i Reixac	2
Palau de Plegamans	1
Ripollet	2
Rubí	2
Sabadell	7
Sant Cugat del Vallès	6
Sant Quirze del Vallès	2
Santa Perpètua de Mogoda	1
Sentmenat	2
Terrassa	14
Vacarisses	1
Viladecaballs	1
Valldoreix	3

Vallès Oriental **25**

L'Ametlla del Vallès	2
Bigues i Riell	1
Caldes de Montbui	2
Cardedeu	3
Les Franqueses del Vallès	1
La Garriga	1
Granollers	2
Martorelles	1
Mollet del Vallès	1
Montmany-Figaró	1
Montmeló	2
Parets del Vallès	1
Sant Celoni	1
Sant Feliu de Codines	3
Santa Eulàlia de Ronçana	2
Vilalba Saserra	1

TOTAL BARCELONA

368

GIRONA

<i>COMARCA - Població</i>		<i>Nre. queixes</i>
Alt Empordà		10
L'Escala	4	
Figueres	2	
Garrigàs	1	
Llançà	1	
Roses	1	
Vilafant	1	
Baix Empordà		19
Albons	1	
Begur	1	
La Bisbal d'Empordà	1	
Calonge	3	
Castell-Platja D'Aro	4	
Forallac	1	
Mont-Ras	2	
Palafrugell	1	
Palamós	3	
Sant Feliu de Guíxols	1	
Torroela de Montgrí	1	
Garrotxa		5
Montagut	1	
Olot	3	
Sant Joan les Fonts	1	
Gironès		9
Canet d'Adri	1	
Cassà de la Selva	1	
Girona	6	
Sarrià de Ter	1	
Pla de l'Estany		3
Banyoles	2	
Camós	1	
Ripollès		7
Campdevàdol	2	
Ribes de Freser	1	
Ripoll	3	
Sant Joan de les Abadesses	1	

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. queixes</i>
Selva	7
Blanes	3
Hostalric	1
Lloret de Mar	1
Santa Coloma de Farners	1
Tossar de Mar	1
TOTAL GIRONA	60

LLEIDA

<i>COMARCA- Població</i>	<i>Nre. queixes</i>	
Alt Urgell		1
Coll de Nargó	1	
Alta Ribagorça		1
Barruera	1	
Garrigues		1
Les Borges Blanques	1	
Noguera		1
Foradada	1	
Pallars Jussà		1
Tremp	1	
Pallars Sobirà		1
Rialp	1	
Pla d'Urgell		1
Linyola	1	
Segarra		1
Sant Guim de Freixenet	1	
Segrià		3
Alguaire	1	
Lleida	2	
Urgell		3
Tàrrega	1	
Vilagrassa	2	
TOTAL LLEIDA		14

TARRAGONA

<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. queixes</i>
Alt Camp	3
Bràfim	1
Vallmoll	1
Valls	1
Baix Camp	12
Les Borges del Camp	1
Cambrils	5
Reus	6
Baix Ebre	3
l'Ametlla de Mar	1
Camarles	1
Deltebre	1
Baix Penedès	18
Albinyana	2
Banyeres del Penedès	1
La Bisbal del Penedès	1
Calafell	4
Cunit	3
Santa Oliva	1
El Vendrell	6
Conca de Barberà	1
Sarral	1
Montsià	8
Amposta	2
Sant Carles de la Ràpita	5
La Sénia	1
Priorat	2
Porrera	1
Pradell de la Teixeta	1
Ribera d'Ebre	4
Ascó	3
Riba-roja d'Ebre	1
Tarragonès	12
Altafulla	1
Roda de Barà	3
Salou	2
Tarragona	4
Torredembarra	2

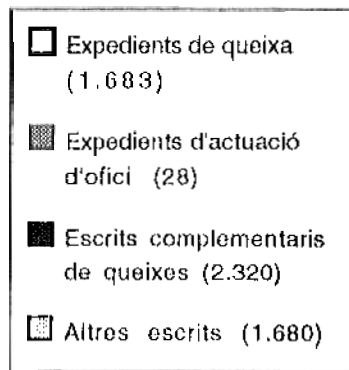
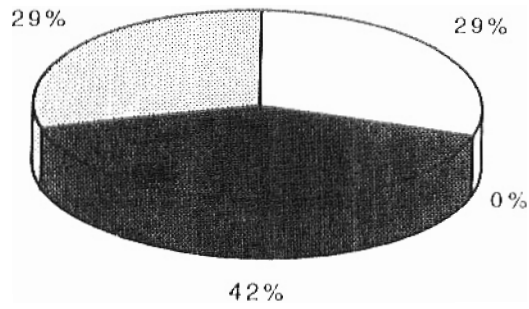
<i>COMARCA - Població</i>	<i>Nre. queixes</i>
Terra Alta	1
Batea	1
TOTAL TARRAGONA	64

ANNEX 5

DADES DE TRAMITACIÓ DELS EXPEDIENTS

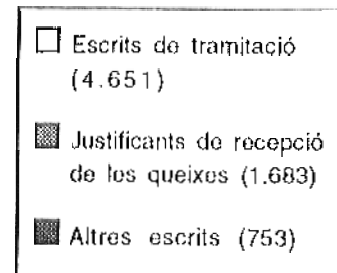
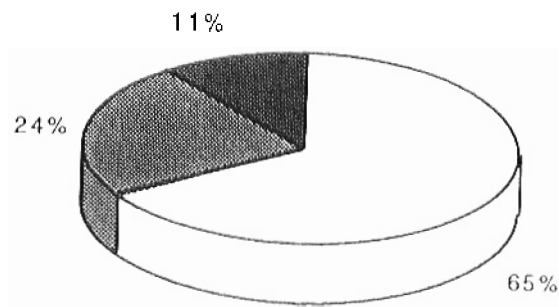
ESCRITS REGISTRATS D'ENTRADA - 1994

Total: 5.711

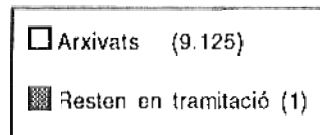
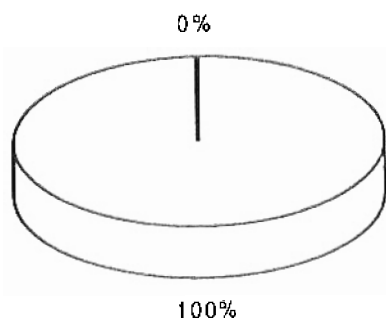
ESCRITS REGISTRATS DE SORTIDA - 1994

Total: 7.087

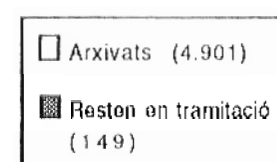
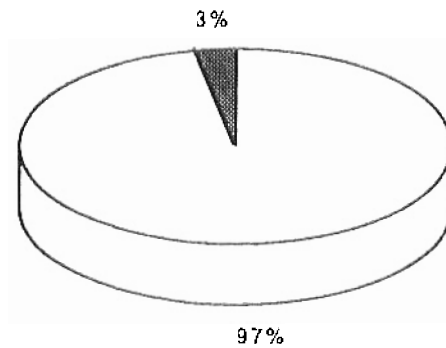
RESUM D'EXERCICIS ANTERIORS (*)
(de 1984-1985-1986-1987-1988-1989-1990-1991)

Total expedients: 9.126

RESUM D'EXERCICIS ANTERIORS (*)
(de 1992-1993)

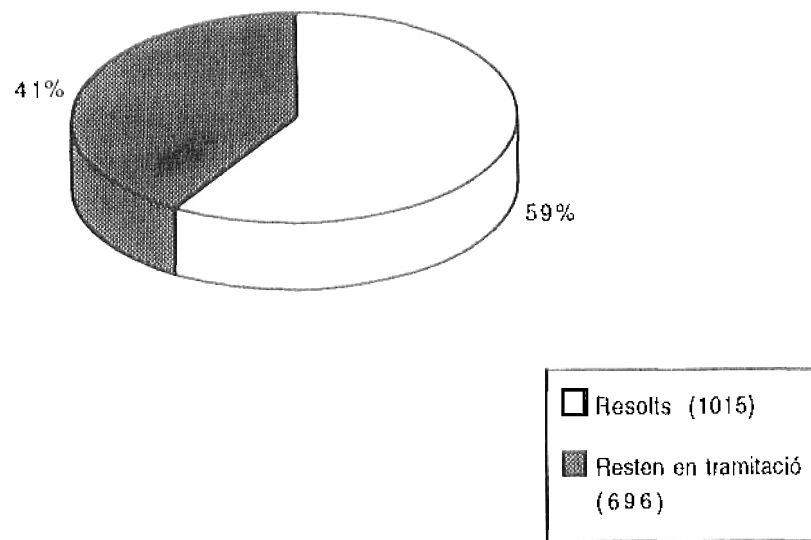
Total expedients: 5.050

(*) Dades a 31 de desembre de 1994

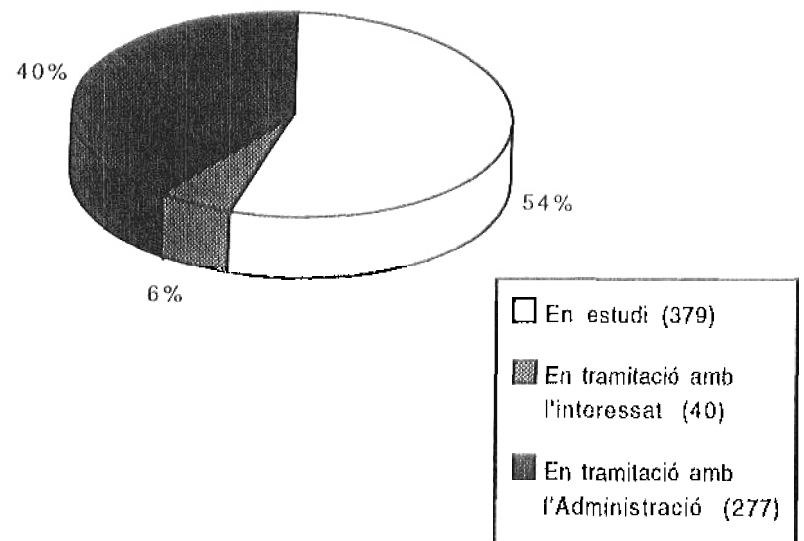
TRAMITACIÓ DELS EXPEDIENTS REGISTRATS DURANT L'ANY 1994

Total: 1711

DISTRIBUCIÓ EXPEDIENTS EN TRAMITACIÓ REGISTRATS DURANT L'ANY 1994

Total: 696

TRAMITACIÓ D'EXPEDIENTS DURANT EL 1994

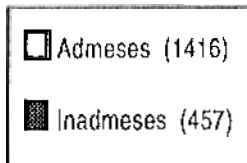
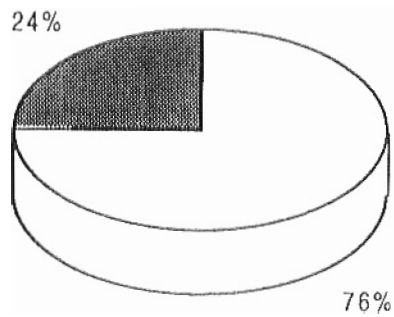
Expedients en tràmit (a 1 de gener de 1994) d'exercicis anteriors al 1994	791
Expedients resolts el 1993 que han estat reoberts i tramitats durant 1994	12
Expedients que el Síndic va trametre al Defensor del Poble durant 1993 i que aquest ha resolt definitivament el 1994	121
Expedients resolts pel Síndic el 1993 i pendents de resposta de l'Administració a 31 de desembre de 1993	84
Expedients iniciats durant 1994	1.711
Total expedients	2.719
Expedients resolts durant 1994	1.873
Total expedients conclusos	1.873
Expedients en tràmit a 31.12.1994	846

DISTRIBUCIÓ QUEIXES CONCLOSES

DURANT 1994

Queixes admeses i inadmeses

Total: 1.873 (*)

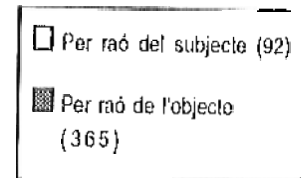
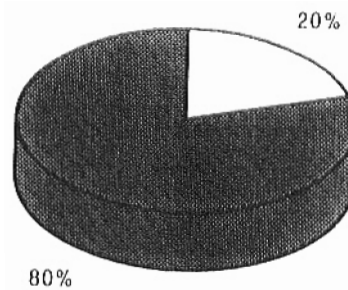

DISTRIBUCIÓ QUEIXES INADMESES

DURANT 1994

Per raó del subjecte i de l'objecte

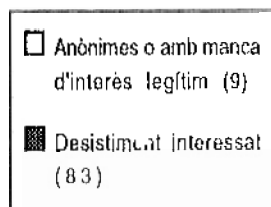
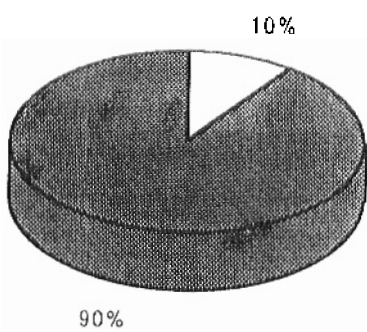
Total: 457

(*) Dades a 31 de desembre de 1994

DISTRIBUCIÓ QUEIXES INADMESES PER RAÓ DEL SUBJECTE

Total: 92

DISTRIBUCIÓ QUEIXES INADMESES PER RAÓ DE L'OBJECTE

Total: 365

